

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Φύλλο 417 1,00 € Εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Γροθιά το Brexit στην ελίτ της Ε.Ε.

Να διαλύσουμε το “τέρας” της Ε.Ε. Για μια Ευρώπη των Εργαζομένων

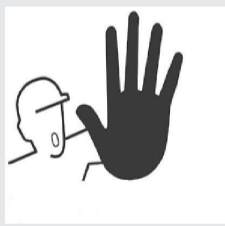
Για την επαίσχυντη επίθεση στο σ. Κ. Παλούκη

Στις 10 Ιουνίου ο σ. Κώστας Παλούκης βρισκόταν στο χώρο του Πολυτεχνείου (Πατησίων) με σκοπό να παραστεί στην εκδήλωση της «Πρωτοβουλίας για μια ΑΝΤΑΡΣΥΑ Αντικαπιταλιστική και Επαναστατική». Καθώς έψαχνε την αίθουσα στην οποία θα πραγματοποιούνταν η εκδήλωση, βρέθηκε στο κτίριο Γκίνη, το οποίο τελεί υπό κατάληψη από τις 29 Φλεβάρη ως κατάληψη στέγης προσφύγων και μεταναστών/-τριών με πρωτοβουλία ατόμων από την κατάληψη «Θεμιστοκλέους 58» και ευρύτερα του αναρχικού χώρου. Ο σ. Κ. Παλούκης περικυκλώθηκε από ομάδα μελών της κατάληψης, τα οποία του ζήτησαν να τους δώσει το τηλέφωνο του για να ελέγξουν εάν υπάρχουν σε αυτό φωτογραφίες του κατειλημμένου χώρου. Εκείνος αρνήθηκε και αποκάλυψε την πολιτική του ταυτότητα ως μέλος του NAP και

της ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Ως απάντηση, τον αποκάλεσαν «πράκτορα» και «ασφαλίτη» και τον χτύπησαν ομαδικά με κλωτσιές και μπουνιές στο πρόσωπο και το σώμα, με συνέπεια τον τραυματισμό του. Τελικά με την παρέμβαση ατόμων που βρέθηκαν στο χώρο του περιστατικού απετράπη η συνέχεια και πιθανώς ο περαιτέρω τραυματισμός του. Ο σ. Κ. Παλούκης ρώτησε μάλιστα έναν από τους επιτιθέμενους αν αναλαμβάνει την ευθύνη να τον στείλει χωρίς λόγο στο νοσοκομείο και εκείνος απάντησε πως την αναλαμβάνει! Λίγα λεπτά αργότερα, σύντροφος-μέλος του ΕΕΚ που βρισκόταν εκεί ζήτησε το λόγο από τα άτομα της κατάληψης, για να του απαντήσουν με βρισιές στην αριστερά και τα «κομμούνια», όπως χαρακτηριστικά δήλωσαν. Ο σ. Κώστας Παλούκης είναι ευρύτερα γνωστός για την αγωνιστική του δράση και για τη συμβολή του ως ιστορικός.

Οι εύλογες απορίες που αναδύονται από το περιστατικό αυτό έχουν απαντήσεις, καθώς η κατάληψη αυτή ξεκίνησε την πολιτική της ύπαρξη με μια λίστα απαγορεύσεων, ανάμεσα στις οποίες η απαγόρευση για «πολιτικά κόμματα και ιεραρχικές οργανώσεις». Η εξίσωση των κομμάτων του αστικού στρατοπέδου με τις οργανώσεις των εργαζομένων δημιουργεί τον απαραίτητο πολιτικό μανδύα ώστε άτομα που καμία σχέση δεν έχουν με το εργατικό κίνημα, αλλά δρουν στην περιφέρεια του αναρχικού χώρου, να βρίσκουν εύφορο έδαφος για να επιδίδονται σε χουλιγκανικού τύπου επιθέσεις σε αγωνιστές και αγωνίστριες.

Αυτές οι ενέργειες δεν πρέπει να μείνουν αναπάντητες από τις οργανώσεις της άκρας και επαναστατικής αριστεράς αλλά και του αναρχικού/αντιεξουσιαστικού χώρου, απομονώνοντας αυτές τις πρακτικές.

Μέτρα για εργασιακά
Μας μετατρέπουν σε
δουλοπάροικους
σελ. 4

«Εθνικός διάλογος»
Πόρισμα Φίλη
Απαξίωση και
καταστροφή της
εκπαίδευσης
σελ. 6

Ισπανικές εκλογές
«Ενωμένοι (δεν)
μπορούμε»
σελ. 11

Ιστορία
20 χρόνια από την
εξέγερση της Πεν αν
Μεν
σελ. 15

Να οργανώσουμε την αντίσταση Να οικοδομήσουμε την Ο.Κ.Δ.Ε. & την 4η Διεθνή

Όλοι εμείς, οι εργαζόμενοι, οι νέοι, τα φτωχά λαϊκά στρώματα, βιώνουμε καθημερινά την απίστευτα σκληρή επίθεση του κεφαλαίου στα κοινωνικά και πολιτικά δικαιώματα, στις ατομικές ελευθερίες και την ποιότητα ζωής. Με την ιδιωτικοποίηση των δημόσιων υπηρεσιών και των κοινωνικών αγαθών, την εμπορευματοποίηση/διάλυση των συστημάτων υγείας, παιδείας και κοινωνικής ασφάλισης. Τις φαραωνικές ανισότητες με τον ανεξέλεγκτο πλουτισμό μιας δράκας καπιταλιστών και χρυσοδάκτυλων της αγοράς χάρη στην υπερεκμετάλλευση και καταπίεση της εργασίας, στην λεηλασία της δημόσιας περιουσίας και των λαϊκών αποταμιεύσεων. Την καταπάτηση της ανθρώπινης αξιοπρέπειας, τον εκφυλισμό των ηθικών, πνευματικών και πολιτιστικών αξιών και συνολικά την αποσύνθεση της οικονομίας και της κοινωνίας.

Όλοι εμείς, βλέπουμε την εξαθλίωση, την φτώχεια και την πείνα ν' απλώνονται παντού στον πλανήτη. Την παιδική εργασία, την εγκληματικότητα, τον ρατσισμό, τον εθνικισμό να φουντώνουν. Τον πόλεμο και την καταστροφή του περιβάλλοντος να απειλούν την επιβίωση του ανθρώπινου γένους. Την αλόγιστη χρήση των ανθρώπινων και φυσικών πόρων από μια χούφτα πολυεθνικών/ διεθνικών επιχειρήσεων των ιμπεριαλιστικών χωρών, που επιβάλλουν με την βία τον Νεοφιλελευθερισμό, την Παγκοσμιοποίηση και την Νέα Τάξη Πραγμάτων, για την σωτηρία των κερδών τους και του συστήματός τους από την βαθύτατη κρίση του.

Όλοι εμείς πρέπει και μπορούμε να τους σταματήσουμε. Να βάλουμε τέλος στα αδιέξοδα του ατομισμού και της διαίρεσης. Να μετατρέψουμε με τους αγώνες και την αλληλεγγύη μας τα συνδικάτα και τους συλλόγους μας σε όπλα αντίστασης στον νεοφιλελευθερισμό, την εκμετάλλευση, την καταστολή, την καταστροφή του περιβάλλοντος, τον ρατσισμό και τον πόλεμο. Να πετάξουμε οριστικά την «αρχαία σκουριά»: σοσιαλδημοκράτες, σταλινικούς, ρεφορμιστές και γραφειοκράτες συνδικαλιστές. Όλους αυτούς, που αφού βίασαν ιδανικά και αξίες γενιών και γενιών για μια καλύτερη ζωή, σήμερα έχουν περάσει στο νεοφιλελεύθερο στρατόπεδο ή αναπαλαιώνουν τις πολιτικές της ταξικής συνεργασίας, της «κεντροαριστεράς», της «λαϊκής εξουσίας», που μας οδήγησαν σε τραγικές ήττες.

Όλοι εμείς πρέπει να κάνουμε μια τομή στην πολιτική μας. Να συγκρουστούμε με την λογική της αγοράς και του κέρδους στη βάση ενός αντικαπιταλιστικού προγράμματος. Να χτυπήσουμε το κακό στην ρίζα του, το κεφάλαιο, την Ε.Ε., τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό. Να καταργήσουμε την εκμετάλλευση ανθρώπων από άνθρωπο, να κοινωνικοποιήσουμε τις επιχειρήσεις σ' όλους τους τομείς-κλειδιά της οικονομίας (τράπεζες, ενέργεια, μέσα μεταφοράς και επικοινωνίας). Να θέσουμε όλες τις μεγάλες επιλογές -ενέργεια, βιομηχανία, διατροφή, περιβάλλον, πολιτισμός- σ' ένα δημοκρατικό σχεδιασμό. Να αποδεσμεύσουμε την χώρα μας από την Ε.Ε. των καπιταλιστών, των κερδοσκόπων, του ρατσισμού και των τρομονόμων, του νεοαποικισμού και των ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων. Να ανατρέψουμε την κοινοβουλευτική δικτατορία του κεφαλαίου, να διαχωριστούμε οριστικά από τις σταλινικές δικτατορίες των γκούλαγκ ή τα πρότυπα του «ανθρώπινου καπιταλισμού» της σοσιαλδημοκρατίας και της κεντροαριστεράς. Να εγκαταστήσουμε μια σοσιαλιστική κοινωνία στην χώρα μας και την Ε.Ε. που θα έχει στο κέντρο της τις ανάγκες του ανθρώπου, τα δημοκρατικά και κοινωνικά δικαιώματα, τις ατομικές ελευθερίες, τις ανθρώπινες, ηθικές και πολιτικές αξίες. Να εγκαθιδρύσουμε την εξουσία των εργαζομένων, που θα στηρίζεται σε όργανα άμεσης δημοκρατίας και αυτοδιαχείρισης, όπου τα δημοκρατικά, πολιτικά και ατομικά δικαιώματα και ελευθερίες θα ξεπερνούν κατά πολύ, ποσοτικά και ποιοτικά, εκείνα ακόμη και των πιο ανεπτυγμένων αστικών δημοκρατιών.

Όλοι εμείς πρέπει να κάνουμε μια τομή στην πρακτική μας. Να στρατευτούμε στον αγώνα για να υπερασπιστούμε την εργασία, το βιοτικό επίπεδο, το δικαίωμα στην ζωή. Να βάλουμε τέλος στην βαρβαρότητα του νεοφιλελευθερισμού, στις πολιτικές των αστικών κομμάτων (Ν.Δ., ΠΑΣΟΚ) και του καπιταλισμού/ιμπεριαλισμού. Να παλέψουμε για την ενότητα του κινήματος μέσα στους αγώνες στη βάση της ταξικής ανεξαρτησίας. Να δημιουργήσουμε και να στηρίξουμε συσπειρώσεις αντίστασης και επιτροπές αγώνα σε κάθε σωματείο, σύλλογο, τόπο δουλειάς, σχολείο, σχολή, γειτονιά και κοινότητα. Να οικοδομήσουμε μια ισχυρή αντικαπιταλιστική δύναμη μέσα στο εργατικό/συνδικαλιστικό κίνημα και τα κοινωνικά κινήματα. Να χτίσουμε την δική μας μαζική εργατική, επαναστατική οργάνωση, πραγματικό εργαλείο στην πάλη μας για την σωτηρία από τους νεοφιλελεύθερους καπιταλιστές και ιμπεριαλιστές. Να στρατευτούμε στην υπόθεση της Ο.Κ.Δ.Ε. και του επαναστατικού μαρξισμού, στην οικοδόμηση του παγκόσμιου κόμματος της σοσιαλιστικής επανάστασης, την 4η Διεθνή.

Ανοίγουν τις πύλες τους τα Αντιρατσιστικά Φεστιβάλ

Αντιρατσιστικά φεστιβάλ θα πραγματοποιηθούν και φέτος, όπως κάθε χρόνο (εκτός της περσινής χρονιάς, λόγω του δημοψηφίσματος) σε όλη την Ελλάδα, σε μια συγκυρία όπου το προσφυγικό/μεταναστευτικό ζήτημα βρίσκεται στην πρώτη γραμμή της επικαιρότητας. Η διόγκωση του προσφυγικού κύματος, οι βάρβαρες πολιτικές της Ευρώπης Φρούριο, το κλείσιμο των συνόρων, η επαίσχυντη συμφωνία ΕΕ-Τουρκίας, οι απελάσεις και τα κέντρα κράτησης αποτελούν πλέον κομμάτι της καθημερινότητας! Τα αντιρατσιστικά φεστιβάλ αποτελούν σημαντικό σταθμό στη διάδοση και ανάπτυξη της πάλης ενάντια στο ρατσισμό, το φασισμό και την ξενοφοβία - και ενισχύουν την αλληλεγγύη, όπλο απαραίτητο στους σημερινούς χαλεπούς καιρούς.

ΧΑΝΙΑ: Στις 25-26 Ιουνίου πραγματοποιήθηκε με επιτυχία το 11ο Αντιρατσιστικό φεστιβάλ κοινωνικής αλληλεγγύης. Το Σωματείο Μισθωτών Εκπαιδευτικών Θεσ/κης (ΣΜΕΘ) οργάνωσε εκδήλωση για τον αγώνα στα φροντιστήρια Μπαχαράκη και για τις εξαντλητικές ποινές που του έχουν επιβληθεί, με ομιλητές: Μερώπη Βαγιωνάκη (δικηγόρος), Φώτη Μπιχάκη (γραμματέας ΕΛΜΕ Χανίων), Άννα Ασλανίδη (γραμματέας στο ενιαίο Σωματείο Vodafone-Wind-Victus και μέλος της Αντεπίθεσης των Εργαζομένων).

ΑΘΗΝΑ: Το 19ο Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ θα πραγματοποιηθεί από 1 έως 3 Ιουλίου στην Πανεπιστημιούπολη (Ιλίσια). Το Σάββατο 2 Ιουλίου θα πραγματοποιηθεί συζήτηση με θέμα «Αγώνες ενάντια στις απολύσεις», με ομιλητές: Στέφανος Ιωαννίδης

(διωκόμενο μέλος του Σωματείου Μισθωτών Εκπαιδευτικών Θεσ/κης, ΣΜΕΘ), Δημήτρης Χατζηστέλιος (εργαζόμενος/συνδικαλιστής στις τηλεπικοινωνίες), Αγγελική Σεραφείμ (δικηγόρος).

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Το Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ θα πραγματοποιηθεί τις ίδιες μέρες (1-3 Ιουλίου) στο πρώην Στρατόπεδο Παύλου Μελά. Την Παρασκευή 1η Ιουλίου, το Σωματείο Μισθωτών Εκπαιδευτικών Θεσ/κης διοργανώνει συζήτηση με θέμα «Μαχητικοί αγώνες, ενάντια στην ποινικοποίηση των εργατικών κινητοποιήσεων».

Στα Φεστιβάλ θα υπάρχουν τραπέζακια συλλογικότητας και οργανώσεων, συναυλίες, θεατρικές παραστάσεις, βιβλιοπαρουσιάσεις, καλλιτεχνικά δρώμενα ντόπιων και μεταναστών, προβολές, παιδότοποι, συλλογικές κουζίνες και πολλές άλλες δραστηριότητες. Το πρόγραμμα του κάθε φεστιβάλ είναι αναρτημένο στο διαδίκτυο. Η ΟΚΔΕ, η Αντεπίθεση των Εργαζομένων, η Σοσιαλιστική Σπουδαστική Πάλη (ΣΣΠ), η Μαθητική Αντεπίθεση και οι εκδόσεις Εργατική Πάλη θα έχουν παρουσία στα αντιρατσιστικά φεστιβάλ Αθήνας, Θεσσαλονίκης κ.ά.

Πού θα βρείτε τις εκδόσεις

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Βιβλιοπωλεία: "Πρωτοπορία" Γραβιάς 3-5, "Πολιτεία" Ασκληπιού 1-3 & Ακαδημίας, "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37 και σε όλα τα κεντρικά βιβλιοπωλεία.

Θεσσαλονίκη

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρί" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), "Πρωτοπορία" Λ. Νίκης 3

Πάναρνα

Βιβλιοπωλεία: "Δωδώνη", "Το βιβλιοπωλείο" στην Αβέρωφ

Πού θα βρείτε την εφημερίδα

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Περίπτερα: Πλ. Κάνιγγος και σχεδόν σε όλα τα περίπτερα των Εξαρχείων.

Βιβλιοπωλεία: "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37, "Καίνα Δαιμόνια" Σουλτάνη 8, "Εκτός των Τειχών" Γραβιάς 10-12.

Θεσσαλονίκη

Πολιτικό-Πολιτιστικό Στέκι "Ισκρα": Αμύντα 12, ισόγειο

Περίπτερα: Καμάρα, Αλεξάνδρου Σβώλου 39

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρί" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο)

Κοζάνη

Συνεταιριστικό Βιβλιοπωλείο Κοζάνης, Ρήγα Φεραίου 10

Και στα κεντρικά πρακτορεία Αθηναϊκού τύπου σε όλη την Ελλάδα.

Γίνε Συνδρομητής - Ενίσχυσε την ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Γράψτε μας στο e-mail ergatikipali@okde.gr ή ταχυδρομήστε μας τα στοιχεία σας στην διεύθυνση Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 104 37, Αθήνα.

Ετήσια συνδρομή εσωτερικού 15 ευρώ - εξωτερικού 20 ευρώ.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας
Εκδίδεται από αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία, Εκδότης: Σωφρόνης Παπαδόπουλος, Εκτύπωση: Κ. Φερέτος, Δερβενίων 30
Γραφεία: Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 10437, Αθήνα, τηλ. 210-5247227 - Κλεισούρας 4, Θεσσαλονίκη, τηλ. 2310-237938
www.okde.gr, e-mail: ergatikipali@okde.gr

Ο Τσίπρας στην ομιλία του σε κομματικό ακροατήριο στο Μουσείο Ακρόπολης στις 16/6, με θέμα «Ελλάδα 2021: Δίκαιη Ανάπτυξη - Παραγωγική Ανασυγκρότηση», παρουσίασε το πρόγραμμα της κυβέρνησης για τη «δίκαιη» ανάπτυξη. Βέβαια, δεν επρόκειτο για κανένα πρόγραμμα, αλλά για κάποιες αναφορές σε έργα που γίνονται ή πρόκειται να γίνουν με χρήματα βασικά από το ΕΣΠΑ 2014-2020, την αξιοποίηση του λεγόμενου «πακέτου Πουνκέρ» και διάφορα μικροποσά που μένουν αδιάθετα από 'δω και από 'κει. Αποκορύφωμα του παραληρήματος Τσίπρα η καινούργια δέσμευσή ότι «...η Ελλάδα του 2021 θα είναι συνώνυμο δημιουργίας, αλληλεγγύης και ευημερίας!» «Δέσμευση» που δεν έχει μόνο την ίδια αξία μ' αυτή στο πρόγραμμα της Θεσσαλονίκης, αλλά δείχνει και μια απέλπιδα προσπάθεια εξαπάτησης των πάντων, μιας και «Το δικό μας αναπτυξιακό όραμα δεν έχει καμιά σχέση με τη νεοφιλελεύθερη δυστοπία!»

Η κατάσταση είναι τραγική

Παρά τις αερολογίες Τσίπρα για «νέο αναπτυξιακό υπόδειγμα» (με πρότυπο τους εφοπλιστές, όπως είπε λίγες μέρες νωρίτερα στα «Ποσειδώνια»), η ελληνική οικονομία και κοινωνία παρουσιάζουν εικόνα διάλυσης. Το 3^ο Μνημόνιο-Τέρας της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ επιταχύνει όλα τα φαινόμενα διάλυσης, δημιουργεί προϋποθέσεις όχι για οικονομική ανάκαμψη και «ευημερία», αλλά για την πλήρη καταστροφή. Αυτή η κατάσταση επιδεινώνεται από το καθεστώς φοροαπαλλαγών και σκανδαλωδών παροχών προς το κεφάλαιο, τους κερδοσκόπους/δανειστές και τους ιμπεριαλιστές της ΕΕ.

Τα τελευταία στοιχεία που δημοσίευσε η Γιούροστατ για το 2015 πιστοποιούν αυτή την εικόνα:

- Στο όριο της φτώχειας βρίσκεται το 22% του ελληνικού λαού. Μαζί μ' αυτούς που βρίσκονται κοντά στο όριο, το ποσοστό ανεβαίνει στο 36%. Σε χειρότερη κατάσταση στην ΕΕ βρίσκονται μόνο οι Βουλγαρία και Ρουμανία.

Η «δίκαιη» ανάπτυξη του Τσίπρα

- Την περίοδο των μνημονίων, οι οικογένειες με παιδιά έχουν μειώσει δραματικά τις βασικές καταναλωτικές δαπάνες. Ειδικότερα, η μέση μηνιαία κατανάλωση για μια οικογένεια με 2 παιδιά από 2.832 € το 2008 μειώθηκε σε 1.551 € το 2014 (μείωση 45,2%). Στα χαμηλότερα εισοδήματα και κυρίως σε οικογένειες ανέργων οι μειώσεις είναι πολύ μεγαλύτερες.

Σύμφωνα με τα τελευταία στοιχεία της ΕΛΣΤΑΤ: α) Το 47,5% των φτωχών νοικοκυριών δηλώνει ότι στερείται τη διατροφή που περιλαμβάνει κάθε δεύτερη μέρα κοτόπουλο, κρέας, ψάρι ή λαχανικά ίσης θρεπτικής αξίας. β) Το 29,2% δεν έχει ικανοποιητική θέρμανση. γ) Το 60,9% των φτωχών νοικοκυριών δηλώνει δυσκολία στην έγκαιρη πληρωμή πάγιων λογαριασμών (ΔΕΗ, ΕΥΔΑΠ κ.λπ.). δ) Το 75,9% των φτωχών νοικοκυριών αναφέρει μεγάλη δυσκολία στην αντιμετώπιση των συνήθων αναγκών του με το συνολικό μηνιαίο ή εβδομαδιαίο εισόδημά του.

Άμεση συνέπεια αυτής της διαρκώς αυξανόμενης φτωχοποίησης:

- Οι ληξιπρόθεσμες οφειλές προς το Δημόσιο μέσα στο α' τετράμηνο του 2016 αυξήθηκαν κατά 4,3 δις € (5,1%) συγκριτικά με το τέλος Δεκεμβρίου 2015 (ήταν 83,5 δις). Δηλαδή, οι οφειλές αυξάνονται πλέον κατά 1 δις περίπου ανά μήνα. Να λάβουμε υπόψη ότι σ' αυτά τα νούμερα δεν έχουν συμπεριληφθεί οι νέοι φόροι 3,4 δις που επέβαλε τον Μάιο η κυβέρνηση.

- Οι οφειλές σε προς ασφαλιστικά ταμεία, ΙΚΑ και ΟΑΕΕ, έχουν φτάσει τα 29 δις €.

- Οι οφειλές προς τη ΔΕΗ (προς τις υπόλοιπες ΔΕΚΟ δεν υπάρχουν στοιχεία) ανέρχονταν στις 31/12/2015 σε 2,7 δις, από τα οποία τα 400 εκ. ήταν τα χρέη που δημιουργήθηκαν το δ' τρίμηνο του 2015.

- Από τους 136.920 οφειλέτες του Δημοσίου, που είχαν ενταχθεί στη ρύθμιση των 100

δόσεων, σε λιγότερο από 1 χρόνο έχασαν το σχετικό δικαίωμα οι 54.700 (το 40%).

- Σύμφωνα με πρόσφατη έρευνα του ΕΒΕΑ (Ιούνιος 2016), το 69% των ερωτηθέντων πολιτών δηλώνει αδυναμία να ανταποκριθεί στις φορολογικές και ασφαλιστικές του υποχρεώσεις. Σημειώνεται ότι το ποσοστό αυτό είναι κατά 10% υψηλότερο απ' ό,τι τον Φεβρουάριο 2014.

- Σε καθημερινή βάση οι ΔΟΥ στέλνουν στις τράπεζες κατά μέσο όρο 1.200 ηλεκτρονικά κατασχετήρια τραπεζικών λογαριασμών, ακόμη και για μικροποσά. Τα κατασχετήρια αυτά αφορούν ακόμα και μισθούς και συντάξεις. Επίσης, το διάστημα Μαρτίου-Απριλίου 2016 εκδόθηκαν από το ΙΚΑ 1.276 εντάλματα κατασχέσεων.

- Τα μη εξυπηρετούμενα δάνεια («κόκκινα») ανέρχονται, με στοιχεία α' εξαμήνου 2015, σε 103 δις, στο 49,5% του συνόλου των δανείων την ίδια περίοδο.

- Στο πεντάμηνο του 2016 έχουν κλείσει 15.409 επιχειρήσεις, αριθμός αυξημένος κατά 45,87%(!) σε σχέση με την ίδια περίοδο του 2015, γεγονός που οδήγησε στην ανεργία 30.000 εργαζομένων. Συνολικά στην περίοδο των μνημονίων έχουν κλείσει 250.000 επιχειρήσεις οδηγώντας στην ανεργία 800.000 εργαζομένους.

- Τέλος, σύμφωνα με τα διαθέσιμα επίσημα στοιχεία, περισσότεροι από 1 εκ. εργαζόμενοι δουλεύουν χωρίς να παίρνουν άμεσα τον μισθό τους, οι ελαστικές σχέσεις και η ανασφάλιστη και μαύρη εργασία αυξάνουν.

- Σύμφωνα με την έρευνα του Ευρωβαρόμετρου Απριλίου 2016, το 93% των νέων (το υψηλότερο στην ΕΕ και συγκριτικά με το 57% του μέσου όρου της ΕΕ) δηλώνουν ότι νιώθουν περιθωριοποιημένοι εξαιτίας της οικονομικής κρίσης και αποκλεισμένοι από την οικονομική και κοινωνική ζωή. Επίσης, στην

ίδια έρευνα το 44% των νέων θα προτιμούσε να σπουδάσει ή να εργαστεί σε άλλη χώρα της ΕΕ.

- Η διαγνωσμένη κατάθλιψη, σύμφωνα με το Ερευνητικό Πανεπιστημιακό Ινστιτούτο Ψυχικής Υγιεινής, από 3,3% το 2008 έφτασε το 2013 στο 12,3%.

...και τα χειρότερα έρχονται

Η ωμή οικονομική και κοινωνική πραγματικότητα είναι η καλύτερη απόδειξη για τα ψεύδη και τις φαντασιώσεις του Τσίπρα. Μετά την επικράτηση του "Brexit", η κρίση του παγκόσμιου, ευρωπαϊκού και ελληνικού καπιταλισμού επιδεινώνεται απότομα. Η διάλυση της ΕΕ μπαίνει σε μια πορεία που μάλλον δεν μπορεί να αντιστραφεί. Αυτό που έρχεται από το φθινόπωρο δεν είναι μια κοινωνία «συνώνυμο δημιουργίας, αλληλεγγύης και ευημερίας», αλλά μια κατάσταση πλήρους εξαθλίωσης ακόμη μεγαλύτερου μέρους της ελληνικής κοινωνίας. Τα νέα αντεργατικά και αντιλαϊκά μέτρα που ετοιμάζει ο Τσίπρας και η παρέα του, που έχουν σαν κύριο στόχο τα κοινωνικά και πολιτικά δικαιώματα των εργαζομένων (μειώσεις μισθών και συντάξεων, αλλαγές στο συνδικαλιστικό νόμο και στην κήρυξη απεργίας κ.ά.), πρέπει να αντιμετωπιστούν με όλα τα μέσα - γιατί είναι από τα χειρότερα από τότε που εφαρμόζονται τα μνημόνια. Πρέπει και μπορούμε να κινηθούμε όλοι οι εργαζόμενοι για να τα συντρίψουμε, για να συντρίψουμε την αντιδραστική κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ και τους παλιούς μνημονιακούς, τους υποστηρικτές τους, την πολιτικοοικονομική ελίτ της ΕΕ. Οι βρετανικές εργατικές και λαϊκές μάζες έδειξαν ότι η ΕΕ της αντίδρασης, της λιτότητας και της διαφθοράς μπορεί να ηττηθεί, οι γάλλοι εργαζόμενοι μάχονται μήνες για την υπεράσπιση των πολιτικών και κοινωνικών τους δικαιωμάτων, **αυτός είναι ο δρόμος μας**. Μόνο με τον αγώνα και την ενότητά μας μπορούμε να απαλλαγούμε από τα μνημόνια και τους άθλιους μνημονιακούς - και να επιβάλουμε τα συμφέροντά μας, μια Κυβέρνηση των Εργαζομένων σε μια Ευρώπη δημοκρατική, ριζοσπαστική και Σοσιαλιστική.

Η καπιταλιστική βαρβαρότητα ...

με την γλώσσα των αριθμών

Υπολογίζεται ότι 45,8 εκατομμύρια άνθρωποι ζουν υπό κάποια μορφή **σκλαβιάς** σε 167 χώρες σε όλο τον κόσμο, σύμφωνα με έρευνα που δημοσιεύτηκε. Το 58% από αυτούς ζουν σε μόλις πέντε χώρες: Ινδία, Κίνα, Πακιστάν, Μπαγκλαντές και Ουζμπεκιστάν. Ενώ η Βόρεια Κορέα έχει το υψηλότερο ποσοστό σκλάβων σε σχέση με τον πληθυσμό της (4,4% του πληθυσμού, δηλαδή 1,1 εκατομμύρια), καμία χώρα δεν πλησιάζει την Ινδία σε απόλυτο αριθμό ανθρώπων που ζουν σε κατάσταση δουλείας. Η Ινδία έχει 18,4 εκατομμύρια σκλάβους, σε σύγκριση με 3,4 εκατομμύρια στην Κίνα και 2,1 εκατομμύρια στο Πακιστάν. Στην Ινδία απαντώνται όλες οι πιθανές μορφές της σύγχρονης δουλείας: εξαναγκαστική εργασία γενεών, παιδική εργασία, σεξουαλική εκμετάλλευση, εξαναγκαστική επαιτεία, εξαναγκαστική στρατολόγηση σε μη κρατικούς στρατούς και εξαναγκαστικοί γάμοι.

Οι πρόσφυγες και οι αναγκαστικά εκτοπισμένοι λόγω πολέμων, συγκρούσεων και διώξεων αυξήθηκαν το 2015, φτάνοντας τα υψηλότερα επίπεδα που έχουν καταγραφεί ποτέ, σύμφωνα με έκθεση της Ύπατης Αρμοστείας του ΟΗΕ για τους Πρόσφυγες. Η μεγαλύτερη αυξητική τάση ξεκίνησε στις αρχές του 2011 όταν ξέσπασε ο πόλεμος στη Συρία, που έγινε η μεγαλύτερη αιτία εκτοπισμού στον κόσμο. 65,3 εκατομμύρια άνθρωποι αναγκάστηκαν να εγκαταλείψουν τις οικίες ή τις χώρες τους, ως τα τέλη του 2015. Ο αριθμός αυτός είναι μεγαλύτερος από τον συνολικό πληθυσμό της Βρετανίας και είναι σημαντικά αυξημένος σε σύγκριση με το 2014, όταν είχαν καταγραφεί 59,5 εκατομμύρια πρόσφυγες και εκτοπισμένοι παγκοσμίως. Στα 65,3 εκατομμύρια περιλαμβάνονται 21,3 εκατομμύρια πρόσφυγες σε όλο τον κόσμο (1,8 εκατομμύρια περισσότεροι απ' ό,τι το 2014), καθώς και 40,8 εκατομμύρια που αναγκάστηκαν να εγκαταλείψουν τις εστίες τους, παραμένοντας όμως στα γεωγραφικά όρια της χώρας τους. Οι αριθμοί αυτοί, αν συγκριθούν με το μέγεθος του πληθυσμού της γης που φτάνει τα 7,3 δισεκατομμύρια, δείχνουν ότι 1 στους 113 ανθρώπους παγκοσμίως είναι πλέον είτε αιτών άσυλο είτε εσωτερικά εκτοπισμένοι είτε πρόσφυγες. Το 2015, τα παιδιά αντιστοιχούσαν στο 51% των προσφύγων παγκοσμίως και είναι ο μεγαλύτερος αριθμός που έχει καταγραφεί από την Ύπατη Αρμοστεία.

Αύξηση των Ελλήνων, που στερούνται βασικών ειδών διατροφής και διαβίωσης, και διατήρηση της **εισοδηματικής φτώχειας** και ανισότητας στα ύψη καταδεικνύουν τα επίσημα στοιχεία που έδωσε στη δημοσιότητα η ΕΛΣΤΑΤ. Από τη μελέτη της ΕΛΣΤΑΤ, για τις συνθήκες διαβίωσης του πληθυσμού το 2015, προκύπτει ότι η στέρηση βασικών αγαθών και υπηρεσιών δεν αφορά μόνο τον φτωχό πληθυσμό αλλά και μέρος του μη φτωχού πληθυσμού. Το ποσοστό των νοικοκυριών που δηλώνουν οικονομική αδυναμία να έχουν ικανοποιητική θέρμανση τον χειμώνα ανέρχεται σε 29,2%, ενώ είναι 50,8% για τα φτωχά νοικοκυριά και 23,7% για τα μη φτωχά νοικοκυριά. Το 60,9% των φτωχών νοικοκυριών δηλώνει δυσκολία στην έγκαιρη πληρωμή πάγιων λογαριασμών, όπως αυτών του ηλεκτρικού ρεύματος, του νερού, του φυσικού αερίου, κ.λπ. Το 75,9% των φτωχών νοικοκυριών αναφέρει μεγάλη δυσκολία στην αντιμετώπιση των συνηθισμένων αναγκών του με το συνολικό μηνιαίο ή εβδομαδιαίο εισόδημά του. Σύμφωνα με την ΕΛΣΤΑΤ, το μέσο ετήσιο ατομικό ισοδύναμο εισόδημα ανέρχεται σε 8.796 ευρώ και το μέσο ετήσιο διαθέσιμο εισόδημα των νοικοκυριών σε 17.182 ευρώ. Τα νοικοκυριά που βρίσκονται σε κίνδυνο φτώχειας εκτιμώνται σε 860.117, σε σύνολο 4.195.840 νοικοκυριών, και τα μέλη τους σε 2.293.172 στο σύνολο των 10.723.089 ατόμων του πληθυσμού της χώρας.

Μας μετατρέπουν σε σύγχρονους δουλοπάροικους ΝΑ ΤΟΥΣ ΣΤΑΜΑΤΗΣΟΥΜΕ!

Η νεομνημονιακή συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ εκτελεί πειθήνια τις κανιβαλικές νεοφιλελεύθερες ορέξεις των δανειστών, ψηφίζοντας συνεχώς αντεργατικά-αντι-λαϊκά μέτρα. Έτσι, μετά την ψήφιση του ασφαλιστικού, του φορολογικού νόμου, του «κόφτη» κ.ά., προχωράει σε ένα ακόμη σημαντικότερο χτύπημα. Στόχος θεσμών και συγκυβέρνησης είναι η πλήρης και οριστική κατά-δάφιση των εργατικών δικαιωμάτων μας, με την ψήφιση του νομοσχεδίου για τα «εργασιακά», το οποίο αποτελεί προαπαιτούμενο της δεύτερης αξιολόγησης και πρέπει να ψηφιστεί μέσα στο φθινόπωρο, ώστε να πάρει η κυβέρνηση την υποδοχή των 2,8 δις.

Παρά τις καθησυχαστικές δηλώσεις υπουργών και βουλευτών, τα μέτρα θα είναι ισοπεδωτικά. Ήδη από τις 18 Ιούνη βρίσκεται στην Αθήνα η δμελής Διεθνής Επιτροπή Εμπειρογνομώνων για τα εργασιακά, η οποία έχει συσταθεί από κοινού από τους θεσμούς και το υπουργείο Εργασίας και θα εκδώσει πόρισμα, το οποίο θα παραδώσει το πιθανότερο μέσα στον Σεπτέμβρη. Χαρακτηριστικό της επιτροπής είναι ότι υπάρχει μόλις ένας Έλληνας, ενώ κανείς εργατολόγος της χώρας δεν δέχθηκε να συμμετάσχει σε αυτήν!

Τα μέτρα που συζητιούνται αφορούν την άμεση μείωση του μισθολογικού κόστους, τις σχέσεις εργασίας και τα συνδικαλιστικά δικαιώματα. Πιο συγκεκριμένα:

1. Νέα μείωση του κατώτατου μισθού από 1-1-2017 (σήμερα είναι 586 ευρώ μικτά και 511 ευρώ μικτά για τους κάτω των 25 ετών). Ήδη ξεκίνησε με την υπογραφή επιχειρησιακών «συλλογικών συμβάσεων», κάτω από την Εθνική Γενική Συλλογική Σύμβαση Εργασίας (ΕΓ-ΣΣΕ), από τις εργοδοτικές «Ενώσεις Προσώπων».

2. Κατάργηση του 13ου και 14ου μισθού (δώρο Πάσχα, δώρο Χριστουγέννων και επίδομα αδειάς) στον ιδιωτικό τομέα, ίσως σε πρώτο στάδιο με την τακτική της «ενσωμάτωσης» στους 12 μισθούς για τους παλιούς εργαζόμενους και με την ταυτόχρονη πλήρη κατάργησή τους για τους νέους εργαζόμενους.

3. Κατάργηση όλων των επιδομάτων (επιδομάτων γάμου, τέκνων, σπουδών, ανθυγιεινής εργασίας και των προσαυξήσεων λόγω τριετιών!) που θα επιφέρει άμεση μείωση μέχρι και 30% του μισθού σε αρκετούς εργαζόμενους.

4. Αμετάβλητο μισθό για όλο τον εργασιακό βίο (το επονομαζόμενο σύστημα «καθαρού μισθού»).

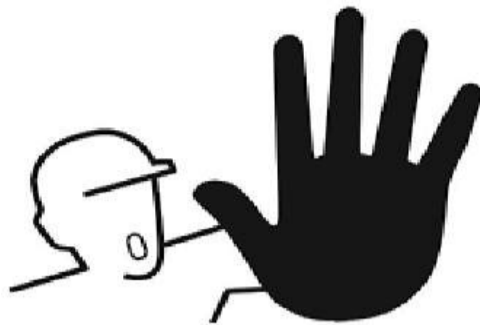
5. Ακόμη μεγαλύτερη ελαστικοποίηση της εργασίας: Καθιέρωση συμβάσεων εργασίας όπως τα «συμβόλαια μηδενικών ωρών απασχόλησης» (“zero hour contracts”) και οι «λευκές συμβάσεις» (“white contracts”), δηλαδή απασχόληση όταν θέλει ο εργοδότης και με αμοιβή που ορίζει ο ίδιος ή απασχόληση λίγων ωρών, χωρίς ασφαλιστική κάλυψη κ.λπ.

Ακόμη χειρότερα είναι τα παρακάτω, που αφορούν τις εργασιακές σχέσεις και όχι μόνο άμεσα το μισθολογικό κόστος.

6. Κατάργηση, αρχικά ίσως μόνο στην πράξη, των **κλαδικών συλλογικών συμβάσεων** (δηλαδή αυτών που υπογράφουν οι Ομοσπονδίες). Υπογραφή των «συλλογικών συμβάσεων» από τις περιβόητες φιλοεργοδοτικές «συνδικαλιστικές» οργανώσεις, δηλαδή τις «Ενώσεις Προσώπων».

7. Πλήρης απελευθέρωση των ομαδικών απολύσεων (χωρίς όρια και χωρίς διοικητικό βέτο). Πρόσφατη απόφαση του Γενικού Εισαγγελέα του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου κρίνει «ασύμβατη με το κοινοτικό δίκαιο τη δυνατότητα που παρέχει η ελληνική νομοθεσία στον εκάστοτε υπουργό Εργασίας να αρνείται σε επιχειρήσεις τη διενέργεια ομαδικών απολύσεων»! (Η απόφαση αφορούσε προσφυγή της εταιρείας ΑΓΕΤ Ηρακλής, η οποία μετά τη διακοπή της λειτουργίας του εργοστασίου της Χαλκίδας, που απασχολούσε 236 εργαζόμενους, είχε ζητήσει εγγράφως έγκριση από τον υπουργό Εργασίας για να προχωρήσει σε ομαδικές απολύσεις, η οποία όμως δεν δόθηκε).

8. Μείωση της αποζημίωσης για απολύσεις εργα-

ζόμενων, η οποία θεωρείται ακόμη και σήμερα αρκετά υψηλή για τα ευρωπαϊκά δεδομένα.

9. Περιορισμός ή και κατάργηση της προστασίας των μελών της διοίκησης σωματείων, που προβλέπεται από τον Ν. 1264/82. Μείωση των ημερών συνδικαλιστικής άδειας, περιορισμό των αμειβόμενων αδειών στις απολύτως απαραίτητες, καθώς και περιορισμό των προσώπων που δικαιούνται άδειες. Δραστηκή μείωση των ημερών αδικαιολόγητης απουσίας συνδικαλιστή και ευθυγράμμιση με τα ισχύοντα για κάθε εργαζόμενο.

10. Ακόμη μεγαλύτερη ενίσχυση του «Διευθυντικού Δικαιώματος» και παράλληλη μείωση των δικαιωμάτων των εργαζόμενων.

11. Επαναφορά του lock out (ανταπεργίας), που είχε καταργηθεί με τον Ν. 1264/82.

12. Αλλαγή του τρόπου λήψης αποφάσεων για την πραγματοποίηση απεργιών.

Όλες οι παραπάνω «μεταρρυθμίσεις» **καταργούν ουσιαστικά τον συνδικαλιστικό νόμο (Ν. 1264/82)** και κάθε άλλο νόμο που κατοχυρώνει κάποια, έστω και περιορισμένα, δικαιώματα των εργαζόμενων, των εκπροσώπων τους, της συνδικαλιστικής δράσης και των Συνδικάτων. Έχουν στόχο να κάνουν αδύνατη την απεργία, να καταργήσουν επί της ουσίας τα Σωματεία, τη συνδικαλιστική δράση και ιδιαίτερα τον μαχητικό συνδικαλισμό, να ποινικοποιούν και να απαγορεύουν την οποιαδήποτε αγωνιστική διεκδίκηση ή κινητοποίηση, να μένουν οι εργαζόμενοι έρμαιο στις εργοδοτικές αυθαιρεσίες κ.τ.λ. — με λίγα λόγια να ατομικοποιήσουν τους εργαζόμενους και να περιθωριοποιήσουν το συνδικαλιστικό κίνημα.

Για να επιβιώσει έστω και διασωληνωμένος ο ελληνικός καπιταλισμός χρειάζεται ένα συντριπτικό χτύπημα στην εργατική τάξη, στο βιοτικό της επίπεδο και κυρίως να την αφοπλίσει από τα «εργαλεία» της, τα συνδικάτα και τα δικαιώματά της, ώστε να μην μπορέσει να αντιμετωπίσει και τις επόμενες επιθέσεις που θα ακολουθήσουν.

Άλλωστε, το ίδιο σχέδιο επιχειρείται λίγο πολύ και σε όλες τις ευρωπαϊκές χώρες (βλέπε αντεργατικοί νόμοι σε Γαλλία, Βέλγιο κ.τ.λ.).

Απέναντι σε αυτή την ολομέτωπη επίθεση πρέπει να προετοιμαζόμαστε από τώρα για τη σύγκρουση του φθινοπώρου. Είναι μια σκληρή μάχη, στην οποία πρέπει να μπούμε αποφασισμένοι και να τη φτάσουμε μέχρι τέλους. Πιάνοντας το νήμα από το 2010-2012, με τον παρατεταμένο κοινωνικό πόλεμο, τις δεκάδες μαζικές απεργίες και τις μαχητικές διαδηλώσεις, ακολουθώντας το παράδειγμα των γάλλων και βέλγων εργαζόμενων (βλέπε σχετικά άρθρα), να βάλουμε τέλος στα σχέδια κυβέρνησης-δανειστών για το εργασιακό νομοσχέδιο. Να ξεκινήσουμε μια μεγάλη εκστρατεία ενημέρωσης για τις δραματικές επιπτώσεις που θα επιφέρει η πιθανή ψήφιση ενός τέτοιου νόμου. Να οργανώσουμε το εργατικό κίνημα με επιτροπές αγώνα σε κάθε χώρο δουλειάς, για να σταματήσουμε συντονισμένα και με ενότητα τη νέα επίθεση, προσπερνώντας τα εμπόδια που βάζουν οι ξεπουλημένοι γραφειοκράτες της ΓΣΕΕ, καθώς και τον ύπουλο και διασπαστικό ρόλο που παίζει το ΚΚΕ και το ΠΑΜΕ.

Να προχωρήσουμε σε Πολιτική Γενική Απεργία Δι-αρκειάς, που θα τσακίσει στην πράξη τα μνημόνια και αυτούς που τα εφαρμόζουν, νέους και παλιούς μνημο-νιακού.

■ Νίκος Κ.

επίκαιρα...

Τραυματισμός μεταναστών/-τριών εργατών στη Θήβα

Από ανατροπή οχήματος τραυματίστηκαν 30 μετανάστες εργάτες γης στην περιοχή της Θήβας, με αποτέλεσμα ορισμένοι να μεταφερθούν για εισαγωγή στο νοσοκομείο της περιοχής. Το πρωί της 10ης Ιουνίου στη Θήβα, εργοδότης που απασχολεί εργάτες γης στη συγκομιδή κρεμμυδιών, «στοίβαξε» τριάντα άτομα σε καρότσα για να τους μεταφέρει στους αγρούς. Όπως καταγγέλλουν οι ίδιοι, έτρεχε με υπερβολική ταχύτητα, αδιαφορώντας για την ασφάλεια των εργατών. Σε μια στροφή έφυγε από τον δρόμο, ανατράπηκε η καρότσα και οι εργάτες βρέθηκαν μέσα σε ένα κανάλι με νερό. Δέκα από αυτούς είναι στο νοσοκομείο με βαριά κατάγματα στα πόδια, τα χέρια και το πρόσωπο. Άλλοι μεταφέρθηκαν αμέσως από την Αστυνομία στο Τμήμα, χωρίς να ολοκληρωθούν οι ιατρικές εξετάσεις τους.

Οι ίδιοι ζητούν τη δίωξη του αφεντικού τους και καταγγέλλουν τις άθλιες συνθήκες εκμετάλλευσης και ρατσισμού σε βάρος των μεταναστών εργατών. Για ένα στρέμμα κρεμμυδιών που μπορεί να αποδίδει 4-5 τόνους, αμοιβονται με ψίχουλα, με τον κάθε εργάτη να παίρνει ακόμη και 5 ευρώ για 12 ώρες δουλειά. Κατά τη διάρκεια αυτής της 12ωρης εργασίας, οι μετανάστες δεν μετακινούνται καν από τη σειρά τους στο ξερίζωμα των κρεμμυδιών, ενώ άλλοι εργάτες τους δίνουν νερό ώστε να συνεχίζουν ασταμάτητα. Αυτήν την «αλυσίδα» οργανώνουν ντόπιοι «παραγωγοί» σε συνεργασία με εργολάβους που εκμεταλλεύονται μετανάστες, μετατρέποντάς τους σε σύγχρονους σκλάβους.

Την έντονη διαμαρτυρία τους για την άγρια εκμετάλλευση εξέφρασαν εκατοντάδες μετανάστες/-τριες εργάτες γης στη Θήβα, με την διαδήλωση της Κυριακής 12 Ιουνίου, η οποία ξεκίνησε στις 7 το απόγευμα από την πλατεία Αγ. Θεοδώρων, με κεντρικό αίτημα «δικαιώματα για τους εργάτες γης της Θήβας».

Η δέσμευση για την επαναπρόσληψη του Οδυσσέα Βογιατζή από το ΕΚΠΑ

Ο Οδυσσέας Βογιατζής, που δούλευε εδώ και δώδεκα χρόνια ως ο μόνος ταριχευτής της ιατρικής σχολής του Πανεπιστημίου Αθηνών (ΕΚΠΑ) —γεγονός που καθιστά την εργασία του πάγια και αναγκαία— δεν είχε μονιμοποιηθεί στο πανεπιστήμιο. Έλαθε εργατικό «ατύχημα» πριν από έξι μήνες αλλά οι υπεύθυνοι της έδρας της ανατομίας και η διοίκηση της σχολής επέλεξαν να το συγκαλύψουν, μετατοπίζοντας τις ευθύνες στον ίδιο και υποστηρίζοντας ότι αυτό είχε επέλθει ως αποτέλεσμα κατά βάση δικής αμέλειας. Το ΕΚΠΑ, αντί να αναλάβει τις ευθύνες του και να αποκαταστήσει ασφαλείς συνθήκες εργασίας, τον άφησε στην τύχη του! **Οι υπεύθυνοι της διοίκησης του ΕΚΠΑ, που αποποιήθηκαν τις ευθύνες τους, είναι οι ίδιοι που πριν τρία χρόνια πολέμουσαν με κάθε τρόπο την απεργία των διοικητικών υπαλλήλων, οι ίδιοι που ενώ έβλεπαν το πρόβλημα της συνεχούς υποχρηματοδότησης κρατούσαν το στόμα τους κλειστό για να υπερασπιστούν τα δικά τους συμφέροντα.**

Στις 2 Ιουνίου, εργαζόμενοι στο ΕΚΠΑ και τα ΑΕΙ με στάση εργασίας (από τις 12.00 έως τη λήξη της βάρδιας), φοιτητές, εκπρόσωποι της ΑΔΕΔΥ, της ΟΔΙΠΤΕ (Ομοσπονδία Διδακτικού Προσωπικού Τριτοβάθμιας Εκπαίδευσης), πρωτοβάθμιων σωματείων από τον ιδιωτικό και δημόσιο τομέα και ομοσπονδιών (ΠΟΕ-ΟΤΑ, ΟΛΜΕ κ.ά.), συλλογικότητες και αλληλέγγυοι πραγματοποίησαν μαζική παρέμβαση στην πρυτανεία του ΕΚΠΑ, στο πλαίσιο της απόφασης της «Επιτροπής Αλληλεγγύης υπέρ του Οδυσσέα Βογιατζή», για την επιστροφή του στην δουλειά. Ο Πρύτανης Δημόπουλος «δεσμεύτηκε» ότι η σύμβαση του Οδυσσέα Βογιατζή είναι ενεργή και ότι ο εργαζόμενος μπορεί να επιστρέψει στη δουλειά του, με ό,τι αυτό συνεπάγεται. Παρ' όλα αυτά, το εργαστήριο δεν θα επισκευαστεί, τουλάχιστον για τον επόμενο χρόνο, ενώ υπάρχει και μια πιθανότητα να καταργηθεί πλήρως.

Την Πέμπτη 16 Ιουνίου το Ενιαίο Σωματείο Εργαζομένων σε Vodafone-Wind-Victus (η Victus είναι θυγατρική των δύο πρώτων) οργάνωσε την πρώτη κοινή απεργία στις τρεις εταιρείες. Τα αιτήματα ήταν 1) υπογραφή ενιαίας ΣΣΕ, 2) επαναπρόσληψη των απολυμένων συναδέλφων, 3) ενάντια στη διάλυση της σταθερής εργασίας, πρόσληψη ως μόνιμο προσωπικό των «ενοικιαζόμενων» και αυτών με «μπλοκάκια», 4) κατάργηση του εκτρωματικού κανονισμού εργασίας - Μνημόνιο, που προσπάθησε να επιβάλει η εργοδοσία στη Victus χρησιμοποιώντας το εργοδοτικό «χωριστό» Σωματείο.

Από νωρίς το πρωί, ομάδες απεργών, με συγκεντρώσεις περιφρούρησαν την απεργία. Έγινε πλούσια συζήτηση για τα προβλήματα που αντιμετωπίζουμε, τις επιθέσεις με τα Μνημόνια και τα νέα μέτρα στα «εργασιακά», τις προοπτικές των αγώνων και τη δράση του Ενιαίου Σωματείου. Αδυναμία αποτελεί η έλλειψη μαζικότητας σε αυτήν την ενεργητική συμμετοχή, κάτι που έχει παρατηρηθεί και στο παρελθόν σε άλλες απεργιακές περιφρουρήσεις.

Τελειώς κλειστά παρέμειναν τα κτή-

ρια της Victus στην Παλλήνη, της Wind στη Λ. Αθηνών, της Vodafone σε Αδριανείου, Πειραιώς, Κηφισό. Επίσης κλειστό παρέμεινε το κτήριο στον Φοίνικα στη Θεσσαλονίκη (εκεί συστεγάονται Vodafone και Victus). Χιλιάδες εργαζόμενοι εργάζονται συνολικά στις παραπάνω εγκαταστάσεις. Οι διοικήσεις κατέφυγαν στα γνωστά τερτίπια: πίεςεις σε εργαζόμενους να δουλέψουν σε άλλα κτήρια, μεταφορά εργαζομένων ακόμα και με τα ΙΧ προϊσταμένων, αλλαγή χώρου εργασίας από το προηγούμενο βράδυ, απεργοσπαστική χρησιμοποίηση εγκαταστάσεων άλλων εταιριών (360 Connect, Huawei). Εκτός από λίγες περιπτώσεις, αυτές οι προσπάθειες να αποδυναμωθεί η απεργία έπεσαν στο κενό. Άλλωστε οι δυνατότητες αυτής της απεργίας είχαν φανεί από τις προηγούμενες μέρες, με την ιδιαίτερα θετική αποδοχή των περιοδίων του Ενιαίου Σωματείου μέσα στους χώρους εργασίας.

Για πρώτη φορά οι εργαζόμενοι και στις τρεις εταιρίες, τεχνικοί όλων των ειδικοτήτων, τηλεφωνικά κέντρα κ.λπ., με κάθε σχέση εργασίας, όλοι μαζί, με τον συντονισμό μέσω του Ενιαίου Σωματείου, έκαναν πράξη μια απεργιακή κινητοποίηση, που απλώθηκε σε τόση έκταση. Είναι η πρώτη φορά εδώ και χρόνια, όπου –με την αποφασιστική παρέμβαση του Ενιαίου Σωματείου– **φρέναρε μια επίθεση των διοικήσεων**, η επιβολή του εκτρωματικού Κανονισμού Εργασίας στη Victus, που προετοίμαζε καθεστώς «γαλέρας» για όλους τους συναδέλφους και στις τρεις εταιρείες.

«Τίτλοι τέλους» στο ξεπούλημα των λιμανιών

Η συμφωνία για το ξεπούλημα των λιμανιών πήρε το «πράσινο φως» στις 21/6 από την Επιτροπή Ανταγωνισμού, με δύο προϋποθέσεις που πρέπει να τηρήσει η Cosco. Πρώτον, να άρει τους λεγόμενους «όρους αποκλειστικότητας» και να απέχει στο μέλλον από τη σύναψη ή επιβολή όρων αποκλειστικότητας στην αγορά παροχής υπηρεσιών φορτοεκφόρτωσης και αποθήκευσης εγχώριου φορτίου εμπορευματοκιβωτίων. Δεύτερο, να διατηρήσει τα ισχύοντα τιμολόγια του ΟΛΠ για υπηρεσίες φορτοεκφόρτωσης και αποθήκευσης εγχώριου φορτίου εμπορευματοκιβωτίων που θα παρασχεθούν στην Προβλήτα 1 από την ΟΛΠ ΑΕ μέχρι 31/12/2017. Το πόρισμα της Επιτροπής Ανταγωνισμού «δεν βλέπει αυτή τη συμφωνία να προκαλεί σοβαρές ανησυχίες ως προς το συμβατό αυτής με τις απαιτήσεις λειτουργίας του ανταγωνισμού στις επιμέρους αγορές που αφορά». Έτσι λύθηκαν τα χέρια της κυβέρνησης και κατατέθηκε στη Βουλή το σχέδιο κυρωτικού νόμου για την έγκριση της σύμβασης παραχώρησης, που θα ψηφιστεί άμεσα. Η σύμβαση έχει ως εξής: η Cosco θα δώσει αρχικά 280,5 εκ. ευρώ και θα πάρει το 51% και εντός 5 ετών, εφόσον έχει υποχρεωτική επενδύσει 290 εκ., θα καταβάλει 88 εκ. για να αποκτήσει το υπόλοιπο 16%.

Οι λιμενεργάτες και υπάλληλοι των

λιμανιών προχώρησαν σε πολυήμερη απεργία επί σχεδόν ένα μήνα, με συνεχείς 48ωρες επαναλαμβανόμενες απεργίες και συγκεντρώσεις διαμαρτυρίας στο Υπ. Ναυτιλίας. Εκτός από αγώνα ενάντια στο ξεπούλημα του λιμανιού, ήταν κι ένας αγώνας επιβίωσης, καθώς μ' αυτή τη συμφωνία-κόλαφο διαλύονται εντελώς οι εργασιακές σχέσεις (είναι πασίγνωστο πόσο «καλός» εργοδότης είναι η Cosco). Η νέα συμφωνία, με τις πλάτες της άθλιας συγκυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, της έδινε τη δυνατότητα να αλλάξει τον ισχύοντα Γενικό Κανονισμό Προσωπικού με μια απλή απόφαση του ΔΣ του ΟΛΠ, οδηγώντας προς πλήρη ασυδοσία και απόλυτο «διευθυντικό δικαίωμα».

Μπορεί η κυβέρνηση να μην κήρυξε επιστράτευση (όπως είχε κάνει ο Σαμαράς), όμως μεθόδεσε άλλα μέσα, όπως μετατάξεις και «καλοπιάσματα» για μεταθέσεις στον υπόλοιπο δημόσιο τομέα γι' αυτούς που «πλεονάζουν». Εν μέρει κατάφερε μια ρωγμή στην ενότητα των εργαζομένων, καθώς στις 20/6 τα σωματεία των λιμενεργατών και αρχιεργατών των λιμανιών (που κατηγορούνται ότι ελέγχονται από τον ΣΥΡΙΖΑ) ανέστειλαν την απεργία τους, λέγοντας ότι τα αιτήματά τους είχαν καλυφθεί σε μεγάλο βαθμό. Η Ομοσπονδία Υπαλλήλων Λιμένων Ελλάδος (ΟΜΥΛΕ) συνέχισε λίγες μέρες ακόμα τις απεργιακές κινη-

Πριν την πραγματοποίηση της απεργίας, το Ενιαίο Σωματείο είχε απευθυνθεί στα δευτεροβάθμια συνδικαλιστικά όργανα, στο Εργατικό Κέντρο Αθήνας (ΕΚΑ) και την Ομοσπονδία Ιδιωτικών Υπαλλήλων Ελλάδας (ΟΙΥΕ), ζητώντας κάλυψη της απεργίας, σε περίπτωση που οι διοικήσεις προσέφευγαν δικαστικά για να κηρυχθεί η απεργία παράνομη. Το ΕΚΑ αρνήθηκε, καθώς ελέγχεται από δυνάμεις εντελώς εχθρικές σε οποιαδήποτε αγωνιστική/ριζοσπαστική κίνηση των εργαζομένων (το προεδρείο που συγκροτήθηκε μετά το συνέδριο του ΕΚΑ, αποτελείται από τις δυνάμεις του ΜΕΤΑ και της ΔΑΚΕ). Άλλωστε το ΕΚΑ είχε δείξει πρόσφατα δείγματα γραφής, αφού λίγες βδομάδες πριν είχε πραξικοπηματικά αποκλείσει το Ενιαίο Σωματείο από το να καταγραφεί στη δύναμή του.

Το ανεκδιήγητο όμως συνέβη με την ΟΙΥΕ, η οποία έστειλε επιστολή στα επιχειρησιακά Σωματεία της Vodafone και Wind, ζητώντας τους την άδεια για να προχωρήσει στην προκήρυξη της απεργίας! Πρωτοφανής κίνηση, που έρχεται σε πλήρη αντίθεση ακόμη με τα στοιχειώδη καθήκοντα και υποχρεώσεις μιας συνδικαλιστικής οργάνωσης, που θυσιάζει κάθε εργατική ηθική και αλληλεγγύη στο βωμό «μικροπολιτικών» και κομματικών σκοπιμοτήτων.

Το περιστατικό αυτό αποτελεί χαρακτηριστικό της περιόδου που διανύουμε, της βαθιάς κρίσης του οργανωμένου συνδικαλιστικού κινήματος, της σήψης των ηγεσιών του. Πρόκειται για ξεπεσμένες γραφειοκρατικές ηγε-

σίες, καρεκλοκένταυροι επαγγελματίες «συνδικαλιστές» με μεγάλες ευθύνες για τη σημερινή κατάσταση του συνδικαλισμού, προσπαθούν να επηρεάσουν αρνητικά την έκβαση ενός σημαντικού εργατικού αγώνα. Γι' αυτούς τους λόγους άλλωστε οι εργαζόμενοι τους έχουν γυρίσει την πλάτη. Τα επιχειρησιακά Σωματεία απάντησαν αρνητικά στην παραπάνω επιστολή (συμμαχία ΚΚΕ με «αυτόνομους»), στηρίζοντας ουσιαστικά την εργοδοσία. Επιβεβαιώθηκε έτσι για άλλη μία φορά ότι, μετά από την δημιουργία του ομίλου Vodafone-Wind-Victus, ο δρόμος του ξεχωριστού συνδικαλισμού, καταλήγει είτε σε Σωματεία - σφραγίδες ή σε Σωματεία «μαριονέτες» στα χέρια της εργοδοσίας.

Η απεργία είναι μία σημαντική επιτυχία και δημιουργεί αρκετές δυνατότητες για την επόμενη περίοδο, που πρέπει και μπορούν να αξιοποιηθούν από το Ενιαίο Σωματείο. Πραγματοποιήθηκε σε μία δύσκολη συγκυρία, όχι μόνο για τους εργαζόμενους των τριών εταιριών, αλλά και συνολικά για την εργατική τάξη. Όχι μόνο ελλείψει κάποιας «εξωτερικής» στήριξης, αλλά ενάντια στους πάντες, με δύο όπλα: την πολιτική του Ενιαίου Σωματείου και τη στήριξη των εργαζομένων. Για το επόμενο διάστημα, στο οποίο οι επιθέσεις στους εργαζόμενους θα ενταθούν (νομοσχέδιο για εργασιακά κ.ά.), το Ενιαίο Σωματείο, χρησιμοποιώντας την παρακαταθήκη της απεργίας, θα επεξεργαστεί νέο σχέδιο τακτικής/ παρεμβάσεων, στην κατεύθυνση της ενίσχυσης των αγώνων των εργαζομένων.

μεγάλο ρόλο η συνδικαλιστική γραφειοκρατία, καθώς και οι πολιτικές δυνάμεις (ΛΑΕ, ΚΚΕ) που απομόνωσαν αυτή τη μεγάλη απεργία. Αυτοί οι αγώνες χτυπάνε στην καρδιά και τη λογική του νεοφιλελευθερισμού και των Μνημονίων, και γι' αυτό δεν μπορούν να νικήσουν μόνο από τους άμεσα εμπλεκόμενους εργαζόμενους αλλά σε συντονισμό και μέτωπο με το σύνολο των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων. Χρειαζόταν μια πλατιά κινητοποίηση των περιοχών που επηρεάζονται από το ξεπούλημα (Πειραιάς και γύρω γειτονίες, Θεσσαλονίκη), με επιτροπές που μέσα από ένα συντονισμένο και καλά οργανωμένο αγώνα θα σταματήσουν στην πράξη τον εργασιακό μεσαίωνα που μας φορτώνουν συνεχώς. Μόνο έτσι μπορούμε να σπάσουμε και τις απόπειρες «κοινωνικού αυτοματισμού» και μέσα από την ενότητα, την αλληλεγγύη, τη δύναμη της εργατικής τάξης να πετάξουμε στον Καιάδα αυτή την άθλια συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ.

«Εθνικός διάλογος» – Πόρισμα Φίλη

Απαξίωση και καταστροφή της εκπαίδευσης

Αν μπορούσαμε να συνοψίσουμε σε μια φράση τον σκοπό αλλά και τα αποτελέσματα του «Εθνικού Διαλόγου για την Παιδεία», ειδικότερα για τα ΑΕΙ-ΤΕΙ, αυτή θα ήταν: «Πώς να απαξιώσεις και να καταστρέψεις τον εκπαιδευτικό μηχανισμό μιας χώρας σε 2 απλά βήματα».

Ένα από τα πορίσματα, υιοθετημένο απευθείας από τις οδηγίες της ΕΕ και του ΟΟΣΑ (Οργανισμού Οικονομικής Συνεργασίας και Ανάπτυξης), και ίσως το σημαντικότερο απ' όλα, είναι αυτό που αφορά την χρηματοδότηση των ιδρυμάτων. Τα πανεπιστήμια θα πρέπει να «αποδεσμευτούν»/αυτονομηθούν από τον κρατικό προϋπολογισμό και να βρύνουν τους απαραίτητους πόρους για τη λειτουργία τους από μόνα τους, από εσωτερικές ή εξωτερικές πηγές. Στις εσωτερικές, διάβαζε διδάκτρα σε όλους τους φοιτητές, στις εξωτερικές βλέπε δωρεές και «επενδύσεις» από οικονομικούς παράγοντες της τοπικής κοινωνίας, των οποίων υποτίθεται τα συμφέροντα θα είναι συνδεδεμένα με τα εν λόγω πανεπιστήμια.

Την ίδια στιγμή, οι αλλαγές που προβλέπονται στον εθνικό διάλογο για την δευτεροβάθμια εκπαίδευση και την εισαγωγή στην τριτοβάθμια εκπαίδευση, ούτε λίγο ούτε πολύ, κι εφόσον βέβαια εφαρμοστούν, θα οδηγούν εκτός Ενιαίου Λυκείου 7 στους 10 μαθητές, προς την τεχνική/επαγγελματική εκπαίδευση (ή και εκτός εκπαίδευσης) και τη μετατροπή τους σε 15χρονους σκλάβους, αναγκασμένους να δουλεύουν αμισθί προκειμένου να αποφοιτήσουν, με βάση τα προγράμματα της υποχρεωτικής μαθητείας και πρακτικής. Αυτό, σε συνδυασμό με την επιβολή διδάκτρων, είναι βέβαιο ότι θα οδηγήσει στο πέταγμα της συντριπτικής πλειοψηφίας των φοιτητών εκτός τριτοβάθμιας εκπαίδευσης και θα οδηγήσει σε δραματική υποβάθμιση και σε μαζικά κλεισίματα τμήματα ή και ολόκληρα ιδρύματα (σε έκταση που το «σχέδιο Αθηνά» του Αρβανιτόπουλου το 2012 θα φαντάζει παιδική χαρά).

Όλο το πνεύμα συνοψίζεται σε μία και μόνη φράση: «Την σύνδεση της Εκπαίδευσης με την οικονομία». Αυτή είναι και η επιδίωξη των τοκογλόφων και μπερλιαστών του ΟΟΣΑ, του ΔΝΤ και της ΕΕ, της ντόπιας ελίτ και των υποτακτικών τους, νέων και παλιών μνημονιακών. Διότι βλέποντας κανείς την χρεοκοπία της ελληνικής οικονομίας, αντιλαμβάνεται ότι τελικά επιδιώκουν την διάλυση της εκπαίδευσης. Ο ελληνικός καπιταλισμός βρίσκεται σε κατάσταση καταστροφής και αποσύνθεσης, το μεγαλύτερο μέρος της παραγωγικής του βάσης είναι κατε-

στραμμένο και απαξιωμένο, η ανεργία ξεπερνάει το 30%. Άρα το συμπέρασμα για όλους τους παραπάνω, μαζί και τους «σοφούς» του εθνικού διαλόγου, είναι το εξής: Σε τι μας χρειάζονται τόσοι σπουδαγμένοι νέοι; Ο ελληνικός καπιταλισμός δεν έχει τι να τους κάνει, δεν τους χρειάζεται. Αντίθετα, και οι ελάχιστοι αυτοί πόροι που δίνονται για την εκπαίδευση πρέπει να χαριστούν στους τοκογλόφους. Χαρακτηριστική αυτής της αντίληψης είναι και η πρόταση που προτείνει να σπουδάσουν δωρεάν τόσοι όσους έχει ανάγκη η «μελλοντική κοινωνία»! Η ίδια κοινωνία που μαστίζεται από τα μνημόνια, την ανεργία, τα λουκέτα, που όλος ο δημόσιος πλούτος της έχει ξεπουληθεί/χαριστεί σε αετονύχιδες τοκογλόφους, που το βιοτικό της επίπεδο έχει πέσει στα τάρταρα και έξι στους δέκα βρίσκονται στα όρια της φτώχειας, που οι ουρές στα συσσίτια θυμίζουν κατοχή.

Βέβαια, όταν μια κυβέρνηση καταργεί τα στοιχειωδέστερα δικαιώματα (βλ. κοινωνική ασφάλιση, εργασιακά), να εκχωρεί τη δημόσια περιουσία στο ελεγχόμενο από τους μπερλιαστές Υπερταμείο, να καταπατά το βροντερό ΟΧΙ του ελληνικού λαού, δεν θα διστάσει να απλώσει το βρώμικό της χέρι στην εκπαίδευση. Πρέπει να της το κόψουμε!

Ο μόνος ανασταλτικός παράγοντας στα σχέδιά τους θα είναι οι αγώνες μας, προκειμένου να σώσουμε όχι μόνο τα πανεπιστήμια και τα σχολεία μας, αλλά και τις ίδιες μας τις ζωές. Η επίθεση αυτή δεν αφορά μόνο το φοιτητικό κίνημα, το οποίο πρέπει σύντομα και αποτελεσματικά να ξεπεράσει τις μεγάλες αδυναμίες του και, εμπνεόμενο από το παράδειγμα της Γαλλίας, να παίξει πρωτοπόρο ρόλο πυροδότη για μια κοινωνική εξέγερση. Ο αγώνας που έχουμε να δώσουμε δεν αφορά τη σύγκρουση με έναν νόμο ή Υπουργό. Είναι αγώνας ενάντια στη ντόπια ελίτ, τους μπερλιαστές της ΕΕ και του ΔΝΤ. Είναι αγώνας ενάντια στην περαιτέρω καταστροφή της παραγωγικής βάσης της χώρας μας. Είναι αγώνας για να μπορέσει να σωθεί η γνώση, το μορφωτικό και τεχνικό επίπεδο που μπορούν να την ξαναστήσουν στα πόδια της.

Οι φοιτητές έχουμε καθήκον να ενώσουμε τον αγώνα μας με τους μαθητές και τους εκπαιδευτικούς, αυτούς δηλαδή που πλήττονται άμεσα από τις σαρωτικές αλλαγές στην εκπαίδευση, και σε συμμαχία με τους υπόλοιπους εργαζόμενους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα να ξεγεργήσουμε αποτινάζοντας τον ζυγό των Μνημονίων και του χρέους από πάνω μας.

■ Κώστας Κ.

Να σταματήσει η άθλια μεθόδευση ενάντια στον πρόεδρο της Ε' ΕΛΜΕ ΘΕΣ/ΝΙΚΗΣ, Χρήστου Ζαγανίδη

Όχι στη διάλυση της Ε' ΕΛΜΕ Θεσ/νίκης!

Η Αντεπίθεση των Εκπαιδευτικών θεωρεί ότι η διασπαστική τακτική του ΠΑΜΕ, με τις ξεχωριστές συγκεντρώσεις, την άρνηση να συγκρουστούμε με την αντεργατική πολιτική, κ.α., εξαντλείται σε ασφαιρες διαμαρτυρίες, και ακυρώνει κάθε δυνατότητα αποφασιστικής αντίδρασης. Όχι μόνο αγνοεί την ανάγκη ανασυγκρότησης του συνδικαλιστικού κινήματος, ως τον μόνο τρόπο υπεράσπισης των συμφερόντων των εργαζομένων, αλλά αποτελεί το ίδιο μία από τις αιτίες της κρίσης των συνδικάτων. Πιστό στην σταλινική παράδοση, στοχοποιεί επανειλημμένα, με συκοφαντίες και χωρίς στοιχεία, αγωνιστές, συνδικαλιστικές παρατάξεις και σωματεία βάσης που βρίσκονται στα αριστερά του. Σε αυτό το πλαίσιο βρίσκεται και η μεθόδευση για καθαίρεση του Χ. Ζαγανίδη, ενώ ποτέ δεν είχε ανάλογη στάση για τον κυβερνητικό και εργοδοτικό συνδικαλισμό.

Στις 25 Μάη 2016, με αφορμή την άθλια επίθεση του κυβερνητικού (ΣΥΝΕΚ-ΣΥΡΙΖΑ και ΔΑΚΕ-ΝΔ) και του γραφειοκρατικού συνδικαλισμού (ΠΑΜΕ-ΚΚΕ) στον πρόεδρο της Ε' ΕΛΜΕ Θεσ/νίκης, εκδόθηκε κοινή ανακοίνωση των συνδικαλιστικών παρατάξεων της Αντεπίθεσης των Εκπαιδευτικών, των Αγώνων Κινήσεων, των Παρεμβάσεων ΔΕ, της Αλληλεγγύης-Αγωνιστικής Ενότητας Καθηγητών Β' ΕΛΜΕ Θεσ/νίκης, ΑΡΚ Δ' ΕΛΜΕ Θεσ/νίκης: «Ζούμε στην καρδιά μιας σκληρής αντιλαϊκής επίθεσης από κυβέρνηση-ΕΕ-ΔΝΤ και την ίδια στιγμή εξαπολύεται ένα νέο μπαράζ αντεκπαιδευτικών μέτρων σε βάρος του δημόσιου σχολείου και των εκπαιδευτικών. Απέναντι σε αυτά, θα κριθεί η δυνατότητα των ΕΛΜΕ και των σωματείων γενικότερα να υπερασπιστούν τα δικαιώματα στη μόρφωση, στη δουλειά, την ίδια τη ζωή. Μπροστά στον φόβο ενωτικών και μαχητικών αγώνων που θα συγκρουστούν με τα μνημόνια και

το σύνολο της αντιλαϊκής πολιτικής, οι ηγεσίες των ΣΥΝΕΚ, ΔΑΚΕ και ΠΑΜΕ έχουν ξεκινήσει μια συκοφαντική εκστρατεία σε βάρος του προέδρου της Ε' ΕΛΜΕ, Χ. Ζαγανίδη, και των Παρεμβάσεων. Μεθοδεύουν την απομάκρυνσή του με συκοφαντίες για «αντικαταστατικές ενέργειες» (ΣΥΝΕΚ, ΔΑΚΕ) και «οικονομικές ατασθαλίες» (ΠΑΜΕ), επιδιώκοντας την σπύλωση και την ακύρωση του σαν συνδικαλιστή. Δεν είναι τυχαίο ότι οι ψευδολογίες για «αντικαταστατικές ενέργειες» αφορμή έχουν τη στάση του ενάντια στον ψευδοδιάλογο του υπ. Παιδείας. Στο πρόσωπο του αγωνιστή συναδέλφου Χ. Ζαγανίδη, μπαίνει στο στόχαστρο η αγωνιστική δράση της Ε' ΕΛΜΕ και του εκπαιδευτικού κινήματος ενάντια στα μνημόνια και τις πολιτικές που χτύπησαν την εκπαίδευση και την κοινωνία. Μπαίνει στο στόχαστρο, επίσης, η μαχητικότητα του εκπαιδευτικού κινήματος, που στη μάχη ενάντια στη διαθεσιμότητα-απόλυση στην τεχνική εκπαίδευση έφερε νίκες. Ο παλιός και νέος κυβερνητικός συνδικαλισμός των ΣΥΝΕΚ και ΔΑΚΕ επιδιώκουν να σπρώξουν την Ε' ΕΛΜΕ στο τέλμα των σωματείων τύπου ΓΣΕΕ, ενός συνδικαλισμού της ήττας και του κυβερνητισμού, όπου η γραφειοκρατία βγάζει στο περιθώριο τους εργαζόμενους και τις αγωνίες τους. (...) Οι ΕΛΜΕ θα πρέπει να πρωτοστατήσουν άμεσα στη συσπείρωση του κλάδου και την αγωνιστική του απάντηση ενάντια στα αντιλαϊκά και αντεκπαιδευτικά μέτρα που βρίσκονται σε εξέλιξη. Με αυτή την πεποίθηση στηρίζουμε τον Χ. Ζαγανίδη, με την παράλληλη απαίτηση να σταματήσει η αντικαταστατική και κανιβαλική επίθεση, γιατί μαζί με την ηθική και συνδικαλιστική υπόσταση ενός αγωνιστή συναδέλφου, υπερασπιζόμαστε την αυτοτέλεια, τη δημοκρατική λειτουργία και την αγωνιστική προοπτική των ΕΛΜΕ και των σωματείων».

ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ ΤΩΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ

ΔΕΛΤΙΟ ΤΥΠΟΥ

ΟΧΙ στην ενοχοποίηση, ποινικοποίηση και απαγόρευση των εργατικών/κοινωνικών αγώνων!

Το Τριμελές Εφετείο Θεσ/νίκης (αποδεχόμενο τους ισχυρισμούς της εργοδοσίας των φροντιστηρίων «Μπαχαράκη» εξέδωσε στις αρχές Απριλίου την πρωτοφανή απόφαση που δέχεται ότι ο εργοδότης και οι εταιρίες του ομίλου υπέστησαν ηθική βλάβη από τις κινητοποιήσεις που διοργανώθηκαν από το Σωματείο Μισθωτών Εκπ/κων Θεσσαλονίκης για την υπεράσπιση του καθηγητή Γ. Παπαγιάννη (μέλος της διοίκησης του ΣΜΕΘ) που απολύθηκε από το φροντιστήριο το 2011.

Η απόφαση επιβάλλει στο Σωματείο τον απολυμένο συνάδελφο και αλλά δυο μέλη της τότε διοίκησης **α) την απαγόρευση διοργάνωσης «παραστάσεων διαμαρτυρίας»** και γενικά συναθροίσεων που γίνονται με τρόπο, που διαταράσσουν και καθιστούν αδύνατη την επαγγελματική λειτουργία των φροντιστηρίων «Μπαχαράκη», **β) την απαγόρευση ανάρτησης στο διαδίκτυο καταχωρήσεων, τη διανομή φυλλαδίων και επικόλληση αφισών με περιεχόμενο που να οδηγεί σε προσβολή της προσωπικότητας των εργοδοτών γ) χρηματική ποινή ύψους διακοσίων (200) ευρώ για τον καθένα εκ των τριών παραπάνω μελών, για κάθε μελλοντική παράβαση εκ μέρους τους δ) την δημοσίευση περίληψης της απόφασης αυτής σε εφημερίδα πανελλαδικής κυκλοφορίας, και στην ιστοσελίδα του Σωματείου εντός 30 ημερών από την επίδοση της απόφασης ε) την καταβολή στον εργοδότη ποσού 12.000 ΕΥΡΩ, ΣΑΝ ΗΘΙΚΗ ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΗ !!!**

Η παραπάνω απόφαση δεν αφορά μόνο το ΣΜΕΘ και τα μέλη του, αλλά το σύνολο των εργαζομένων και των σωματείων της χώρας. Στις 17/6 στο ΕΚΘ με πρωτοβουλία του Σωματείου συστάθηκε η «ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΗΣ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΕΙΟΥ ΜΙΣΘΩΤΩΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ (Σ.Μ.Ε.Θ.) ΚΑΙ ΔΙΩΚΟΜΕΝΩΝ ΑΓΩΝΙΣΤΩΝ». Σκοπός μας είναι να δημιουργήσουμε ένα πλατύ μέτωπο υπεράσπισης, να δημοσιοποιήσουμε και να απαντήσουμε αποφασιστικά, στο ζήτημα της ποινικοποίησης του συνδικαλισμού. Η επιτροπή έχει σαν στόχο την καταγγελία της παραπάνω απόφασης, καθώς και την στήριξη και υπεράσπιση του Σ.Μ.Ε.Θ. από την εφαρμογή της. Επιπλέον στοχεύει και στην υπεράσπιση κάθε άλλου σωματείου, συλλογικότητας, εργαζόμενου που δέχεται ή θα δεχτεί παρόμοια επίθεση.

Ως επιτροπή απευθυνόμαστε σε κάθε κοινωνική και πολιτική συλλογικότητα αλλά και σε κάθε εργαζόμενο/η, νέα/ο για να συμμετέχουν ενεργά και να στηρίζουν με κάθε τρόπο (ψηφίσματα αλληλεγγύης, οικονομική ενίσχυση, συμμετοχή στις εκδηλώσεις και κινητοποιήσεις κτλ) την επιτροπή, το σωματείο και τους διωκόμενους. Έτσι σας καλούμε **στις 28/6 σε εκδήλωση στο ΕΚΘ στις 6:30, με τίτλο «Ποινικοποίηση των εργατικών αγώνων στα χρόνια των μνημονίων»**, ενώ στις 27/6 στο ίδιο μέρος στις 11:00 θα πραγματοποιηθεί **συνέντευξη τύπου**. Επίσης καλούμε σε συγκέντρωση στα δικαστήρια στις 30/6, σε δική εναντίων μελών της διοίκησης του σωματείου, λόγω των παραστάσεων διαμαρτυρίας που πραγματοποιούνταν έξω από τα φροντιστήρια Μπαχαράκης. **Τέλος η επιτροπή θα συμμετάσχει στο αντιρατσιστικό φεστιβάλ Θεσσαλονίκης**, όπου θα πραγματοποιηθεί εκδήλωση στις 1/7 στις 7μμ .

► **Επικοινωνήστε μαζί μας στο μιλ:** yperaspisismeth@gmail.com

► **Ενημερωθείτε για τις επόμενες δράσεις στο blog:** <http://yperaspisismeth.blogspot.gr/>

Επιτροπή Υπεράσπισης του Σωματείου Μισθωτών Εκπαιδευτικών Θεσσαλονίκης (Σ.Μ.Ε.Θ.) και διωκόμενων αγωνιστών

ΚΑΝΕΝΑ ΣΠΙΤΙ ΣΕ ΧΕΡΙΑ ΤΡΑΠΕΖΙΤΩΝ! ΑΓΩΝΑΣ ΔΙΑΡΚΕΙΑΣ ΣΕ ΚΑΘΕ ΓΕΙΤΟΝΙΑ!

Η ερμός αναμένεται να είναι ο προσεχής Ιούλιος όσον αφορά το θέμα των πλειστηριασμών και των κατασχέσεων σπιτιών. Σύμφωνα με τους νόμους και τις τροπολογίες που έχουν ψηφιστεί βάσει του 3ου μνημονίου από 1-1-2016, πολύ μικρό μέρος των δανειοληπτών ή όσων έχουν χρέη προς το δημόσιο έχουν οποιαδήποτε προστασία απέναντι στην κατάσχεση ακόμα και της πρώτης κατοικίας. Με τον νόμο για τα κόκκινα στεγαστικά δάνεια (4346/2015) οι προϋποθέσεις και οι όροι για την προστασία της πρώτης κατοικίας είναι πολύ αυστηροί. Υπολογίζεται ότι το 30% των δανειοληπτών θα έχει κάποια προστασία, το 28% ενδέχεται, με αρκετά δυσκολότερους όρους, να ενταχθεί σε ρύθμιση, ενώ το 42% δεν θα έχει απολύτως καμία προστασία. Ακόμα, εισάγονται αρκετά επιπλέον κριτήρια για αυτούς που μπορούν να ενταχθούν στις ρυθμίσεις του νόμου, όπως το πιστοποιητικό «συνεργάσιμου δανειολήπτη», ελάχιστη δόση κ.α. (βλ. *Εργατική Πάλη*, φ. Δεκεμβρίου, Ιανουαρίου και Απριλίου). Πέρα από τις όποιες ρυθμίσεις, οι δανειολήπτες κινδυνεύουν εξίσου και από απελευθέρωση της πώλησης των κόκκινων δανείων (νόμος 4354/2015) στα κερδοσκοπικά κεφάλαια (distress funds).

Το γεγονός το οποίο καθυστέρησε κάποιους μήνες τους πλειστηριασμούς ήταν η αποχή δικηγόρων και συμβολαιογράφων. Μετά τη λήξη της αποχής των συμβολαιογράφων και τις αλλαγές στις περιπτώσεις αποχής των δικηγόρων, «προστασία» απέναντι στους πλειστηριασμούς έχουν μόνο οι οφειλέτες που έχουν στα χέρια τους προσωρινή δικαστική προστασία και η τράπεζα έχει προσφύγει κατά της απόφασης.

Τις διάφορες νομοθετικές παρεμβάσεις ήρθε να συμπληρώσει από την 1η

Ιουνίου η ενεργοποίηση των άρθρων 993 και 995 του νέου τροποποιημένου Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας (Κ.Π.Δ.). Τα άρθρα αυτά προβλέπουν ότι κατά τους πλειστηριασμούς ακινήτων μη συνεπών δανειοληπτών και λοιπών χρεοφειλετών θα λαμβάνονται πλέον υπόψη ως τιμές εκκίνησης οι πραγματικές τιμές της κτηματαγοράς, που έχουν υποχωρήσει σε πολύ χαμηλά επίπεδα, και όχι οι πολύ πιο υψηλές αντικειμενικές αξίες, όπως προέβλεπε ο Κ.Π.Δ. έως το καλοκαίρι του 2015. Έτσι αίρονται και τα τελευταία εμπόδια για την έναρξη των πλειστηριασμών ακινήτων.

Σύμφωνα με τα όσα έχουν δημοσιευθεί στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως, με προεδρικό διάταγμα από 1η Ιουνίου ξεκίνησε η διαδικασία προσδιορισμού της εμπορικής αξίας του ακινήτου. Υπολογίζεται ότι στις λίστες αναμονής πλειστηριασμών βρίσκονται ήδη 60.000 ακίνητα σε όλη την Ελλάδα.

Αρμόδιος για τον προσδιορισμό της εμπορικής αξίας του ακινήτου που κατάσχετα είναι ο δικαστικός επιμελητής, ο οποίος για το σκοπό αυτό υποχρεούται να προσλάβει, κατά την κρίση του, ως πιστοποιημένο εκτιμητή φυσικό ή νομικό πρόσωπο. Μάλιστα, το κόστος αμοιβής του εκτιμητή βαρύνει αποκλειστικά τον οφειλέτη. Οι πλειστηριασμοί με τιμή εκκίνησης την εμπορική αξία θα βγάλουν στο σφυρί δεκάδες χιλιάδες ακίνητα (μεταξύ τους και πρώτες κατοικίες) σε εξευτελιστικές τιμές. Τα κύρια θύματα θα είναι χιλιάδες οικογένειες να μείνουν κυριολεκτικά στον δρόμο με παράπλευρη απώλεια μία ακόμα μεγαλύτερη καθίζηση στην αγορά ακινήτων.

Παρά τις μέχρι τώρα αναβολές (για διάφορους λόγους) η βασική επιδίωξη των δανειστών συνεχίζει να παραμένει η μετατροπή των τραπεζών σε μηχανισμό αρπαγής σπιτιών, μισθών, συντάξεων,

εισοδημάτων και περιουσιών. Το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο (ΔΝΤ) και η Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα (ΕΚΤ) ζητούν επίμονα την πλήρη απελευθέρωση της πώλησης των κόκκινων δανείων σε κερδοσκοπικά κεφάλαια, συμπεριλαμβανομένων των δανείων που είναι συνδεδεμένα με την πρώτη κατοικία. Παράλληλα με τους δανειστές, πιέζουν προς την ίδια κατεύθυνση και οι τραπεζίτες και οι διάφοροι κερδοσκοποι-γύπες που ζητούν «εδώ και τώρα» νόμο και όρους που θα τους επιτρέπουν να πωλούν, αγοράζουν, εκκαθαρίζουν τα πάσης φύσεως δάνεια.

Η κυβέρνηση, με την υπογραφή του 3ου μνημονίου και τους διάφορους νόμους και τροπολογίες, έχει δώσει βορά στις τράπεζες και τα κερδοσκοπικά κεφάλαια τα σπίτια και την εναπομείνουσα περιουσία των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων. Ό,τι και να λένε για δήθεν προστασία του 94% των δανειοληπτών είναι αισχρά ψέματα.

Το αν τελικά θα επιτευχθούν στην πράξη οι επιδιώξεις δανειστών, κυβέρνησης τραπεζών και κερδοσκοπικών κεφαλαίων θα εξαρτηθεί από την αντίσταση και τους αγώνες μας. Η οργάνωση του αγώνα πρέπει και μπορεί να ξεκινήσει από τη δημιουργία επιτροπών αγώνα (σε εργασιακούς χώρους, σωματεία και γειτονιές) ενάντια σε πλειστηριασμούς και κατασχέσεις πρώτης κατοικίας. Με συνελεύσεις, εξορμήσεις, ενημερώσεις, κάθε είδους κινητοποιήσεις, παραστάσεις διαμαρτυρίας, συγκεντρώσεις, απεργίες, καταλήψεις, διαδηλώσεις, αποκλεισμούς σε δρόμους και πλατείες, με πιο δυναμικές ενέργειες –όπως αποκλεισμούς Ειρηνοδικείων και καταλήψεις τραπεζών– με τη δημιουργία ομάδων επιφυλακής και περιφρούρησης

σε κάθε συνοικία/γειτονιά, μπουούν να αποτραπούν στην πράξη οι κατασχέσεις.

Η παρεμπόδιση των πλειστηριασμών από μόνη της δεν αρκεί. Πρέπει με τους αγώνες μας να επιβάλλουμε μέτρα στην κατεύθυνση της απόλυτης, γενικευμένης, αυτόματης προστασίας της πρώτης/κύριας κατοικίας από πλειστηριασμό λόγω χρεών και αδυναμία πληρωμής, όπως:

1) Κατάργηση των εισπρακτικών εταιρειών και απαγόρευση μεταβίβασης δανείων σε κερδοσκοπικά funds.

2) Κατάργηση των ρυθμίσεων του Κώδικα Δεοντολογίας και του Κ.Π.Δ. που διευκολύνουν την υφαρπαγή της κύριας κατοικίας.

3) Καθιέρωση ακατάσχετου πρώτης/κύριας κατοικίας.

4) Αναστολή πλειστηριασμών των μικρομεσαίων επιχειρήσεων, επαγγελματιών και αγροτών για χρέη που αφορούν δάνεια, καθώς και χρέη προς Δημόσιο κ.λπ.

5) Ρύθμιση δανείων με βάση τις ανάγκες των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων, με διαγραφή μέρους ή του συνόλου της οφειλής, ανάλογα με την οικονομική κατάσταση του δανειολήπτη.

6) Διαγραφή χρεών των μακροχρόνια ανέργων, χαμηλόμισθων, χαμηλοσυνταξιούχων και φτωχών προς το Δημόσιο.

7) Παραχώρηση των χιλιάδων κενών κατοικιών των δήμων, εκκλησιών, φορέων του δημοσίου. Επαναλειτούργια του Οργανισμού Εργατικής Κατοικίας (ΟΕΚ).

Ακόμα ένα έγκλημα: Ξεπούλησαν το Ελληνικό!

Το Μ.ο.υ., δηλαδή το Μνημόνιο Συναντίληψης, που συνυπέγραψαν το ΤΑΙΠΕΔ, η κυβέρνηση και η ανάδοχος εταιρεία Lamda Development, είχε στόχο την ολοκλήρωση του ξεπούληματος του αεροδρομίου του Ελληνικού. Η πώληση του Ελληνικού ήταν προϋπόθεση που τέθηκε από τους «θεσμούς», για να μας δώσουν τη δόση των 7,5 δις, ενώ η σύμβαση παραχώρησης θα προκύψει μέσα από την πλήρως ανεξέλεγκτη δράση του νέου Υπερταμείου Ιδιωτικοποιήσεων.

Το φιλέτο του Ελληνικού παραχωρείται στην εξευτελιστική τιμή των 915 εκ. ευρώ. Επίσης, η κυβέρνηση φανφαρολογεί ότι κατάφερε να κλείσει συμφωνία για δημόσια έργα ύψους 1,5 δις, που όπως όλα δείχνουν πρόκειται για καζίνο και εμπορικά κέντρα, από τα οποία θα θησαυρίσουν αετονύχιδες ιδιώτες. Η νέα συμφωνία υποτίθεται ότι εξασφαλίζει ότι «στην πρώτη πενταετία οι πολίτες της Αττικής θα μπορούν να απολαμβάνουν το Πάρκο του Ελληνικού». Δεν διστάζουν μάλιστα να προκαλούν, λέγοντας ότι

αυτή η ιδιωτικοποίηση θα φέρει ανάπτυξη, καθώς θα δημιουργήσει 10 χιλιάδες άμεσες θέσεις εργασίας, και ότι σε πλήρη ανάπτυξη το έργο θα απασχολεί περίπου 70 χιλιάδες άτομα. Η πραγματικότητα είναι ότι θα αποτελέσει πρωτοφανές εργασιακό κάτεργο, τόσο κατά τη διάρκεια της κατασκευής, όσο και της λειτουργίας του. Ακόμα και αν δημιουργηθούν αυτές οι θέσεις εργασίας, θα είναι θέσεις κακοπληρωμένης εργασίας, ενώ την ίδια στιγμή θα καταστρέψει χιλιάδες θέσεις κανονικής εργασίας στην περιοχή! Είναι σίγουρο, λοιπόν, ότι θα εκβιάσουν τους εργαζόμενους ή να δεχτούν να δουλέψουν σε συνθήκες γαλέρας ή να αντικατασταθούν από άλλους.

Η πώληση του αεροδρομίου συμπληρώνει το παζλ των ιδιωτικοποιήσεων και της υποτιθέμενης ανάπτυξης και success story, μαζί με τα Λιπάσματα της Δραπετσώνας, το λιμάνι του Πειραιά, τις μαρίνες του Σαρωνικού και του Αιγαίου, τα περιφερειακά αεροδρόμια, κ.α. Η ιδιωτικοποίηση θα προκαλέσει εκτεταμένη υποβάθμιση στην ευρύτερη περιοχή, ανοίγοντας ξανά το δρόμο για την περι-

φερειακή λεωφόρο Υμηττού και θα ακυρώσει την τελευταία ευκαιρία βελτίωσης του περιβάλλοντος στην Αττική. Η υποκρισία της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑΝΕΛ δεν έχει όριο. Υπέγραψε το ξεπούλημα του Ελληνικού, στο ίδιο ευτελές τίμημα με εκείνο του Σαμαρά, με τους ίδιους ντροπιαστικούς όρους και το παρουσιάζει ως «συμφωνία για πράσινο και Μητροπολιτικό Πάρκο!». Στην Αττική, που δεν έχει ένα πάρκο μητροπολιτικής εμβέλειας και απειλείται η ζωή και η υγεία των κατοίκων της από την τραγική έλλειψη πρασίνου και όσα συνεπάγεται (αλλαγή του κλίματος, πλημμύρες, ρύπανση και άνοδος της θερμοκρασίας στο λεκανοπέδιο), ο τεράστιος χώρος του πρώην αεροδρομίου στο Ελληνικό θα μπορούσε να μεταμορφωθεί σε τέτοιο πάρκο, αλλά θα αποικιστεί από τα καζίνο και εμπορικά κέντρα της Lamda Development!

Οι δήμαρχοι Κρωπίας, Μαρκοπούλου Μεσογαίας, Παιανίας-Γλυκών Νερών, Ραφήνας-Πικερμίου και Σπάτων-Αρτέμιδας έστειλαν εξώδικο στο ΤΑΙΠΕΔ και ζητούν μερίδιο από την πώληση! Παλιοί και νέοι μνημονιακοί πανηγυρίζουν για

την πώληση, ενώ ταυτόχρονα δημιουργούν σύγχυση, ρίχνοντας ο ένας την ευθύνη στον άλλο. Οι εργαζόμενοι, οι άνεργοι, η νεολαία και τα φτωχά λαϊκά στρώματα πρέπει να οργανώσουμε τις αντιστάσεις μας. Απέναντι στις ιδιωτικοποιήσεις και σε όλα τα μνημονιακά μέτρα που πέρασαν (φορολογικό, ασφαλιστικό, κ.τ.λ.), καθώς και σε αυτά που σχεδιάζουν (εργασιακά, αναθεώρηση συνταγματος, κ.α.) πρέπει να βάλουμε ένα τέλος. Πρέπει να προετοιμάσουμε μία Γενική Απεργία Διάρκειας και με μαχητικούς αγώνες, όπως στην Γαλλία να σταματήσουμε το ξεπούλημα της δημόσιας περιουσίας και να εθνικοποιήσουμε κάτω από εργατικό έλεγχο, όσα ξεπούλησαν παλιοί και νέοι μνημονιακοί.

■ *Ευάγγελος Κιτσώνης*

BREXIT

ΝΙΚΗ των βρετανών και ευρωπαϊών εργαζοι

Το βρετανικό δημοψήφισμα είναι ιστορικής σημασίας, τόσο για αυτήν καθαυτή την ψήφο των λαϊκών μαζών ενάντια στην ΕΕ όσο, και κυρίως, για τις σημαντικές επιπτώσεις του σε βρετανικό, ευρωπαϊκό και παγκόσμιο επίπεδο.

■ Ηρακλής Χριστοφορίδης

Στο δημοψήφισμα στη Βρετανία η συμμετοχή ξεπέρασε το 72% των εγγεγραμμένων, μεγαλύτερη και από αυτήν των προηγούμενων εθνικών εκλογών. Το 51,9%, δηλαδή 17,5 εκατομμύρια ψήφισαν υπέρ της εξόδου από την ΕΕ σε αντίθεση με το 48,1% ή 16,2 εκ. που ψήφισαν «υπέρ της παραμονής». Γεωγραφικά υπέρ της παραμονής ψήφισε η Σκωτία, η Β. Ιρλανδία και η ευρύτερη περιοχή του Λονδίνου και «κατά της παραμονής» ψήφισε η υπόλοιπη Βρετανία. Ηλιακά, από τις μέχρι τώρα έρευνες φαίνεται ότι οι νέοι ηλικίας 18-24 ψήφισαν «υπέρ της παραμονής» όπως και οι ηλικίες 25-49 ετών, και «κατά» οι μεγαλύτερες ηλικίες. Ταξικά, υπέρ της εξόδου ψήφισε η εργατική τάξη, τα πιο πληθειακά στρώματα, οι άνεργοι, οι φτωχές λαϊκές μάζες, κ.α., και υπέρ της παραμονής, και μάλιστα σε μεγάλο ποσοστό ψήφισαν οι υψηλόμισθοι, τα μεσαία και ανώτερα μικροαστικά στρώματα.

Οι αντίπαλες προεκλογικές εκστρατείες και η πραγματική σημασία της ψήφου

Στην προεκλογική εκστρατεία το στρατόπεδο υπέρ της εξόδου κυριαρχήθηκε από τον Μπόρις Τζόνσον, πρώην δήμαρχο του Λονδίνου και επικεφαλής μιας σημαντικής μειοψηφίας βουλευτών του Συντηρητικού Κόμματος, και τον Φάρατζ του UKIP. Η συμμαχία του Σοσιαλιστικού Εργατικού Κόμματος, του ΚΚ Βρετανίας και αριστερών προσωπικότητων φαίνεται ότι έπαιξε έναν πολύ μικρό ρόλο, λόγω και των μικρών τους δυνάμεων. Από την άλλη, στο στρατόπεδο υπέρ της παραμονής στην ΕΕ, βρέθηκε η πλειοψηφία του Συντηρητικού Κόμματος του Κάμερον, σχεδόν σύσσωμο το Εργατικό Κόμμα με επικεφαλής τον πρόσφατα εκλεγμένο Κόρμπιν, οι Εθνικιστές της Σκωτίας, το Φιλελεύθερο Κόμμα, κ.λπ.

Όπως ήταν φυσικό η απανταχού αλητεία των «Μένουμε Ευρώπη» αμέσως μετά την ανακοίνωση του αποτελέσματος άρχισε να ουρλιάζει ότι η ψήφος κατά της παραμονής ήταν «ξενοφοβική», «αντιμεταναστευτική», «παράλογη», «λαϊκιστική», μια ψήφος που ταιριάζει σε «φτωχούς που ως γνωστόν δεν ξέρουν να κρίνουν». Αυτά τα ουρλιαχτά χρησιμεύουν για να

εμφανίζονται οι ίδιοι ως «λογικοί», «δημοκράτες» ή «φιλομετανάστες», κ.λπ., αλλά τα αποτελέσματα τούς διαψεύδουν. Είναι αλήθεια ότι η καμπάνια κατά της παραμονής κυριαρχήθηκε από τους Τζόνσον και Φάρατζ, αλλά οι μάζες δεν τους ψήφισαν γι' αυτά που λένε αλλά μάλλον για το ότι υποστήριζαν την έξοδο από την ΕΕ. Ο ίδιος ο Τζόνσον, είχε εκλεγεί δήμαρχος στα πλούσια και μεσαία τμήματα του Λονδίνου, αλλά αυτά δεν τον στήριξαν τώρα και ψήφισαν υπέρ της παραμονής. Ο Φάρατζ, στις ευρωεκλογές είδε το ποσοστό του να εκτοξεύεται στα 4,3 εκ. αλλά στις εθνικές εκλογές έπεσε στα 3,8 εκ. ψήφους που πολύ απέχουν από τα 17,3 εκ. που ψήφισαν υπέρ της εξόδου. Οι Σκωτσέζοι ψήφισαν υπέρ της παραμονής όχι για την ΕΕ αλλά μάλλον για εθνικούς λόγους, θεωρώντας ότι η παραμονή της Βρετανίας στην ΕΕ διευκολύνει την δική τους ανεξαρτησία από την Βρετανία, και το ίδιο ισχύει για τους Βορειοϊρλανδούς που θέλουν ανοιχτά σύνορα με την υπόλοιπη Ιρλανδία — πέρα από το γεγονός ότι και τα βασικά κόμματα (με τα οποία οι μάζες σε αυτές τις περιοχές έχουν πιο στενές σχέσεις) υποστήριζαν την παραμονή. Τέλος, δεν αληθεύει ότι τον καθοριστικό ρόλο υπέρ της εξόδου έπαιξε η αγγλική «επαρχία», που υποτίθεται είναι βυθισμένη στον λήθαργο της βρετανικής αυτοκρατορίας ή είναι ξενοφοβική. Αφενός δεν υπάρχει καμία ειδυλλιακή βρετανική «επαρχία», υπάρχουν μόνο κατεστραμμένες και ερημωμένες περιοχές λόγω της εκτεταμένης και μακρόχρονης αποβιομηχάνισης και αφετέρου σε όλες τις μεγάλες πόλεις οι εργατικές και πληθειακές συνδικαλικές ψήφισαν υπέρ της εξόδου.

Συνεπώς η ψήφος υπέρ της εξόδου έχει πολύ έντονα ταξικά χαρακτηριστικά, είναι συνειδητή, και μάλλον πρέπει να αναρωτιέται κανείς αν δεν μεσολαβούσε η δολοφονία της Κοξ (που αν λάβει κανείς υπόψη την ικανότητα και δολιότητα της βρετανικής μπουρζουαζίας μάλλον πρέπει να την θεωρεί αρκετά ύποπτη), ή αν δεν υποστήριζε ο Κόρμπιν ή οι σκώτοι εθνικιστές την παραμονή, σε τι ποσοστό θα έφτανε το «ΟΧΙ» στην ΕΕ.

Συνοπτικά, λοιπόν, η ψήφος υπέρ του Brexit οφείλεται:

α) στην απόρριψη της ΕΕ, των πολιτικών της, του πολιτικού προσωπικού που

την οικοδομεί και την υπερασπίζεται.

β) στην εναντίωση στις νεοφιλελεύθερες πολιτικές που εφαρμόζονται στην Βρετανία τα τελευταία 30 περίπου χρόνια, και που έχουν οδηγήσει σε εκτεταμένη αποβιομηχάνιση και ανεργία, σε κάθεται μειώσεις μισθών, σε άγρια εκμετάλλευση, σε εκτίναξη της φτώχειας, σε καταστροφές της παιδείας και της ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης, και κυρίως σε φαραωνικές ανισότητες που εκπλήσσουν ακόμη και σε μια παραδοσιακά ταξικά άνιση Βρετανία.

γ) στην πολιτική κρίση που εξαπλώνεται σε όλη την Ευρώπη (και όχι μόνο) και εκφράστηκε έντονα στην Βρετανία με αφορμή και το δημοψήφισμα. Τα παραδοσιακά κόμματα και πολιτικό προσωπικό της αστικής τάξης (στην Βρετανία, Συντηρητικοί και Εργατικοί) όχι μόνο έχουν στιγματιστεί ανεπανόρθωτα από την εφαρμογή των σκληρών νεοφιλελεύθερων πολιτικών, αλλά και αποδεικνύονται ανίκανα να προσφέρουν οποιοδήποτε θετικό σχέδιο διεξόδου απ' την κρίση.

δ) Στην άνοδο των εργατικών και λαϊκών αγώνων στην ίδια την Βρετανία, όπου τα τελευταία χρόνια υπάρχει μια αναζωογόνηση των απεργιών, κινητοποιήσεων κ.λπ. Αλλά και στην άνοδο των αγώνων και στην υπόλοιπη Ευρώπη (Βέλγιο, Ιταλία κ.ά.) με προφυλακή τον σκληρό αγώνα εργαζόμενων και νέων στη Γαλλία ενάντια στην κατεδάφιση των εργασιακών δικαιωμάτων — και ο οποίος φαίνεται ότι επέδρασε σημαντικά υπέρ του «Brexit». Ο ελληνικός λαός έχει κι αυτός τους αγώνες. Αγώνες που ανέδειξαν την αντιδραστικότητα και βαρβαρότητα της ΕΕ, έκαναν όλο και πιο μισητούς τους υπηρέτες της.

Οι επιπτώσεις της εξόδου από την ΕΕ

Οι επιπτώσεις από την έξοδο της Βρετανίας πρόκειται να είναι πολύ σημαντικές και σε πολλά επίπεδα:

α) Τα δύο μεγάλα κόμματα μπαίνουν σε μια βαθιά κρίση από την οποία δεν είναι σίγουρο αν θα βγουν. Μπορεί ο Κάμερον να θεωρείται ήδη ο αποδιοπομπαίος τράγος αλλά το σημαντικότερο είναι ότι το Συντηρητικό Κόμμα δεν φαίνεται ικανό να παραμείνει ενωμένο. Το ίδιο ισχύει και στο Εργατικό Κόμμα, όπου ο «πολλά υποσχόμενος» και πρόσφατα εκλεγμένος

Ιένων

Κόρμπιν ήδη αμφισβητείται από την δεξιά, νεοφιλελεύθερη πτέρυγα, και μετά την θλιβερή συνθηκολόγησή του με την ΕΕ, δεν φαίνεται ικανός να αντισταθεί. Και τα προβλήματα πολλαπλασιάζονται, μια που γίνεται ολοένα και πιο ορατός ο κίνδυνος να βυθιστεί η Βρετανία σε ατέρμονες εσωτερικές διαμάχες, αν όχι κατακερματισμό: οι σκωτζέζοι εθνικιστές ζητούν να ξαναγίνει δημοψήφισμα για την ανεξαρτησία τους. Ωστόσο, από την άλλη θα πρέπει να είμαστε προσεκτικοί και να μην παρασυρόμαστε από τις κινδυνολογίες των «Μένουμε Ευρώπη». Ο βρετανικός ιμπεριαλισμός είναι ικανός να σταθεί εκτός της ΕΕ.

β) Την μεγαλύτερη ήττα την δέχτηκαν όμως οι ευρωπαϊκές πολυεθνικές (ήταν λυσσασμένες υπέρ της παραμονής), ο γαλλογερμανικός άξονας, η Μέρκελ, ο Ολάντ, η γραφειοκρατία των Βρυξελλών, η ίδια η ΕΕ. Η Βρετανία δεν είναι Ελλάδα. Είναι η δεύτερη μεγαλύτερη οικονομία της ΕΕ, έχει το Σίτι (το δεύτερο μεγαλύτερο χρηματοπιστωτικό κέντρο του κόσμου), είναι μια πυρηνική δύναμη, και ανεξάρτητα από τον ρόλο της στην οικοδόμηση της ΕΕ, ήταν ένας από τους βασικούς πυλώνες της. Το όραμα μιας ιμπεριαλιστικής ΕΕ που θα είναι πρώτη παγκόσμια δύναμη είχε από καιρό χλοιάσει, τώρα θάβεται οριστικά. Ακόμη περισσότερο φαίνεται ότι αρχίζει η διαδικασία διάλυσης της ΕΕ που οι ευρωπαϊκές αστικές πολιτικές ηγεσίες φαίνεται ότι είναι αδύνατο να αντιμετωπίσουν — μιλούν ήδη για μια ΕΕ πολλών ταχυτήτων.

γ) Η νίκη του Brexit, αναζωπυρώνει και ενισχύει την αντίθεση των μαζών απέναντι στην ΕΕ και στις πολιτικές της, και σίγουρα θα εντείνει την πολιτική κρίση στο σύνολο των χωρών της ΕΕ.

Οι εργαζόμενοι, οι άνεργοι, τα φτωχά λαϊκά στρώματα, η νεολαία στη χώρα μας **πρέπει να πάρουμε δύναμη απ' τη νίκη του "Brexit"**, για να εντείνουμε τους αγώνες μας, για την ανατροπή των Μνημονίων και όλων των υπηρετών τους, παλιών και νέων, **και για να επιβάλλουμε την έξοδο από Ευρώ/ΕΕ όσο το δυνατόν πιο σύντομα.**

Γαλλία: Ο αγώνας σε κρίσιμο σταυροδρόμι

14 Ιούνη Παρίσι: Μεγαλειώδης συγκέντρωση

Στις 14 Ιούνη, τα εργατικά συνδικάτα και οι ενώσεις φοιτητών και μαθητών οργάνωσαν πανεθνική ημέρα δράσης στο Παρίσι. Λεωφορεία από όλη τη Γαλλία μετέφεραν διαδηλωτές, που συγκεντρώθηκαν σε 17 διαφορετικές πλατείες της πόλης. Οι διαδηλωτές — σύμφωνα με τα συνδικάτα έφτασαν το ένα εκατομμύριο στο Παρίσι και 1,3 εκατομμύρια συνολικά σε όλες τις πόλεις όπου έγιναν διαδηλώσεις — πορεύθηκαν απ' τη λεωφόρο Μονπαρνάς με τελικό προορισμό, μετά από πορεία 5 χιλιομέτρων, την πλατεία Εσπλανάντ, δίπλα στον πύργο του Άιφελ. Η πορεία κράτησε 7 ώρες, σε ένα Παρίσι όπου δεν λειτουργούσε σχεδόν τίποτα, μιας και απεργούσαν οι δημόσιες υπηρεσίες και οι περισσότεροι κλάδοι του ιδιωτικού τομέα.

Η αστυνομία είχε σκοπό να διαλύσει την πορεία και κυρίως να μην επιτρέψει να φτάσει στο τελικό σημείο συγκέντρωσης. Παρέταξε ισχυρές δυνάμεις σε όλους τους δρόμους παράλληλα με τη διαδήλωση, ενώ ειδικές δυνάμεις προσπάθησαν να αποκλείσουν την πλατεία στον πύργο του Άιφελ. Ήδη από την πρώτη ώρα της διαδήλωσης ξεκίνησαν οι αστυνομικές επιθέσεις, με βροχή από δακρυγόνα και χειροβομβίδες κρότου λάμψης. Αρκετοί διαδηλωτές που κατάφεραν να μπουν στον τελικό χώρο συγκέντρωσης, αποκλείστηκαν εκεί από τις αστυνομικές δυνάμεις. Οι υπόλοιποι διασκορπίστηκαν σε όλο το κέντρο, στήνοντας μπλόκα με συγκρούσεις με την αστυνομία και δημιουργώντας επιτόπιες συνελεύσεις σε πλατείες, με θέμα την αντιμετώπιση της καταστολής και τη συνέχιση του αγώνα. Οι συγκρούσεις συνεχίστηκαν ως το βράδυ, με τουλάχιστον 26 τραυματίες διαδηλωτές, 20 τραυματίες αστυνομικούς και 16 συλλήψεις.

Δεν υποχωρεί το κίνημα

Η τεράστια μαχητική κινητοποίηση στις 14 Ιούνη απέδειξε την αντοχή και την αποφασιστικότητα εργαζομένων και νεολαίας για συνέχιση του αγώνα μέχρι τέλους, ενάντια στον αντεργατικό νόμο Ελ Κομπί. Η μεγάλη πλειοψηφία των συνδικάτων (CGT, FO, SUD, CNT) και των ενώσεων νεολαίας συνεχίζουν τον αγώνα με αίτημα την ολική απόσυρση του νόμου, κάτι που δύσκολα μπορούν να αλλάξουν, μιας και αποτελεί απαίτηση της εργατικής βάσης. Το καθεστώς έκτακτης ανάγκης και η βίαιη αστυνομική καταστολή, η ποδοσφαιρική φιέστα του EURO, η επίκληση της τρομοκρατικής απειλής, δεν στάθηκαν ικανά να παρालύσουν το κίνημα. Μετά από σχεδόν 4 μήνες αγώνα, εργαζόμενοι και νεολαία δείχνουν ότι αρκετά δύσκολα θα υποχωρήσουν και θα υποταχτούν.

Κυβέρνηση, αντιπολίτευση, ΜΜΕ: Κοινός αγώνας

Τα ΜΜΕ, στη Γαλλία και πολύ περισσότερο στην υπόλοιπη Ευρώπη, αποκρύπτουν αυτόν τον τεράστιο αγώνα, προβάλλοντας πολύ μπάλα, τρομοκρατία και μεμονωμένα επεισόδια. Η κυβέρνηση βρίσκεται με την πλάτη στον τοίχο, αφού οι προσπάθειές της να κάμψει το κίνημα έχουν αποτύχει. Ούτε η διαίρεσή του, μέσω των συνδικάτων που ελέγχει το Σοσιαλιστικό Κόμμα (ΣΚ), πέρα-

σε, ούτε η επίκληση του EURO ως μεγάλο εθνικό γεγονός, ούτε ο εκβιασμός περί πιθανών νέων επιθέσεων τζιχαντιστών σταμάτησαν το κίνημα.

Η αστυνομική βία, οι αθρόες συλλήψεις, οι απαγορευσεις συγκεντρώσεων, το φακέλωμα διαδηλωτών (σε 130 ανθρώπους απαγορεύτηκε η συμμετοχή στη διαδήλωση της 14ης Ιούνη), δεν φόβισαν την εργατική τάξη και τη νεολαία. Έτσι, η κυβέρνηση των «Σοσιαλιστών» Ολάντ-Βαλς δυσκολεύεται να νικήσει, δεν μπορεί όμως να υποχωρήσει, μιας και αυτό θα ήταν το τέλος της ή και η αρχή του τέλους για τη γαλλική μπουρζουαζία. Η κυβέρνηση, κοινωνικά μισητή, θα έχανε και τη χρησιμότητά της για τη γαλλική αστική τάξη. Έτσι, συνεχίζει στον ίδιο δρόμο. Ήδη από τις 15 Ιούνη δήλωσε πως θα εξετάσει την πλήρη απαγόρευση των διαδηλώσεων και άρχισε ήδη να το εφαρμόζει. Στη διαδήλωση στις 23 Ιούνη, απαγόρευσε την πορεία στο δρομολόγιο που είχαν ορίσει τα συνδικάτα και επέβαλε δικό της δρομολόγιο 1,5 χιλιομέτρου. Αυτό έγινε δεκτό από τα συνδικάτα!!

Η κυβέρνηση ανακοινώνει διαρκώς «πληροφορίες» για εισροή τζιχαντιστών σε Γαλλία-Βέλγιο, οι οποίοι υποτίθεται ότι ετοιμάζουν επιθέσεις. Επικαλείται την ανάγκη προστασίας απ' τους χούλιγκανς (κυρίως ακροδεξιούς) στο EURO. Βάζοντας στο ίδιο τσουβάλι τζιχαντιστές-χούλιγκανς-απεργούς, θέλει να επιβάλει τον Νόμο και την Τάξη! Μόνο που είναι η ίδια η κυβέρνηση που με την πολιτική της «διασάλειψε την κοινωνική τάξη». Στο πλευρό της και η αντιπολίτευση. Ο Σαρκοζί κατακεραυνώνει το ΣΚ γιατί όχι μόνο δεν είναι αρκετά σκληρό απέναντι στους απεργούς-διαδηλωτές αλλά αφήνει και περιθώρια διαπραγματεύσεων! Επιτίθεται ιδιαίτερα στο συνδικάτο CGT (ελέγχεται από το ΚΚ Γαλλίας) και ζητάει από την κυβέρνηση να ερευνήσει τους οικονομικούς του πόρους. Προσπαθεί να ξανακάνει κεντρικό θέμα της πολιτικής ατζέντας τη μετανάστευση, δηλαδή να πετάξει την μπάλα στην εξέδρα. Μόνο που εκεί περιμένει η Λεπέν, με την αγαπημένη της αντιμεταναστευτική ρητορική και τις κατηγορίες προς την κυβέρνηση πως αφήνει απροστάτευτους(!) τους αστυνομικούς απέναντι στους διαδηλωτές — δηλαδή να αρχίσουν να χρησιμοποιούν και αληθινά πυρά!

Στις 23 Ιούνη ο νόμος για τα εργασιακά πάει στη Γερουσία, όπου έχουν πλειοψηφία οι δεξιοί, θα ψηφιστεί και ίσως χειροτερέψει. Μετά θα ξαναπάει στην Εθνοσυνέλευση,

όπου, αν δεν ψηφιστεί (το πιθανότερο), θα περάσει με προεδρικό διάταγμα. Είναι δεδομένο πως το γαλλικό κεφάλαιο είναι αποφασισμένο να ψηφιστεί ο νόμος, ακόμα και αν αυτό διαλύσει τον έναν του πολιτικό πυλώνα, το ΣΚ. Ξέρουν επίσης πως αυτόν τον αγώνα τον παρακολουθεί όλη η Ευρώπη και το αποτέλεσμα του θα έχει συνέπειες στους ταξικούς συσχετισμούς σε όλη την ΕΕ. Έτσι, θα τραβήξει τη σύγκρουση μέχρι τέλους.

Τα συνδικάτα

Τα συνδικάτα συνεχίζουν τις κινητοποιήσεις (νέες ημέρες δράσης 23 και 28 Ιούνη), αφού αυτό απαιτεί η βάση τους. Όμως επιδεικνύουν και μεγάλες αδυναμίες:

α) Δεν αποφασίζουν γενική απεργία, πόσο μάλλον Γενική Απεργία Διαρκείας. Έτσι μένουν σε έναν απεργιακό κλεφτοπόλεμο. Φοβούνται πως η Γενική Απεργία μπορεί να οδηγήσει σε ανεξέλεγκτη, από τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία, κοινωνική εξέγερση.

β) Δεν οργανώνουν επιτροπές αγώνα στη βάση των εργαζομένων. Σταμάτησαν την κομβικής σημασίας απεργία στα διυλιστήρια, επικαλούμενοι την οικονομική εξόντωση των εργαζομένων, αντί να συστήσουν άμεσα απεργιακό ταμείο για την ενίσχυση των απεργών.

γ) Συναντιούνται με μέλη της κυβέρνησης (είναι κοινό μυστικό πως η CGT διαπραγματεύεται κρυφά με την κυβέρνηση εδώ και μήνες) και, παρόλο που δεν συμφωνούν, καταθέτουν συζητήσιμες τροποποιήσεις για τον νόμο, ενάντια στη γραμμή του κινήματος, που είναι αγώνας για την οριστική απόσυρσή του.

δ) Το ΚΚ Γαλλίας, που ελέγχει τη CGT, έχει αποφασίσει να κατέβει από κοινού με το ΣΚ στις προεδρικές εκλογές του 2017. Πόσο μπορεί να κοντράρει λοιπόν τον πολιτικό του σύμμαχο;

Το επόμενο δεκαήμερο θα ξέρουμε την έκβαση αυτής της μεγάλης μάχης. Χωρίς την ενοποίηση και κλιμάκωση του απεργιακού αγώνα το κίνημα αργά ή γρήγορα θα ξεφτίσει και θα υποχωρήσει — ειδικά με αυτές τις συνδικαλιστικές ηγεσίες και χωρίς μια ενοποιητική πολιτική δύναμη (μετά την αυτοδιάλυση της LCR στον χυλό του ουσιαστικά ρεφορμιστικού ΝΡΑ). Όμως, ακόμη κι αν το αποτέλεσμα είναι η ήττα του κινήματος, η κρίση είναι τόσο βαθιά που το κίνημα θα ξαναβγει — ο μεγάλος ταξικός αγώνας μόλις τώρα αρχίζει.

Α.Φ.

Νέος Αναπτυξιακός Νόμος Παραμύθια «ανάπτυξης», κρατικό χρήμα στους «καρχαρίες»

Εγκρίθηκε στις 17/6 ο νέος Αναπτυξιακός Νόμος με 152 ψήφους υπέρ (ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ), 101 κατά (ΝΔ, ΚΚΕ, Ποτάμι, Ένωση Κεντρώων) και 12 «παρών» (Δημοκρατική Συμπράταξη).

Ο νόμος δεν θα μπορούσε παρά να είναι συνέχεια της λογικής και πολιτικής των Μνημονίων, ταΐζοντας το κεφάλαιο με φρέσκο, ζεστό κρατικό χρήμα – στο όνομα του δόγματος «μόνο ο ιδιωτικός τομέας δημιουργεί ανάπτυξη και πλούτο». Ειδικότερα προβλέπει:

– Επενδύσεις Μείζονος Μεγέθους: Ενισχύονται επενδυτικά σχέδια άνω των 20 εκ. ευρώ. Σταθεροποιείται ο φορολογικός συντελεστής για 12 χρόνια ή δίνεται φοροαπαλλαγή με ποσοστό ενίσχυσης 10% έως τα 10 εκ. ευρώ. Σε περίπτωση μείωσης του φορολογικού συντελεστή επί των κερδών, θα εφαρμόζεται ο μειωμένος συντελεστής. Επιπλέον, τα επιχειρηματικά σχέδια αυτής της κατηγορίας μπορούν να χρησιμοποιήσουν ειδικές διατάξεις ταχείας αδειοδότησης (fast track), πέραν των επωφελών διατάξεων που αφορούν και μικρότερες επενδύσεις.

– Εξάλειψη της υποχρέωσης ίδιων κεφαλαίων: Οι επιχειρήσεις μπορούν να μην τοποθετήσουν δικά τους κεφάλαια ή να αξιοποιήσουν αφορολόγητα αποθεματικά.

– Επιδότηση απασχόλησης: Επιδότηται «το μισθολογικό κόστος των νέων θέσεων εργασίας» που υπολογίζεται ότι δημιουργεί η επένδυση και «οι δαπάνες μισθοδοσίας προσωπικού υψηλής εκπαίδευσης». Τα ποσά θα καταβάλλονται στην εργοδοσία ανά εξαμήνο. Αυτές οι επιδοτήσεις «καλύπτονται από τον Προϋπολογισμό Δημοσίων Επενδύσεων».

– Φοροαπαλλαγές: Εκτείνονται μέχρι και στα 15 χρόνια και μέχρι εξάντλησης του ποσού της προβλεπόμενης κρατικής ενίσχυσης. Σε περίπτωση έλλειψης επαρκών κερδών κάποια χρονιά, τα οφέλη για τους επιχειρημα-

τίες μεταφέρονται σε επόμενες χρήσεις. Μάλιστα, οι φοροαπαλλαγές υπολογίζονται επί του συνόλου των κερδών: δηλαδή και για τυχόν άλλες δραστηριότητες, πέρα απ' όσες εντάσσονται στον νόμο!

– Χρηματοδότηση Επιχειρηματικού Κινδύνου: Προβλέπεται η ίδρυση από το δημόσιο «ενδιάμεσων χρηματοπιστωτικών οργανισμών επιχειρηματικού κινδύνου». Τα λεγόμενα Ταμεία Συμμετοχών (Funds of Funds), οργανισμοί τύπου «κακών τραπέζων», όπου θα φορτώνονται τα χρέη ή οι ζημιές των επιχειρήσεων.

– Ειδικές ενισχύσεις: Για επιχειρήσεις «εξωστρεφείς» (τουλάχιστον 10% αύξηση εξαγωγών επί του συνολικού τζίρου την τελευταία ζετία), «καινοτόμες» (10% αύξηση δαπανών έρευνας/ανάπτυξης την τελευταία ζετία), επιχειρήσεις που προχωρούν σε συγχωνεύσεις, που παρουσιάζουν «αύξηση απασχόλησης», που δραστηριοποιούνται στους κλάδους τεχνολογίας, πληροφορικής, αγροδιατροφής – και γενικότερα «επιτυγχάνουν αυξημένη προστιθέμενη αξία, σε σχέση με το μέσο όρο του κλάδου τους».

Σε πολλά σημεία προβλέπεται ότι περαιτέρω «αναγκαίες λεπτομέρειες» θα προσδιορίζονται με υπουργικές αποφάσεις ή στις αποφάσεις προκήρυξης των επενδυτικών σχεδίων.

Η ίδια η κυβέρνηση έχει προδιαγράψει την αποτυχία του νόμου να φέρει «ανάπτυξη», καθώς **εκτιμά ότι θα συμβάλλει στο... εκπληκτικό αποτέλεσμα της δημιουργίας 15.200 θέσεων εργασίας** (μείωση της ανεργίας κατά 1,5%)!

Η νεοφιλελεύθερη λογική σχεδόν 30 χρόνων (που έχει αποτυπωθεί σε απανωτά «αναπτυξιακά» μέτρα/νόμους) ότι η πολύπλευρη ενίσχυση του κεφαλαίου μπορεί να φέρει οικονομική ανάπτυξη, έχει αποτύχει πλήρως. Αποδεδειγμένα όχι μόνο δεν τόνωσε την

παραγωγική δραστηριότητα, αλλά την υπέσκαψε κιόλας – και μάλιστα συνειδητά. Κάθε «επιχειρηματίας» μπορούσε να κερδίζει χωρίς να κουνήσει δαχτυλάκι ή να ρισκάρει δικά του κεφάλαια – διογκώνοντας την στροφή του κεφαλαίου σε «αεριτζιδικές» επενδύσεις, **την κερδοσκοπία και τον παρασιτισμό** του. Όλα τα μέτρα παρόμοιας κοπής ήταν μια τεράστια **αρπαγή και μεταφορά πλούτου** υπέρ του κεφαλαίου και μιας χρυσοδάκτυλης ελίτ, πεδίο δόξης λαμπρό για κάθε είδους «ημέτερους». Και συνεχίζονται, ακόμα πιο διεστραμμένα, στην εποχή των Μνημονίων.

Η απουσία επενδύσεων **δεν οφείλεται στην απουσία κεφαλαίων** από την Ελλάδα. Μόνο ένα μικρό κλάσμα από τα μυθώδη κέρδη των ντόπιων τραπεζών, καπιταλιστών και κερδοσκόπων στα χρόνια 1995–2006 (για να αναφερθούμε μόνο στην πρόσφατη «χρυσή εποχή» του ελλ. καπιταλισμού), από τις καταθέσεις τους στην Ελβετία ή άλλους φοροπαραδείσους, θα αρκούσαν για ένα μεγάλο κύμα επενδύσεων. **Ούτε φταίει το «κόστος εργασίας»** (άλλο νεοφιλελεύθερο δόγμα, με προφανή σκοπιμότητα ενάντια στην εργατική τάξη): αν ήταν έτσι, το σοκ μείωσης των μισθών και εργατικών δικαιωμάτων απ' τα Μνημόνια θα είχε φέρει τουλάχιστον μια τόνωση της ελληνικής καπιταλιστικής οικονομίας (ενώ αυτή βουλιάζει όλο και περισσότερο).

Το πρόβλημα βρίσκεται στη ρίζα του καπιταλιστικού τρόπου παραγωγής: τεράστιες μάζες κεφαλαίων **λιμνάζουν** εκτός παραγωγής, λόγω της δομικής κρίσης του ελληνικού καπιταλισμού. Το πρόβλημα δεν είναι ούτε καν (όπως πιστεύει το ΚΚΕ και πολλοί στην άκρα αριστερά) ότι έρχεται μια ανάπτυξη, αλλά θα είναι άδικη, ταξική, με άφαντα εργατικά δικαιώματα και τεράστια κέρδη. Εδώ μιλάμε για την χρεοκοπία και κατάρρευση του ελληνικού καπιταλισμού: σε συνθήκες τέτοιας δο-

μικής κρίσης, οι μειώσεις μισθών, κατάργηση εργατικών δικαιωμάτων κ.λπ. **αναπαράγουν το πρόβλημα** (το ρήγμα της κατανάλωσης σημαίνει δραστικό περιορισμό της καπιταλιστικής αγοράς), ενώ το χρήμα που μπουκώνεται το κεφάλαιο **διαρρέει σε «χρηματοπιστοποιημένες» τοποθετήσεις**. Ακόμα κι αν εμφανιστεί κάποια στιγμή μια «ανάπτυξη», είναι αδύνατο – χωρίς να μεσολαβήσουν άλλες παράμετροι – να οδηγήσει σε μια ουσιαστική επούλωση των πληγών της ελληνικής καπιταλιστικής οικονομίας, πολύ περισσότερο σε ανακούφιση των εργαζόμενων, άνεργων και φτωχών λαϊκών μαζών.

Γι' αυτό τα μνημονιακά «αναπτυξιακά υποδείγματα» είναι καταδικασμένα σε «αποτυχία» στους διακηρυγμένους στόχους τους, εν προκειμένω η ανάπτυξη – και είναι κατάλληλα, πράγματι, μόνο για να συνθλίβουν τα εργατικά δικαιώματα, τους περιβαλλοντικούς κ.ά. περιορισμούς, συνεχίζοντας τη «χρυσή βροχή» κερδών για τις πιο ισχυρές μερίδες των καπιταλιστών και πλουσίων, αλλά μην μπορώντας να λύσουν από μόνα τους τη δομική καπιταλιστική κρίση.

Τέλος, στο νόμο συμπεριλήφθηκε τροπολογία του αναπληρωτή υπουργού Μεταναστευτικής Πολιτικής Μουζάλα, για τη... σύνθεση των επιτροπών εξέτασης των προσφυγών ασύλου! Οι άθλιοι των ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, συνεπείς με τα μέτρα που ψηφίζουν, πραγματικά δεν έχουν όριο στον μνημονιακό ευτελισμό κάθε κοινοβουλευτικής διαδικασίας.

■ Σταύρος Σκεύος

Συνδιάσκεψη ΛΑΕ

Το ξαναξεσταμένο φαγητό του ρεφορμισμού

που θα επιτρέψει την αύξηση της απασχόλησης και την αναδιανομή μακροπρόθεσμα. Ασκήι κριτική στη ΛΑΕ γιατί προβάλλει την «εικόνα μιας «πατριωτικής» ή «δημοκρατικής» ανατροπής χωρίς ταξικό πρόσημο ή σοσιαλιστική προοπτική». Καταλήγει (σωστά): «δεν βοηθάει η αποσύνδεση της «αντιμνημονιακής ανατροπής» από τη σοσιαλιστική προοπτική». Ασκήι επίσης κριτική –επίσης σωστά– για την απουσία ενός προγράμματος αγώνων, για εγκατάλειψη του Σοσιαλισμού, και αναφέρει ότι η ΛΑΕ ασκήι πολιτική σχεδόν όπως ο ΣΥΡΙΖΑ, με τον οποίο κακώς διατηρεί συνεργασίες «στο όνομα των «συσχετισμών» και της παρουσίας μέσα σε «μηχανισμούς»».

Πώς συμβιβάζονται έστω τα παραπάνω (που είναι πολύ μερικά) με το συμπέρασμά του ότι «η ΛΑΕ έχει τη δυνατότητα σ' ένα τοπίο που σφραγίζεται από την απογοήτευση και την ιδιώτευση, που ενισχύεται και από την αυτιστική αναδίπλωση του ιερατείου του Περισσού και από την περιχαράκωση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, να κάνει τη διαφορά»; Η με τη θέση ότι «η ΛΑΕ, αποτελεί αναγκαία και αναντικατάστατη αφετηρία οποιασδήποτε προσπάθειας επανίδρυσης της αριστεράς»; Η με πάγιες θέσεις του ίδιου και της οργάνωσής του, ότι η επαναστατική μαρξιστική συγκρότηση πρέπει να παραμεριστεί υπέρ της απόρριψης του «στείου αντικαπιταλισμού», της «εθνικής ανεξαρτησίας/κυριαρχίας» κ.ο.κ., αρκεί να μπάινει κάποιο «ταξικό πρόσημο» ή ο σοσιαλισμός σε «προοπτική» («μετασχημα-

τισμός» έλεγαν παλιότερα σοσιαλδημοκράτες και ευρωκομμουνιστές); Η λογική είναι ότι, παρά τα τεράστια προβλήματα, η ΛΑΕ είναι ο μονόφθαλμος μεταξύ τυφλών ή ότι «υπάρχουν και χειρότερα». Ή ότι, απλά, με τέτοιες «κριτικές» δικαιολογείται η παρουσία εντός ΛΑΕ, πάντα για «πίεση» ή «συνδιαμορφώση» απ' τα αριστερά!

Η «πλατφόρμα» της ΑΡΑΣ

Ελλείπει χώρου, αναφέρουμε μόνο ότι στο επίκεντρό της βρίσκεται η θέση ότι «στη σημερινή φάση του καπιταλισμού στην Ελλάδα, αυτό που απαιτείται δεν είναι ένα μέτωπο επαναστατών με επαναστατικό πρόγραμμα που θα συνδέει τα αιτήματα ρήξης (τους στόχους κρίκους του προγράμματος) με την επαναστατική αναγκαιότητα και το ζήτημα της εξουσίας», καθώς «η εργατική τάξη έχει υποστεί απανωτές ήττες (με τα μνημόνια και πριν) [και] το κίνημα βρίσκεται σε ύφεση».

Έτσι, η ΑΡΑΣ επικροτεί το γεγονός ότι «το μεταβατικό πρόγραμμα όπως αναπτύσσεται από το σχέδιο θέσεων ανταποκρίνεται σε μια ενδιάμεση κοινωνικά και πολιτικά συνθήκη, δεν ταυτίζεται με τη σοσιαλιστική επαναστατική ή την αντικαπιταλιστική ανατροπή», καθώς μάλιστα «οι συνεχείς αναφορές» στην επανάσταση «δεν είναι χρήσιμες για μια μετωπική πολιτική για ευρύτερες μάζες». Πρόκειται για αυθαίρετη κακοποίηση του τι πραγματικά σημαίνει Μεταβατικό Πρόγραμμα.

Για την ΑΡΑΣ, βασική ανάγκη είναι η

Στις 26/6 ολοκληρώθηκε η 3ήμερη συνδιάσκεψη της ΛΑΕ. Όπως σημειώναμε (Μάιος 2016), η ΛΑΕ κινείται στις βάσεις ενός «παλιού, καλού ΣΥΡΙΖΑ» (από 'κει έχει προέλθει ο βασικός κορμός της ηγεσίας, όπου προστέθηκαν οι ΑΡΑΝ και ΑΡΑΣ από την ΑΝΤΑΡΣΥΑ - δυνάμεις ευάλωτες στα ρεφορμιστικά καλέσματα για «αριστερή κυβέρνηση» και «αντιμνημονιακό μέτωπο»). Εδώ κριτικάρουμε ορισμένα αποσπάσματα από τοποθέτηση του Παναγιώτη Σωτήρη (στέλεχος της ΑΡΑΝ) και την «πλατφόρμα» της ΑΡΑΣ.

Η τοποθέτηση του Π. Σωτήρη (ΑΡΑΝ)

Σύμφωνα με τον Π. Σωτήρη, η ΛΑΕ «αναπαρήγαγε μια παραδοσιακή και κοινοβουλευτική αντίληψη της πολιτικής», ενώ ο προγραμματικός της λόγος επικεντρώθηκε σε μια «δημοκρατική αντιμνημονιακή ανατροπή, σε κάποιες περιπτώσεις με την προσθήκη της εξόδου από το ευρώ [...]. Θεωρήθηκε δεδομένο ότι η αντίθεση στο μνημόνιο συγκροτεί επαρκή συλλογική αγωνιστική ταυτότητα...». Θεωρεί, σωστά, ότι «δεν μπορεί να υπάρξει το σχήμα «έξω από το ευρώ αλλά μέσα στην ΕΕ», ωστόσο υποστηρίζει ότι ορθώς η ΛΑΕ δεν θέτει ως όριο στις «πολιτικές» (εκλογικές) της συμμαχίες την έξοδο από την ΕΕ.

Ο Π. Σωτήρης επισημαίνει, σωστά, βασικές προγραμματικές ελλείψεις/αυταπάτες της ΛΑΕ (ρόλος εθνικού νομίσιματος, επικαιρότητα/ανάγκη του σοσιαλισμού, τα περί φιλολαϊκής καπιταλιστικής ανάπτυξης). Χαρακτηριστικά αναφέρει ότι «δεν μπορεί κανείς να πιστεύει ότι αρκεί να έχουμε εθνικό νόμισμα και αυξημένη δημόσια δαπάνη για να πάμε αμέσως σε –καπιταλιστική– ανάπτυξη

«συγκρότηση ενός πλατιού κοινωνικού και πολιτικού μετώπου φιλολαϊκής διεξόδου από την κρίση πάνω στους άξονες του μεταβατικού προγράμματος: κατάργηση των μνημονίων, της λιτότητας και της επιτροπείας, στάση πληρωμών–διαγραφή του χρέους, εθνικοποιήσεις και παραγωγικός μετασχηματισμός, εξόδος από την ΟΝΕ – σύγκρουση με την ΕΕ». Αν και (όπως θα πρέπει να έχει φανεί έως τώρα) το πρόγραμμα της ΛΑΕ δεν συνδυάζει συνεκτικά τα παραπάνω, η ΑΡΑΣ θεωρεί ότι «η συγκρότηση της ΛΑΕ αποτελεί μια σημαντική στιγμή της ταξικής συγκυρίας στην Ελλάδα, καθώς για πρώτη φορά μετά την επιβολή των μνημονίων δημιουργείται ένας πολιτικός πόλος που εκφράζει με καθαρότητα αυτή την ανάγκη».

Η ΑΡΑΣ θέτει ως προτεραιότητα **«να κατακτηθεί το κυβερνητικό κέντρο** από μια κυβέρνηση του μετώπου φιλολαϊκής διεξόδου...», που θα στηρίζεται σ' ένα ρωμαλέο εργατικό/λαϊκό κίνημα που θα γεννά και τους δικούς του θεσμούς» (έμφαση δική μας). Στην πραγματικότητα, οι αναφορές στο κίνημα έχουν συμπληρωματικό χαρακτήρα – και κυριαρχεί ο κοινοβουλευτικός κρετινισμός, η αναρρίχηση στην («πραγματικά αριστερή») κυβέρνηση. Και βέβαια, η πολιτική της ΛΑΕ ποτέ των ποτών δεν πρόκειται να κάνει «ρωμαλέο» κίνημα.

Η ΑΡΑΣ καταλήγει έτσι να «υποστηρίζει στο σύνολό τους το σχέδιο θέσεων και του κανονισμού λειτουργίας που εισηγείται το προσωρινό Πολιτικό Συμβούλιο». Πινόμαστε μάρτυρες **ενός β' γύρου (μετά τον ΣΥΡΙΖΑ) υποχώρησης/αφομοίωσης της πολιτικής και πρακτικής της άκρας αριστεράς**, αυτή τη φορά εντός ΛΑΕ.

Ισπανία

Τελικά χωρίς πρόγραμμα «Ενωμένοι (δεν) Μπορούμε»

Οι εκλογές της 26/6 στην Ισπανία περιπλέκουν την πολιτική αστάθεια και αβεβαιότητα που επικρατεί στην χώρα, πλην όμως δίνουν μια ανάσα ζωής στην πολιτική και οικονομική ελίτ, η οποία βγαίνει ενισχυμένη από τις εκλογές. Το Λαϊκό Κόμμα του Μαριάνο Ραχόϊ συσπειρώσε σε πολύ μεγάλο βαθμό την βάση του κόμματός του, εμφανιζόμενος ως η μόνο «σταθερή» επιλογή μπροστά στα «συντρίμια» του Μπρέξιτ, της Ελλάδας και συνολικά της κρίσης στην Ευρώπη. Είναι σημαντικότατο να αναφέρουμε πως ειδικά η περίπτωση της Ελλάδας και η γελοιοποίηση του «παραδείγματος» (προς αποφυγήν) Τσίπρα ήταν κομβικό σημείο της πολιτικής του καμπάνιας. «Πουλώντας» σταθερότητα με την μαύρη προπαγάνδα πως «τα χειρότερα πέρασαν» ο Ραχόϊ σέρβιρε στους ισπανούς την δική του εκδοχή του *success story*. Αντιπροσωπεύοντας την μόνη ασφαλή επιλογή της ισπανικής μοναρχίας, των κρατικών θεσμών (δικαστήρια, στρατός, αστυνομία, κρατικές υπηρεσίες ελέγχονται κατά βάση από το Λ.Κ), των αγορών και του «αστικού κόσμου» το Λ.Κ κερδίζει το 33% των ψήφων και 137 έδρες σε σχέση με το 28,7% και τις 123 έδρες των προηγούμενων εκλογών. Δεδομένου των συνθηκών είναι μια μεγάλη επιτυχία για τον Ραχόϊ ο οποίος μπορεί να μην παίρ-

νει την απόλυτη πλειοψηφία των 176 εδρών (σε σύνολο 350) αλλά του δίνει μεγάλες δυνατότητες σχηματισμού κυβέρνησης μειοψηφίας μιας και ως πρώτο κόμμα έχει το δικαίωμα να λάβει την εντολή από τον βασιλιά.

Το Σοσιαλιστικό Κόμμα παρότι μπόρεσε να κρατήσει κάποιες δυνάμεις βγαίνοντας πρώτη δύναμη στο παραδοσιακό «φρούριο» της την Ανδαλουσία και παρέμεινε στην δεύτερη θέση με 22,7% και 85 έδρες, χάνει 5 έδρες σε σχέση με τον Δεκέμβρη (από 90 παίρνει 85) παίρνοντας το χειρότερο αποτέλεσμα της ιστορίας της.

Η συμμαχία των Ποδέμος με την Ενωμένη Αριστερά, το «Μαζί Μπορούμε» απέτυχε παταγωδώς. Η αποτυχία του είναι ακόμα μεγαλύτερη εάν αναλογιστεί κανείς τις ελπίδες που είχαν καλλιεργήσει οι ηγεσίες τους καταρχάς στους ίδιους τους εαυτούς τους και κατ'επέκταση στα μέλη τους. Πρόκειται φυσικά για την καλλιέργεια φρούδων ελπίδων μιας και εν την γενέσει της η νομοταγής αυτή «συμμαχία» με ένα «αποστειρωμένο» από κάθε ριζοσπαστισμό πρόγραμμα, έναν συστημικό λόγο και ένα στείρο κυβερνητισμό ήταν καταδικασμένη να αποτύχει. Παίρνοντας την τρίτη θέση και το ίδιο ποσοστό σε έδρες (παίρνει 72, ενώ στις προηγούμενες 69+2) με τις προηγούμενες εκλογές αλλά χάνοντας 1,2 εκατ,

ψήφους το «Μαζί Μπορούμε» πληρώνει το «κούρεμα» του προγράμματος της, την εξαφάνιση κάθε έστω και φραστικής υπόνοιας στην αμφισβήτηση της σημερινής τάξης πραγμάτων στην Ισπανία κάνοντας ουσιαστικά «γαργάρα» όλα τα «καυτά» θέματα που ξεσκίζουν το Ισπανικό Κράτος (Μοναρχία, Εθνικό Ζήτημα καταλανών-βάσκων, Ευρωπαϊκή Ένωση κλπ). Μπόρεσε να βγει πρώτη δύναμη μόνο στην Καταλονία (12 έδρες) και την χώρα των Βάσκων (6 έδρες) λόγω της ιδιαίτερης κόντρας που έχουν αυτές οι περιοχές με την κεντρική κυβέρνηση της Μαδρίτης. Φυσικά για την ισπανική εργατική τάξη και την νεολαία δεν μπορεί να έχει κάποια χρησιμότητα ένα νεοσυστημικό κόμμα με παλιές «δάφνες» ριζοσπαστισμού. Ομοίως η αντικειμενική ταύτιση του Ιγκλέσιας με τον Τσίπρα αναπόφευκτα φρέναρε την οποιαδήποτε δυναμική μπορούσε να έχει το προηγούμενο διάστημα. Μαζί με το μνημονιακό κουστούμι του Τσίπρα και εκείνο του Ιγκλέσιας άρχισε να μυρίζει ναφθαλίνη για τους ισπανούς εργαζόμενους.

Σημαντική εξέλιξη η επίσης εξαφάνιση των Ciudadanos οι οποίοι χάνουν το ένα τρίτο της κοινοβουλευτικής τους δύναμης (από 40 βουλευτές μένουν με 32) δείχνοντας πως μάλλον ακολουθεί τον ίδιο δρόμο εξαφάνισης με το ελληνικό «παράδειγμα» του Ποταμιού. Σε

τέτοιες στιγμές πόλωσης φάνηκε πώς η μεγάλη βάση της ισπανική δεξιάς που συσπειρώνεται μπροστά στο «ατύχημα» προτιμά έναν «αυθεντικό» (Ραχόϊ) από έναν «κομπάρσο» (ΡΙβέρα).

Αναμφίβολα μετά τις εκλογές ανοίγει μια νέα περίοδος οξυμένης πολιτικής κρίσης μιας και ο σχηματισμός κυβέρνησης δεν φαίνεται ξανά μια εύκολη υπόθεση, δεδομένου πώς το Σ.Κ ανακοίνωσε την επομένη των εκλογών πώς δεν πρόκειται να συγκυβερνήσει με το Λ.Κ. Σε κάθε περίπτωση όλα τα ζητήματα είναι ανοιχτά στην Ισπανία. Ειδικά με τις ραγδαίες εξελίξεις γύρω από το Brexit (και τα μάλλον επερχόμενα δημοψηφίσματα σε Σκωτία και Ιρλανδία) τα ανοιχτά θέματα σε Καταλονία και Χώρα των Βάσκων, σε συνδυασμό με την χειροτέρευση της οικονομικής κρίσης, αναμένεται να μπουκωθούν σε νέα φάση. Η επαναστατική αριστερά στο Ισπανικό Κράτος πρέπει να βγάλει τα συμπεράσματα της από την αποτυχία (ακόμα ενός..) του ρεφορμιστικού σχεδίου και την «φούσκα» των Ποδέμος και να παλέψει για την ανασυγκρότηση των δυνάμεων της και για την εφαρμογή μιας επαναστατικής πολιτικής, μακριά από «εύκολες λύσεις» και ρεφορμιστικές αυταπάτες.

Π.Μ.

Υποψήφιους που δεν υποστηρίχθηκαν από τα παραδοσιακά κόμματα του πολιτικού συστήματος επέλεξαν οι Ιταλοί στις δημοτικές εκλογές. Τα μεγαλύτερα κέρδη είχε το Κίνημα Πέντε Αστέρων του Μπέπε Γκριλντ, ενώ τόσο το Δημοκρατικό Κόμμα (ΔΚ) του πρωθυπουργού Ματέο Ρέντζι όσο και οι διάφορες εκδοχές της Δεξιάς (Φόρτσα Ιτάλια του Μπερλουσκόνι, Λέγκα του Βορά) είχαν μεγάλες απώλειες.

Οι εκλογές, παρά τις προσπάθειες των παραδοσιακών πολιτικών δυνάμεων, είχαν έντονο πολιτικό χαρακτήρα. Εκφράστηκε αποδοκιμασία της κεντρικής κυβερνητικής πολιτικής (που υποστηρίζεται και από την δεξιά αντιπολίτευση) με την επιβολή της εργασιακής «μεταρρύθμισης» σε βάρος των εργαζομένων, της «μεταρρύθμισης» της πρωτοβάθμιας και δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης, τις περικοπές σε όλα τα επίπεδα του κοινωνικού κράτους. Η ρίζα του προβλήματος είναι η ανισότητα, δήλωσε ο πρώην πρωθυπουργός Ρομάνο Πρόντι, σε συνέντευξή του: «Είχαμε την αυταπάτη ότι ο κόσμος θα συνήθιζε και θα αποδεχόταν τελικά τη διάλυση του κοινωνικού κράτους σε μικρές δόσεις, να πληρώσει λίγο παραπάνω για την υγεία, να έχει έναν παιδικό σταθμό λιγότερο, να κάνει μεγαλύτερες ουρές... Όμως στο τέλος η έλλειψη προστασίας στην ανάγκη του ανθρώπου γεννάει μια

Ιταλία - Δημοτικές εκλογές Σε κρίση το πολιτικό σκηνικό

ισχυρότατη αίσθηση αδικίας και φόβου, που οδηγεί σε δυνάμεις που κηρύσσουν μια γενική ριζική αλλαγή». Θα πρέπει φυσικά να προσθέσει κανείς τη γενικότερη έλλειψη προοπτικών για καλύτερη κατάσταση και την αυξανόμενη αντίθεση σε όλη την Ευρώπη στην πολιτική της ΕΕ και των Βρυξελλών, την οποία –παρά τη ρητορική του– ο Ρέντζι ακολουθεί κατά γράμμα.

Το ΔΚ παραμένει πρώτη πολιτική δύναμη, αλλά με ποσοστά πολύ χαμηλότερα από το 40% στις Ευρωεκλογές, ενώ το «αστέρι» του Ρέντζι φαίνεται να σβήνει για τους Ιταλούς, μόλις δύο χρόνια αφότου ανέλαβε την πρωθυπουργία ως νέος Μεσσίας. Η τακτική του να παρουσιάζεται ως «νέος πολιτικός ηγέτης», ικανός να κερδίζει κάθε πολιτική μάχη ακόμη και χωρίς την υποστήριξη όλου του κομματικού μηχανισμού, ναυαγεί.

Οι υποψήφιοι του ΔΚ έχασαν σε όλες τις περιπτώσεις όπου αναμετρούνταν μ' αυτούς των Πέντε Αστέρων. Μόνο απέναντι σε υποψηφίους της Δεξιάς υπερίσχυσαν. Με μικρή διαφορά το ΔΚ επικράτησε στο Μιλάνο. Στην Μπολόνια επίσης, παραδοσιακό προπύργιο των προοδευτικών, επανεκλέγεται ο απερχόμενος δήμαρχος του ΔΚ. Ωστόσο χρει-

άστηκε γι' αυτό η υποστήριξη από την Αριστερά.

Το πλήγμα για τον Ρέντζι είναι σαφέστατο. Δέχεται έντονη εσωκομματική κριτική και δεν αποκλείεται ν' αναγκαστεί να προχωρήσει σε νέο κομματικό συνέδριο. Σε ανακοίνωσή του, το ΔΚ αναφέρεται ήδη σε «μια ήττα χωρίς ελαφρυντικά» στη Ρώμη και το Τορίνο. Ο Ρέντζι βρίσκεται τώρα σε δύσκολη θέση και σε ό,τι αφορά το δημοψήφισμα του Οκτωβρίου, για τις συνταγματικές αλλαγές που ο ίδιος πέρασε στο Κοινοβούλιο (από τον νέο εκλογικό νόμο μέχρι την αποδυνάμωση της Γερουσίας).

Ούτε η εικόνα της Κεντροδεξιάς και Δεξιάς είναι καλύτερη. Η ξενοφοβική Λέγκα του Βορρά έχασε δύο από τα προπύργιά της, τον δήμο του Βαρέζε (όπου κυβερνούσε επί 23 χρόνια) και την Λατίνα. Στη Λατίνα μάλιστα έχασε από μια ανεξάρτητη λίστα πολιτών (Latina Bene Comune), που πήρε 75%! Το κόμμα του Μπερλουσκόνι επίσης έχασε σε ψήφους και δυναμική.

Το κίνημα των Πέντε Αστέρων επικράτησε στις 19 από τις 20 αναμετρήσεις του β' γύρου όπου συμμετείχε. Εντυπωσιακή νίκη πέτυχε στον δήμο της Ρώμης, συγκεντρώνοντας το 67%. Ανέλιπστη

ήταν και η νίκη του στο Τορίνο, με 54% έναντι του υποψηφίου του ΔΚ, που αν και θεωρούνταν πετυχημένος δήμαρχος έμεινε δεύτερος με 46%.

Σύμφωνα με δημοσκοπικές έρευνες, υπάρχει η διαδεδομένη εντύπωση ότι τα Πέντε Αστέρια θα είναι η επόμενη πολιτική δύναμη στη διακυβέρνηση της χώρας. Βέβαια το «κίνημα» αυτό είναι ιδιαίτερα ετερόκλητο και η κριτική του εξαντλείται σε μια καταγγελία της διαφθοράς και της διαπλοκής του παλιού πολιτικού καθεστώτος.

Μετά την Ελλάδα, Πορτογαλία και Ισπανία, η Ιταλία μπαίνει επίσης σε μια περίοδο πολιτικής ρευστότητας και αμφισβήτησης των κυρίαρχων πολιτικών, όχι από μια δεξιά/ακροδεξιά σκοπιά, αλλά –ας το πούμε έτσι– από μια «κοινωνική» σκοπιά. Αναμφισβήτητη η διάλυση της ιταλικής άκρας αριστεράς, μετά την εγκληματική πολιτική της Κομμουνιστικής Επανίδρυσης, έχει σαν συνέπειες η αμφισβήτηση αυτή στην Ιταλία να είναι πολιτικά η πιο αδύναμη, σε σχέση με τις υπόλοιπες χώρες, και με σχεδόν ανύπαρκτες ταξικές αναφορές. Αυτό εκφράζεται και στην πολιτικά άχρωμη εικόνα του «Κινήματος Πέντε Αστέρων», που ωστόσο αναδεικνύεται όπως όλα δείχνουν στον κύριο εκφραστή αυτής της αμφισβήτησης.

■ Χρήστος Νομίδης

Στην τελική ευθεία για τις προεδρικές εκλογές Μεταξύ Σκύλλας & Χάρυβδης ο αμερικανικός λαός

Στην τελική ευθεία έχει μπει η προεκλογική περίοδος για τις προεδρικές εκλογές των ΗΠΑ (θα διεξαχθούν στις 8 Νοέμβρη), μετά την τελική επικράτηση της Χίλαρι Κλίντον, ως υποψήφιας του Δημοκρατικού Κόμματος για το χρίσμα. Απέναντί της, υποψήφιος του Ρεπουμπλικανικού Κόμματος βρίσκεται ο Ντόναλντ Τραμπ, που έχει επικρατήσει εδώ και καιρό των εσωκομματικών αντιπάλων του. Αυτές οι εκλογές χαρακτηρίζονται από μια σειρά «πρωτίες», σημείο των καιρών και ενδεικτικές των βαθιών πολιτικών και κοινωνικών διεργασιών που πραγματοποιούνται στην αμερικάνικη υπερδύναμη: α) Το κλίμα και –σε μεγάλο βαθμό– το περιεχόμενο της προεκλογικής περιόδου καθορίστηκε από δύο αυτσαίντερ, τον ρεπουμπλικάνο Ντόναλντ Τραμπ και τον δημοκρατικό Μπέρνι Σάντερς. β) Η συντριπτική πλειοψηφία του αμερικάνικου λαού έχει εκφράσει –με τον ένα ή τον άλλο τρόπο– την απόρριψη του οικονομικού και πολιτικού κατεστημένου που κυβερνά μέχρι σήμερα. γ) Το 50% των Αμερικανών δεν θέλει κανέναν από τους δύο τελικούς υποψήφιους και το αποτέλεσμα θα κριθεί από το ποιος θα θεωρηθεί λιγότερο αντιπαθητικός (ήδη οι μισοί περίπου ψηφοφόροι του Τραμπ και το 40% των ψηφοφόρων της Κλίντον τους ψηφίζουν για να αποτρέψουν την εκλογή του αντιπάλου τους).

Μπέρνι Σάντερς, ο «δημοκράτης σοσιαλιστής»

Ο 74χρονος, άγνωστος μέχρι πρότινος, γεροισιαστής των Δημοκρατικών, χωρίς ριζικές πολιτικές διαφοροποιήσεις από τις επιλογές του κόμματος, έφτασε να απειλήσει σοβαρά την επέλαση της Χίλαρι προς την εξουσία. Πατώντας πάνω στην παρακαταθήκη κοινωνικών κινημάτων όπως το «Καταλάβετε τη Wall Street» και «Η Ζωή των Μαύρων Μετράει», κατάφερε να εκφράσει, σε μεγάλο βαθμό, το θυμό του αμερικάνικου λαού για την εφαρμοζόμενη οικονομική, κοινωνική και εξωτερική πολιτική. Κάτω από τα συνθήματα για περισσότερη δημοκρατία και ισότητα, πόλεμο ενάντια στην «τάξη των δισεκατομμυριούχων» και «πολιτική επανάσταση», παρέθεσε ένα πρόγραμμα που σίγουρα δεν μπορεί να χαρακτηριστεί επαναστατικό και που θυμίζει την παλαιότερη ρητορική των Δημοκρατικών, αλλά το οποίο στις σημερινές συνθήκες της κρίσης απαντά από μια «αριστερή» οπτική στις ανάγκες της κοινωνίας: αύξηση των κατώτερων μισθών, δωρεάν δημόσια εκπαίδευση, υγεία για όλους, επέκταση της κοινωνικής ασφάλισης, ανοικοδόμηση των εθνικών υποδομών, τερματισμό του ρατσισμού και της βίας στη δικαιοσύνη και την αστυνομία, αναθεώρηση της εξωτερικής πολιτικής των επεμβάσεων. Η προεκλογική καμπάνια του Σάντερς στηρίχτηκε στην συνεισφορά των πολιτών και την πολιτική στήριξη συνδικαλισμένων εργαζόμενων. Ήταν ο υποψήφιος με τη μεγαλύτερη απήχηση στη νεολαία και τους εργαζόμενους, τον οποίο τα ΜΜΕ προσπάθησαν με κάθε τρόπο, ανεπιτυχώς, να αποδομήσουν. Η ήττα του από την Κλίντον οφείλεται, σε μεγάλο βαθμό, στην ψήφο των υπερεκλεκτόρων των Δημοκρατικών, δηλαδή των αντιπροσώπων που δεν εκλέγονται από το λαό αλλά κατέχουν υψηλά αξιώματα και ελέγχονται από το κατεστημένο. Ο ίδιος, ωστόσο, επιμένει να συνεχίσει τον αγώνα του τόσο για την υιοθέτηση του προγράμματός του, όσο και για την αλλαγή του τρόπου επιλογής υποψηφίου στις εσωκομματικές διαδικασίες, στο Συνέδριο των Δημοκρατικών στα τέλη Ιούλη. Επίσης, παρά τις έντονες πιέσεις που δέχεται, αρνείται να στηρίξει πλήρως την Κλίντον –της οποίας τη διαπλοκή με το τραπεζιτικό και χρηματιστηριακό κεφάλαιο ανέδειξε– και κάνει λόγο για την ανάγκη ενότητας του κόμματος απέναντι στον Τραμπ.

Κλίντον, η εκπρόσωπος της διαπλοκής και του κατεστημένου

Η Κλίντον σχεδόν διορίστηκε στην προεδρία των

Δημοκρατικών με τη στήριξη των συστημικών ΜΜΕ και της Wall Street, και πακτωλό χρημάτων από το μεγάλο κεφάλαιο. Πρόκειται για μια πολιτικό με ύποπτες διασυνδέσεις και εξαρτήσεις από το μεγάλο κεφάλαιο, άνθρωπο των παρασκηνίων και των σκανδάλων (οικονομικών και πολιτικών), εξαιρετικά φιλόδοξη και αλαζονική, που έχει στηρίξει, ως υπουργός εξωτερικών και όχι μόνο, όλες τις επεμβάσεις των ΗΠΑ ανά τον κόσμο. Έχει υποδαυλίσει το ψυχροπολεμικό κλίμα με τη Ρωσία και την ένταση των σχέσεων με την Κίνα –κατηγορεί μάλιστα τον Ομπάμα για ατολμία όσον αφορά την εξωτερική πολιτική. Αν και προσπαθούν να προσδώσουν προοδευτικά χαρακτηριστικά στην επιλογή της (η πρώτη γυναίκα πρόεδρος των ΗΠΑ), δεν φαίνεται να έχει μεγάλη απήχηση στις γυναίκες (που είναι ένα από τα μεγαλύτερα θύματα της ανεργίας και της καταβαράθρωσης του εισοδήματος) αλλά ούτε και στη νεολαία ή τα εργατικά στρώματα. Άλλωστε, αυτό που ουσιαστικά ευαγγελίζεται στη διαχείριση της οικονομίας, είναι η συνέχιση της πολιτικής του προκατόχου της στην προεδρία του κόμματος και της χώρας, Ομπάμα, δηλαδή νεοφιλελεύθερες πρακτικές, μεγαλύτερη λιτότητα και ενίσχυση του μεγάλου κεφαλαίου. Είναι, βέβαια, αλήθεια ότι υποχρεώθηκε να κάνει μια σειρά από «προσαρμογές» στο οικονομικό της πρόγραμμα προκειμένου να συγκρατήσει τους ψηφοφόρους του Σάντερς: μεταρρυθμίσεις που θα βάλουν τέλος στις ειδικές φοροαπαλλαγές των πλουσίων, μεγάλης κλίμακας επενδύσεις για την ανοικοδόμηση των υποδομών που θα δημιουργήσουν θέσεις εργασίας, τη δυνατότητα πανεπιστημιακής μόρφωσης χωρίς φοιτητικά χρέη, κίνητρα στις επιχειρήσεις για να μοιράζονται (!) τα κέρδη με τους υπαλλήλους τους και «εθνική πολιτική» για τις οικογένειες. Δεν φαίνεται, ωστόσο, να πείθει και πολλούς.

Ντόναλντ Τραμπ: χυδαίος, φασιστικός και ρατσιστικός λαϊκισμός

Αμφιλεγόμενη προσωπικότητα, ο ζάπλουτος επιχειρηματίας επιχειρεί να πλασαριστεί ως ο αντισυστημικός που δεν μασάει τα λόγια του και τολμάει να εκφράσει και να δικαιώσει τα πιο ακραία, αντιδημοκρατικά, ξενοφοβικά και μισάνθρωπα συναισθήματα της χτυπημένης από την κρίση και το νεοφιλελευθερισμό αμερικάνικης κοινωνίας. Η απόσταση που κρατάει από αυτόν και τις απόψεις του τα κορυφαία στελέχη των Ρεπουμπλικάνων, καθώς και ο χλευασμός που εισπράττει από τους αντιπάλους, που τον θεωρούν επικίνδυνο και ασταθή, φαίνεται να ενισχύει το προφίλ του ανθρώπου που έχει απηυδύσει από το οικονομικό-πολιτικό κατεστημένο. Αποτελεί ένα ακόμα παράδειγμα της εποχής μας – πώς οι συντηρητικότερες μερίδες της αστικής τάξης καταφεύγουν στον φασισμό και τον ρατσισμό και σε γελοίες και χυδαίες προσωπικότητες για να επιβάλλουν τα συμφέροντά τους.

Συμπερασματικά, στο φόντο της εκλογικής αναμέτρησης που έχει ξεκινήσει, δύο στοιχεία κυριαρχούν: από τη μια μεριά το πλαστό δίλημμα «Κλίντον και δημοκρατία ή Τραμπ και φασισμός», με το οποίο επιχειρείται να παγιδευτεί ο αμερικανικός λαός και, από την άλλη, η άνοδος της κοινωνικής αμφισβήτησης –μέσα από κινήματα, απεργίες και κινητοποιήσεις– που δεν μπορεί να περιοριστεί στην υποστήριξη κάποιου υποψηφίου στις εκλογές.

■ Μαρία Κτιστάκη

στον κόσμο...

ΜΕΞΙΚΟ

Άγριο χτύπημα δέχτηκε η απεργία του συνδικάτου των εκπαιδευτικών στις 19 Ιούνη στην πολιτεία Οαχάκα του Μεξικού, με απολογισμό 12 νεκρούς, τουλάχιστον 100 τραυματίες και 21 συλλήψεις. Οι διαδηλωτές απέκλεισαν κεντρική οδική αρτηρία και η αστυνομία άνοιξε πυρ για να τους διαλύσει, με τις οδομαχίες να κρατούν για 4 ώρες. Οι εκπαιδευτικοί βρίσκονται στον δεύτερο μήνα κινητοποιήσεων ενάντια στα νεοφιλελεύθερα μέτρα, που ο πρόεδρος Ενρίκε Πένια Νιέτο προσπαθεί να επιβάλλει και τα οποία προβλέπουν, ανάμεσα στα άλλα, αξιολόγηση των εκπαιδευτικών, ως πρόσχημα για χιλιάδες απολύσεις και εκτεταμένες ιδιωτικοποιήσεις, όπως καταγγέλλει το συνδικάτο. Η κυβέρνηση προσπαθούσε να τρομοκρατήσει το κίνημα όλο το προηγούμενο διάστημα είτε εμποδίζοντας κομβό εκπαιδευτικών να φτάσουν σε πόλεις, όπου είχε κανονιστεί πανεθνική κινητοποίηση είτε με απαγωγές και «εξαφανίσεις» προέδρων σωματείων και αγωνιστών. Οι εκπαιδευτικοί, ωστόσο, βρήκαν συμπαράσταση από εργαζόμενους στην τηλεπικοινωνία, στα πετρέλαια, αλλά και από πανεπιστημιακούς καθηγητές και μαθητές. Όλα αυτά σε μια χώρα, όπου η κυβέρνηση είναι σε αगाστή συνεργασία με τις συμμορίες των καρτέλ ναρκωτικών και πριν από περίπου δύο χρόνια συμμορίες είχαν δολοφονήσει 43 φοιτητές που συμμετείχαν σε αιματηρές διαδηλώσεις, ενάντια σε εκπαιδευτικές μεταρρυθμίσεις.

ΠΟΥΕΡΤΟ ΡΙΚΟ

Πορεία διαμαρτυρίας πραγματοποίησε το κίνημα για την ανεξαρτησία του Πουέρτο Ρίκο, ενόψει της επίσκεψης της επιτροπής απο-αποικιοποίησης των Ηνωμένων Εθνών. Το νησί έχει καθεστώς αυτόνομης πολιτείας των ΗΠΑ και το ζήτημα της απο-αποικιοποίησης του έχει ανοίξει από το 1962, χωρίς ουσιαστική πρόοδο, καθώς η χώρα είναι εξαρτημένη από τον αμερικανικό ιμπεριαλισμό σε όλα τα ζωτικής σημασίας θέματα. Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελεί η απαγόρευση μονομερούς αναδιάρθρωσης του χρέους, που είχε αποφασίσει το Πουέρτο Ρίκο, από το Ανώτατο δικαστήριο των ΗΠΑ, μια απόφαση παρόμοια με αυτήν εναντίον της Αργεντινής. Η χώρα είναι ουσιαστικά χρεοκοπημένη, με 72 δις δολάρια δημόσιο χρέος και με το ποσοστό φτώχειας να φτάνει το 45%. Η κυβέρνηση των ΗΠΑ δρομολογεί νομοσχέδιο για αναδιάρθρωση του χρέους μέχρι την 1η Ιούλη, οπότε και πρέπει να πληρωθεί δόση 2 δις, που θα αφηθεί ανέπαφος τους γύψες των ξένων funds και θα φορτώσει περισσότερα βάρη στους εργαζόμενους της χώρας. Πέρα των άλλων δυσκολιών για την οργάνωση της αντίστασης στο νησί, ένα μεγάλο κομμάτι της νεολαίας μεταναστεύει στις ΗΠΑ, ενώ επίσης δεν υπάρχουν ισχυρά συνδικάτα ή οργανώσεις.

ΙΣΠΑΝΙΑ

Πορεία πραγματοποιήθηκε στις 19 Ιούνη στην πόλη της Βαρκελώνης, όπως και σε 50 ακόμα ισπανικές πόλεις, με συμμετοχή τουλάχιστον δέκα χιλιάδων διαδηλωτών. Το κεντρικό σύνθημα ήταν να ανοίξει η Βαρκελώνη και η Ισπανία τα σύνορά τους για τους πρόσφυγες, ενώ χαρακτηριστικά μια πικέτα διαδηλωτή έγραφε: «τουρίστες πηγαίνετε σπίτι σας, πρόσφυγες καλωσορίσατε». Σύμφωνα με στοιχεία που διέρρησαν την προηγούμενη εβδομάδα, η Ισπανία παρείχε άσυλο το 2015 σε λιγότερους πρόσφυγες απ' όσους το 2014, με τον υπουργό Εσωτερικών να υπεραμύνεται αυτού του γεγονότος, λέγοντας ότι πολλές αιτήσεις απορρίφθηκαν καθώς οι αιτούντες είχαν σχέση με τους τζιχαντιστές!

ΙΑΠΩΝΙΑ

Μετά τον Μάιο (βλέπε *Ε.Π.* Ιουνίου) συνεχίστηκαν και τον Ιούνη οι διαδηλώσεις στην Ιαπωνία ενάντια στον εθνικισμό και στον милитарισμό, που προωθεί ο πρόεδρος Άμπε, καθώς και ενάντια στις βάσεις του ΝΑΤΟ στην χώρα. Στις 5 Ιούνη ματαιώθηκε πορεία εθνικιστών στην πόλη Καβασάκι, όταν εκατοντάδες κόσμος τους περικύκλωσε φωνάζοντας αντιρατσιστικά συνθήματα. Επίσης, στις 19 Ιούνη έλαβε χώρα δεύτερη και ακόμα μεγαλύτερη συγκέντρωση στο νησί Οκινάουα (65.000 διαδηλωτές) μετά τον βιασμό και την δολοφονία νεαρής γυναίκας από αμερικανό πρώην πεζοναύτη. Οι διαδηλωτές αντιτίθενται στα σχέδια ΗΠΑ-Ιαπωνίας να μεταφερθούν οι αμερικανικές βάσεις από το κέντρο του νησιού και ζητούν την πλήρη αποχώρηση των αμερικανικών στρατευμάτων που συμπεριφέρονται σαν στρατός κατοχής, όπως καταγγέλλουν.

Χιλή: Η νεολαία ξανά σε θέση μάχης

Δέκα χρόνια από την «επανάσταση των πικουίνων» και πέντε χρόνια από το κίνημα του 2011, οι φοιτητές συνεχίζουν να παλεύουν για τα ιστορικά τους αιτήματα δεχόμενοι τη λυσσασμένη αντίσταση και επίθεση από το καθεστώς και τα κόμματά του, που θέλουν να διατηρήσουν το μοντέλο που εφάρμοσε η χούντα του Πινοσέτ. Το φοιτητικό κίνημα έχει αποδείξει με έργα ότι μπορεί να τραβήξει μακριά την υπόθεσή του. Από το 2006 με σκληρότατους αγώνες έχει καθορίσει σε μεγάλο βαθμό τις πολιτικές εξελίξεις, επιβάλλοντας στην πολιτική ατζέντα των κομμάτων την εκπαιδευτική μεταρρύθμιση. Είναι άλλωστε οι δικοί τους αγώνες που το 2011 έφθειραν την ακραία νεοφιλελεύθερη κυβέρνηση του Σεμπαστιάν Πιγιέρρα. Η νεοφιλελεύθερη επέλαση του Πιγιέρρα (ο οποίος, περιγράφοντας ωμά την πραγματικότητα της Χιλής, είχε πει πως η εκπαίδευση είναι ένα «καταναλωτικό αγαθό») ουσιαστικά ανακόπηκε από τους σκληρούς αγώνες φοιτητών και εκπαιδευτικών για να αναδειχτεί το 2013 ένας «κεντροαριστερός» συνασπισμός κομμάτων με το όνομα «Νέα Πλειοψηφία» (Ν.Π.) με τη συμμετοχή του Σοσιαλιστικού και του Κομμουνιστικού Κόμματος. Μέρος της νέας γενιάς αγωνιστών που αναδείχτηκε στην ηγεσία του φοιτητικού κινήματος προερχόταν από το ΚΚ, το οποίο εν τέλει πρόδωσε το κίνημα (σταματώντας τις καταλήψεις) για να ενισχυθεί εκλογικά, και τελικά συμμετείχε στην κυβέρνηση. Σήμερα αποτελεί μάλιστα τον κύριο προπαγανδιστή της νέας μεταρρύθμισης που φέρνει η πρόεδρος Μπασελέτ.

Η Μπασελέτ είχε υποσχεθεί να υλοποιήσει σχεδόν όλο το πρόγραμμα του φοιτητικού κινήματος για δημόσια και δωρεάν εκπαίδευση και κατάργηση της κρατικής ενίσχυσης της γιγάντιας αγοράς όλων των βαθμίδων εκπαίδευσης. Επικαλούμενη μετακλογικά οικονομικές δυσκολίες, ύφεση κ.λπ., η κυβέρνηση κατεβάξει ένα νομοσχέδιο που δεν έχει καμιά σχέση με τις προεκλογικές υποσχέσεις, αφού ουσιαστικά διατηρεί, νομιμοποιεί και μονιμοποιεί τη βιομηχανία κέρδους της αγοράς εκπαίδευσης.

Ακριβή εκπαίδευση για πολλούς Αμύθητα κέρδη για λίγους

Είναι χαρακτηριστικό πως, ενώ εκατοντάδες χιλιάδες φοιτητές και μαθητές χρεώνονται για μια ζωή στις τράπεζες, αμύθητα κέρδη συγκεντρώνονται σε μια ζάπλουτη οικονομική και πολιτική ελίτ. Το 2011, όταν ξέσπασε το φοιτητικό κίνημα, έγινε γνωστό πως τα κέρδη από την τριτοβάθμια εκπαίδευση ήταν πάνω από πέντε δις δολάρια – περισσότερα απ' αυτά του φαρμακευτικού τομέα (1,7 δις) ή την βιομηχανίας σολωμού (2 δις). Η νεοφιλελεύθερη επί της ουσίας κυβέρνηση της Ν.Π., όντας μέρος του συστήματος που έχει τεράστια συμφέροντα από τη διατήρηση αυτής της κατάστασης, έχει σχηματίσει ένα ενιαίο μέτωπο με τους μεγάλους «εκπαιδευτικούς ομίλους» και μιλά την ίδια γλώσσα με αυτούς. Στα πλαίσια αυτά, θεωρείται αδύνατη η αποκλειστική χρηματοδότηση των κρατικών πανεπιστημίων γιατί αυτό θα σήμαινε «αθέμιτο ανταγωνισμό» και θα αλλοίωνε τον «δημόσιο ρόλο» τους. Έτσι οι επιχειρήσεις της

ανώτατης εκπαίδευσης, τα ιδιωτικά πανεπιστήμια, τα Κέντρα Τεχνικής Εκπαίδευσης (CFT) και τα Επαγγελματικά Ινστιτούτα (IP) λαμβάνουν εκατοντάδες εκατομμύρια από το κράτος, το οποίο μέσω της φορολογίας τελικά πληρώνει το «μάρμαρο» αυτού του «καταναλωτικού αγαθού».

Τα τελευταία χρόνια, μέσω διαφόρων μηχανισμών (συγχρηματοδότηση, χρηματοδότηση της ζήτησης, εγγυημένες πιστώσεις, πολλαπλές επιδοτήσεις, υποτροφίες κ.α.) όχι μόνο καταστράφηκε η κρατική εκπαίδευση αλλά ενισχύθηκε τρομερά η κοινωνική δύναμη των ιδιωτικών συμφερόντων, δημιουργώντας μια πραγματική ζούγκλα εμπορευματοποίησης και άγριου ανταγωνισμού με θύματα φυσικά την εργατική τάξη και τα φτωχά λαϊκά στρώματα. Η χρηματοδότηση μέσω της ζήτησης στα ιδιωτικά πανεπιστήμια είναι στο 94,8% του συνόλου, ενώ η απευθείας βασική χρηματοδότηση των κρατικών δαπανών για την λειτουργία και την καινοτομία φτάνει στο 5,2%. Φυσικά με τα εγγυημένα κρατικά δάνεια κρατάνε όρθιες και τις τράπεζες, οι οποίες επίσης παίρνουν ζεστό χρήμα από το κράτος λόγω του ότι είναι «πελάτες υψηλού ρίσκου». Από το 2006 το κράτος έχει δαπανήσει 2,7 τρις δολάρια ως εγγυήσεις, αγοράζοντας χρηματοοικονομικά περιουσιακά στοιχεία των τραπεζών, φορτώνοντας ουσιαστικά στον προϋπολογισμό όλα τα «σκουπίδια» τους.

Όλα αυτά τα πραγματικά συμφέροντα συσπειρώνονται σε ένα μαύρο αντι-φοιτητικό και αντεργατικό μέτωπο, στο οποίο πολιτικά κόμματα, επιχειρηματίες – μαυραγορίτες,

πρυτάνεις και ελεγχόμενα ΜΜΕ επιτίθενται λυσσασμένα στο φοιτητικό κίνημα και τους νέους. Όχι χωρίς λόγο. Αποδεικνύεται ξανά πως φοιτητές, μαθητές και εργαζόμενοι στην εκπαίδευση αποτελούν μια «σκληρή» πρωτοπορία που μπορεί να συσπειρώσει πίσω της ευρύτερα εργατικά και λαϊκά στρώματα και να προκαλέσει έναν τεράστιο κοινωνικό σεισμό στη Χιλή. Με εκατοντάδες μεγάλες χιλιάδων στις μεγάλες πόλεις (Σαντιάγο, Βαλπαραΐσο) όπου αντιμετωπίζεται αποφασιστικά η βαρβαρότητα των δυνάμεων καταστολής, το φοιτητικό και μαθητικό κίνημα έχει έρθει ξανά ορμητικά στο προσκήνιο. Νεολαία και εργατικό κίνημα αναζητούν αγωνιωδώς «οξυγόνο» από την ασφυκτική νεοφιλελεύθερη λαίλαπα που άφησε η κληρονομιά της χούντας του Πινοσέτ, καθώς και ένα «ξεκαθάρισμα λογαριασμών» με τον κρατικό μηχανισμό της χούντας που ουσιαστικά παραμένει απaráλλαχτος. Σε αυτήν την πορεία, έχει γίνει συνείδηση σε ένα κομμάτι του κινήματος πως πρέπει να ξεπεραστούν οι ξεπουλημένες ηγεσίες των ρεφορμιστών και να αναδειχθεί μια νέα επαναστατική πρωτοπορία.

P.M.

ΑΠΕΡΓΙΑΚΕΣ ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ ΣΤΟ ΒΕΛΓΙΟ

δότησης από τα 65 στα 67 έτη, τα αυστηρά μέτρα λιτότητας, η συστηματική υποχρηματοδότηση των δημοσίων υπηρεσιών, η μείωση του προσωπικού στο δημόσιο, οι περικοπές και ο περιορισμός στα επιδόματα ανεργίας και στις κοινωνικές δαπάνες, οι σχεδιαζόμενες ιδιωτικοποιήσεις, η χειροτέρευση των συνθηκών εργασίας.

Ταυτόχρονα, τα ονόματα πολλών καπιταλιστών φιγουράρουν προκλητικά στις λίστες των εμπλεκόμενων στα σκάνδαλα των Luxleaks, των Swissleaks και των Panamapapers. Επίσης, είναι γνωστό ότι το καθεστώς φορολογίας που ισχύει στο Βέλγιο είναι ιδιαίτερα ευνοϊκό για τους πλούσιους και τις εταιρείες, γεγονός που έχει οδηγήσει δεκάδες πολυεθνικές να μεταφέρουν την έδρα τους στη χώρα αυτή.

Στις 24 Μαΐου πραγματοποιήθηκε γενική απεργία και 80.000 εργαζόμενοι συμμετείχαν σε διαδήλωση στις Βρυξέλλες. Η 24η Μαΐου είχε οριστεί από τα συνδικάτα ως ημέρα έναρξης ενός σχεδίου δράσεων και κινητοποιήσεων, ως απάντηση στην επίθεση της κυβέρνησης. Στο σχέδιο περιλαμβάνονται και τρεις γενικές απεργίες στις 24 Ιουνίου, στις 29 Σεπτεμβρίου και στις 7 Οκτωβρίου. Την ώρα που συνεδριάζε το Eurogroup, στους δρόμους των Βρυξελλών οι εργαζόμενοι συγκρούονταν με την αστυνομία, καταδεικνύοντας τη ζοφερή πραγματικότητα της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Στις 31 Μαΐου, ο δημόσιος τομέας παρέλυσε από μια απεργία των δημοσίων υπαλλήλων.

Σε πολλούς εργασιακούς χώρους οι εργαζόμενοι είχαν ήδη προχωρήσει σε κινητοποιήσεις και απεργίες. Οι δεσμοφυλάκες βρίσκονταν ήδη σε απεργία για πέντε εβδομάδες, με αποτέλεσμα να αναλάβει ο

στρατός τη φύλαξη των σωφρονιστικών ιδρυμάτων (η αστυνομία είχε αρνηθεί). Οι σιδηροδρομικοί υπάλληλοι επίσης έχουν πάρει απόφαση για απεργία. Σε απεργιακές κινητοποιήσεις προχώρησαν οι ταχυδρομικοί, οι υπάλληλοι στο μέταλλο, οι εργαζόμενοι στην υγεία στην Φλάνδρα, οι ελεγκτές εναέριας κυκλοφορίας, ενώ για πρώτη φορά από το 1917 οι δικαστικοί καλούσαν σε διαδήλωση! Η δυναμική των κινητοποιήσεων είναι τέτοια που μερικοί τις συγκρίνουν με την ιστορική γενική απεργία τον χειμώνα του 1960-1961.

Το συνδικαλιστικό κίνημα στο Βέλγιο έχει βαθιές ρίζες στην εργατική τάξη και μεγάλη παράδοση αγώνων. Αυτές τις παραδόσεις θυμήθηκαν οι εργαζόμενοι και προχώρησαν τη δράση τους ένα βήμα πιο πέρα, με συνελεύσεις στους εργασιακούς χώρους και αποφάσεις για οργάνωση του αγώνα, προς το παρόν σε τοπικό επίπεδο.

Το σχέδιο δράσης που ανακοίνωσαν τα συνδικάτα είχε εφαρμοστεί και το 2014. Τότε, επί τρεις μήνες, το εργατικό κίνημα έδωσε έναν παραδειγματικό σκληρό αγώνα ενάντια στα μέτρα λιτότητας και η κυβέρνηση έφτασε στα πρόθυρα της κατάρρευσης, όμως το κίνημα προδόθηκε από τις γραφειοκρατικές ηγεσίες των συνδικάτων, οι οποίες ξαφνικά αποφάσισαν να σταματήσουν τις κινητοποιήσεις και να προχωρήσουν σε διάλογο με την κυβέρνηση και τα αφεντικά, ο οποίος φυσικά δεν κατέληξε πουθενά.

Η κυβέρνηση του Σαρλ Μισέλ και τα αφεντικά έχουν δείξει ήδη τις διαθέσεις τους: Δεν πρόκειται να υποχωρήσουν εύκολα. Προσπαθούν να μεθοδεύσουν τη διάσπαση των εργαζομένων, κάνοντας χωριστές διαπραγματεύσεις με κλαδικά συνδικάτα και

καλλιεργώντας ένα εθνικιστικό κλίμα, διαχωρίζοντας τους εργαζόμενους σε Βορρά και Νότο, σε εργαζόμενους της Βαλλονίας και της Φλάνδρας. Υπάρχουν βέβαια και φωνές από το αστικό στρατόπεδο που συμβουλεύουν για την υιοθέτηση μιας πιο ήπιας στάσης, καθώς φοβούνται πως μια αδιαλλαξία θα οδηγήσει σε σκλήρυνση των αγώνων και σε κατάρρευση του εύθραυστου κυβερνητικού συνασπισμού. Σε αυτήν την περίπτωση, όποια κυβέρνηση ακολουθήσει θα είναι δύσκολο να εφαρμόσει οποιοδήποτε μέτρο.

Οι εργαζόμενοι έχουν αντιληφθεί απ' την πλευρά τους ότι η κυβέρνηση δεν θα υποχωρήσει μόνο με μερικές κινητοποιήσεις και απεργίες, και ότι θα χρειαστεί ένας μακροχρόνιος αγώνας. Για να γίνει αυτό, θα πρέπει να κινηθούν ενάντια όχι μόνο στην κυβέρνηση αλλά και στις γραφειοκρατικές ηγεσίες, σοσιαλιστές και χριστιανοδημοκράτες, που τους έχουν ξεπουλήσει αρκετές φορές. Θα πρέπει όχι απλώς να τους αμφισβητούν αλλά να κινηθούν ανεξάρτητα και να δουλέψουν για την ανασυγκρότηση και ανασύνθεση του εργατικού κινήματος και την αυτοοργάνωση των αγώνων με επιτροπές βάσης, από το τοπικό έως το εθνικό επίπεδο. Αν και υπάρχει ο προβληματισμός μέσα στους εργαζόμενους και το εργατικό κίνημα παρουσιάζει σημάδια αναγέννησης, οι απεργιακές κινητοποιήσεις, παρά τη δυναμική τους έχουν ακόμη τη μορφή σποραδικών και αυθόρμητων ξεσπασμάτων. Δεν έχει εμφανιστεί ακόμα ένα τμήμα της πρωτοπορίας που θα αναλάβει να παρουσιάσει ένα σχέδιο δράσης με βάση το οποίο θα οργανώσει την εργατική τάξη, για την ανατροπή του νομοσχεδίου και ενδεχόμενα και της κυβέρνησης.

■ Μαρία Δραγούτα

27 χρόνια από την εξέγερση της Τιεν αν Μεν

Η Κίνα βρισκόταν τον 19^ο αιώνα σε μεγάλη καθυστέρηση σε σχέση με τις χώρες της Δύσης. Η συντριπτική πλειονότητα του πληθυσμού ήταν φτωχοί αγρότες, που ζούσαν κάτω από άθλιες συνθήκες, στο έλεος των λιμών, των ασθενειών και των φυσικών καταστροφών, που άφηναν πίσω τους εκατομμύρια θύματα. Η εμφάνιση του ιμπεριαλισμού επιδεινώσε ακόμα περισσότερο την κατάσταση, καθώς ο τεράστιος φυσικός πλούτος της χώρας μπήκε στο στόχαστρο της Αγγλίας και αργότερα σχεδόν όλων των μεγάλων δυνάμεων της εποχής. Η πολιτική ανεξαρτησία και η εξουσία της αυτοκρατορικής δυναστείας τυπικά διατηρούνταν, ωστόσο στην ουσία η Κίνα ήταν μια μισοαποικιακή χώρα, πλήρως εξαρτημένη από τις ιμπεριαλιστικές δυνάμεις, που απομυζούσαν τον πλούτο της και στραγγάλιζαν την ανάπτυξή της. Η νίκη της Οκτωβριανής Επανάστασης έφερε νέα δεδομένα, ενισχύοντας τη μαχητικότητα των κινέζων εργατών και οδηγώντας στη δημιουργία του Κομμουνιστικού Κόμματος Κίνας. Το νεαρό ΚΚ, εξαιρετικά ολιγάριθμο στην αρχή, γνώρισε ραγδαία ανάπτυξη στα μέσα της δεκαετίας του 1920, μαζί με την άνοδο των αγώνων του κινέζικου προλεταριάτου. Δυστυχώς, η άνοδος αυτή συνέπεσε με την επικράτηση του σταλινισμού στη Σοβιετική Ένωση.

Μετά τη νίκη της κινέζικης επανάστασης το 1949 διαμορφώθηκε ένα γραφειοκρατικά παραμορφωμένο εργατικό

κράτος από τον Μάο Τσετουνγκ και την ηγεσία του ΚΚ, που δεν στηρίχτηκε ποτέ στην αυτοοργάνωση του κινέζικου εργατικού κινήματος. Η συλλογική ιδιοκτησία των μέσων παραγωγής και η διαχείρισή τους από μια ομάδα γραφειοκρατών, παρούσαζε μια μεγάλη αντίφαση, η οποία ολόένα και οξύνονταν. Ο Μάο προσπάθησε να αντιμετωπίσει την κατάσταση με φιλόδοξα όσο και αντιφατικά εγχειρήματα, όπως η ραγδαία και απότομη εκβιομηχάνιση («Μεγάλο Άλμα προς τα μπρος») και η λεγόμενη Πολιτιστική Επανάσταση, χωρίς όμως ιδιαίτερη επιτυχία.

Η προβληματική αυτή γραφειοκρατική πολιτική επέφερε εσωτερικές αναταράξεις στο ΚΚ. Μετά τον θάνατο του Μάο και του Τσου Εν Λάι, ο Ντενγκ επικράτησε στην εσωκομματική διαμάχη και από το 1978 άρχισε να εφαρμόζει την πολιτική του, τη λεγόμενη φιλελευθεροποίηση που σήμαινε άνοιγμα της γραφειοκρατικά σχεδιασμένης οικονομίας της Κίνας στο ξένο κεφάλαιο, ενίσχυση των ιδιωτικών επιχειρήσεων σε βάρος των δημόσιων, και μια σταδιακή αλλά ολοκληρωτική κατάργηση των εργατικών δικαιωμάτων, κοντολογίς μια καπιταλιστική παλινόρθωση. Η πολιτική αυτή οδήγησε σε μια μακροχρόνια ραγδαία ανάπτυξη, στηριγμένη στην άγρια εκμετάλλευση των εργαζομένων και στην εμφάνιση τεράστιων ανισοτήτων.

Απέναντι σ' αυτή την πολιτική, διάσπαρτοι αγώνες και απεργίες της εργατικής τάξης συγκλόνιζαν για πάνω από μια δεκαετία την Κίνα. Το 1989, ωστόσο, οι

αγώνες αυτοί αντικειμενικά θα κορυφωθούν στη μεγάλη απεργία (ίσως το μεγαλύτερο αριθμητικά απεργιακό κύμα στην ιστορία του παγκόσμιου εργατικού κινήματος) με αφορμή τον θάνατο του Χου Πιάο Μπανγκ, στελέχους του ΚΚ, που είχε τη φήμη του πολιτικά δημοκράτη «αντιγραφειοκράτη», τον Απρίλη του 1989.

Χιλιάδες φοιτητές συμμετείχαν σε διαδηλώσεις υπέρ της μνήμης του, ζητώντας ελευθερία του λόγου και των συγκεντρώσεων, κατάργηση της λογοκρισίας, το δικαίωμα ίδρυσης ανεξάρτητων συνδικάτων και τη λήψη μέτρων ενάντια στα προνόμια και τη διαφθορά της κρατικής και κομματικής ηγεσίας. Παρά την κυβερνητική απαγόρευση, 150.000 άνθρωποι διαδήλωσαν στο Πεκίνο την ημέρα της κηδείας του Χου, κρατώντας κόκκινες σημαίες και τραγουδώντας τη Διεθνή. Στο τέλος του Απρίλη, οι φοιτητές, μπροστά και στις απειλές του καθεστώτος για αιματηρή καταστολή, αποφάσισαν να οργανώσουν μαζικές εξορμήσεις σε χώρους δουλειάς για να ζητήσουν βοήθεια από τους εργάτες. Με τη συμμετοχή εργατών και ανέργων, οι διαδηλώσεις και απεργίες μαζικοποιούνταν συνεχώς και επεκτεινόταν σε όλη τη χώρα. Στα μέσα Μάη οι διαδηλωτές ανέρχονταν σε εκατοντάδες χιλιάδες και απεργίες άρχισαν να εξαπλώνονται σαν ένα τεράστιο κύμα σε όλη τη χώρα απαιτώντας εκτός των άλλων και την ίδρυση ανεξάρτητων συνδικάτων.

Στις 20 Μάη, το καθεστώς κήρυξε στρατιωτικό νόμο και συγκέντρωσε εκα-

τοντάδες χιλιάδες στρατό για να καταπνίξει την εξέγερση. Ωστόσο, οι εργάτες και οι φοιτητές, στήνοντας οδοφράγματα ώστε να σταματήσουν τον στρατό και να μπορέσουν να μιλήσουν με τους φαντάρους, πέτυχαν σε πολλές περιπτώσεις να συναδελφωθούν μαζί τους. Για αρκετές μέρες, η κυβέρνηση είχε χάσει τον έλεγχο και το κέντρο του Πεκίνου, στην πλατεία Τιεν αν Μεν, βρισκόταν στα χέρια των εργατών και των φοιτητών. Η έλλειψη όμως πολιτικής πείρας του κινήματος και μιας συγκροτημένης πολιτικής δύναμης, που θα κατηύθυνε την ορμητικότητα των μαζών προς τον στόχο της κατάληψης της εξουσίας, επέτρεψαν στους γραφειοκράτες να ανασυνκροτήσουν τις δυνάμεις τους. Ένα τρομερό κύμα αντεπαναστατικής τρομοκρατίας σάρωσε ολόκληρη την Κίνα, με δεκάδες χιλιάδες φυλακίσεις και εκτελέσεις αγωνιστών και κορυφώθηκε με τη σφαγή των εργατών/φοιτητών από τα τανκς στην πλατεία Τιεν αν Μεν του Πεκίνου, τη νύχτα της 3^{ης} προς 4^η Ιουνίου 1989. Σε άλλες πόλεις, οι οδομαχίες συνεχίστηκαν για αρκετές μέρες, ενώ ο συνολικός αριθμός των θυμάτων της εξέγερσης δεν έγινε ποτέ γνωστός.

80 χρόνια από την Ισπανική Επανάσταση

μένες επιτροπές, ενώ οι αγρότες πήραν τη γη και σε πολλές περιοχές δημιούργησαν κολεκτίβες. Οι εργατικές οργανώσεις συγκρότησαν ένοπλες πολιτοφυλακές που στάλθηκαν στα μέτωπα του εμφυλίου πολέμου και ανέλαβαν αστυνομικά καθήκοντα στις πόλεις. Αυτό που έμενε για το προχώρημα της επανάστασης και τη διασφάλιση της νίκης ενάντια στους φασίστες ήταν η συγκεντροποίηση των επιτροπών σε εργατικά συμβούλια, σε περιφερειακό και εθνικό επίπεδο. Όμως, οι αναρχικοί, που είχαν μεγάλη επιρροή στην εργατική τάξη, απέρριπταν το εργατικό κράτος των συμβουλίων. Η οργάνωση που μπορούσε να προωθήσει τη δημιουργία συμβουλίων ήταν το ΡΟUM (Εργατικό Κόμμα της Μαρξιστικής Ενοποίησης). Ωστόσο, η ηγεσία του, μαζί με τους αναρχικούς, δέχτηκαν μια καρικατούρα τοπικών συμβουλίων, στα οποία εκπροσωπούσαν όχι απευθείας οι μάζες, αλλά τα συνδικάτα και όλες οι οργανώσεις του αντιφασιστικού μετώπου, δηλαδή μαζί και οι αστοί και γραφειοκράτες ηγέτες!

Η κατρακύλα της ηγεσίας των αναρχικών και του ΡΟUM συνεχίστηκε ταχύτατα με συμμετοχή στην αστική κυβέρνηση. Αυτό που κυρίως ενδιέφερε τους κυβερνητικούς εταίρους, και ιδιαίτερα τους σταλινικούς, ήταν να εμποδιστεί κάθε ριζοσπαστικό μέτρο που θα δυσχερανούσε τους «δημοκρατικούς» ιμπεριαλιστές (Αγγλία, Γαλλία), από τους οποίους μάταια περίμεναν βοήθεια. Η κυβέρνηση δεν εξέδωσε διάταγμα δια-

νομής των τσιφλικιών, παρότι αυτό θα είχε διαλυτική επίδραση στο στρατό του Φράνκο, που αποτελούνταν κυρίως από αγρότες. Δεν υποκίνησε εξέγερση στο Μαρόκο, την κύρια βάση των φασιστών, διότι αυτό θα δυσχερανούσε τους Αγγλογάλλους αποικιοκράτες. Ανέχτηκε το σαμποτάζ των τραπεζών ενάντια στις κολεκτίβες και τα κατελημμένα εργοστάσια. Όλα αυτά υπονόμευαν το ηθικό των εργατών και οδηγούσαν σε νίκες των φασιστών.

Το αστικοσταλινικό μπλοκ γνώριζε ότι έπρεπε να τσακίσει τις ένοπλες πολιτοφυλακές των εργατών της Καταλονίας, που ήταν η ραχοκοκαλιά της επανάστασης. Το Μάη του 1937 οι σταλινικοί οργάνωσαν προβοκατόρικη επίθεση στο κτήριο της Τηλεφωνικής της Βαρκελώνης, που ελεγχόταν από τους αναρχικούς. Μπροστά στην πρόκληση, οι εργάτες της Βαρκελώνης εξεγέρθηκαν και μέσα σε λίγες μέρες είχαν καταλάβει σχεδόν ολόκληρη την Καταλονία. Το μόνο που χρειαζόταν ήταν μια αποφασιστική επαναστατική ηγεσία, που θα προωθούσε τη δημιουργία της εργατικής δημοκρατίας της Καταλονίας. Όμως, οι ηγέτες των αναρχικών και του ΡΟUM διακήρυσσαν ότι η κατάληψη της εξουσίας θα οδηγούσε σε επέμβαση των Αγγλογάλλων ιμπεριαλιστών, που θα έπνιγαν την επανάσταση. Αγνοούσαν, ή ήθελαν να αγνοούν, ότι μια κόκκινη Καταλονία θα ενέπνευε εξεγέρσεις σε όλη την Ισπανία και όχι μόνο. Έτσι, εξαπέλυσαν μια απεγνωσμένη εκστρατεία να πείσουν

τους εργάτες να εγκαταλείψουν τα οδοφράγματα.

Οι μόνοι που προώθησαν το ενιαίο επαναστατικό μέτωπο ήταν οι μπολσεβίκοι-λενινιστές, που στη συνέχεια δημιούργησαν το ισπανικό τμήμα της 4ης Διεθνούς, και οι «Φίλοι του Ντουρούτι» (αναρχικός ηγέτης που δολοφονήθηκε κατά την πολιτορκία της Μαδρίτης από τους φασίστες). Οι «Φίλοι του Ντουρούτι», εγκαταλείποντας παραδοσιακές αναρχικές θέσεις, διακήρυξαν την ανάγκη δημιουργίας μιας «επαναστατικής χούντας» ενάντια στην αντεπανάσταση, ένα σχήμα δηλαδή που ουσιαστικά δεν διέφερε από τη δικτατορία του προλεταριάτου. Δυστυχώς, οι επαναστατικές δυνάμεις ήταν πολύ μικρές αριθμητικά για να αποτρέψουν τη διαλυτική επίδραση που είχε στις μάζες η προδοσία των ηγετών τους. Η ήττα του καταλανικού προλεταριάτου ουσιαστικά προδιέγραψε την τύχη της ισπανικής επανάστασης. Τα όργανα του Στάλιν ρίχτηκαν με απίστευτη λύσσα ενάντια σε οτιδήποτε θα μπορούσε να την αναζωογονήσει και να αποτελέσει επαναστατικό παράδειγμα για τους εργάτες της Σοβιετικής Ένωσης απέναντι στην εξουσία των σταλινικών γραφειοκρατών. Η νίκη των φασιστών ως φυσική συνέπεια ολοκληρώθηκε το 1939. Η ισπανική τραγωδία δίνει πολύτιμα διδάγματα, όχι μόνο για τον εγκληματικό ρόλο του σταλινισμού, αλλά και για την πλήρη ανεπάρκεια του αναρχισμού ως δύναμης που μπορεί να οδηγήσει σε επαναστατικές νίκες.

21 χρόνια από τον θάνατο του Ερνέστ Μαντέλ

Στις 20 Ιουλίου 1995 έφυγε από τη ζωή σε ηλικία 72 ετών ένας από τους σημαντικότερους μαρξιστές θεωρητικούς του δεύτερου μισού του 20ου αιώνα και ηγέτης της 4ης Διεθνούς, ο Ερνέστ Μαντέλ.

Γεννήθηκε το 1923 στη Φραγκφούρτη και μεγάλωσε στη Γερμανία και έπειτα στο Βέλγιο, μέσα σε ένα βαθιά πολιτικοποιημένο κοινωνικό και οικογενειακό περιβάλλον, καθώς ο πατέρας του ήταν μέλος του ΚΚ Γερμανίας και μαζί με την οικογένειά του είχε μετακομίσει στο Βέλγιο μετά την άνοδο των Ναζί στην εξουσία. Τα παιδικά του χρόνια τα έζησε στο Βέλγιο, στην Αμβέρσα, όπου από 15 χρόνων εντάχθηκε στο Σοσιαλιστικό Επαναστατικό Κόμμα, το βελγικό τμήμα της 4ης Διεθνούς. Βοήθησε στη δημιουργία κομμουνιστικών πυρήνων στους βέλγους ανθρακωρύχους και μεταλλωρύχους. Η κατάληψη του Βελγίου από τους Ναζί τον έσπρωξε στο αντιστασιακό κίνημα, όπου ανέπτυξε διεθνιστική και αντιπολεμική δράση, απευθυνόμενος τόσο στο βελγικό προλεταριάτο όσο και στα γερμανικά στρατεύματα. Τον Αύγουστο του 1940 συμμετείχε στην έκδοση της πρώτης παράνομης εφημερίδας στη φλαμανδική γλώσσα. Συνελήφθη από την Γκεστάπο, αλλά κατόρθωσε να δραπέτευσει. Συνελήφθη για δεύτερη φορά από τους Ναζί και καταδικάστηκε σε καταναγκαστικά έργα στη Γερμανία, απ' όπου

δραπέτευσε εκ νέου. Το τέλος του πολέμου τον βρήκε στο στρατόπεδο συγκέντρωσης Νιέντερ - Ρόντεν. Οι διώξεις και η παρανομία για τον Μαντέλ δεν σταμάτησαν, όμως, με τη συντριβή του ναζισμού.

Μετά τον Β' Π.Π. ηγήθηκε του βελγικού τμήματος και έγινε το νεότερο μέλος της Γραμματείας της 4ης Διεθνούς, σε ηλικία μόλις 23 χρονών. Έκτοτε και για μισό αιώνα διαδραμάτισε καταλυτικό ρόλο στο ρεύμα του επαναστατικού μαρξισμού και του γενικότερου κινήματος. Το 1950 συμμετείχε στην μπριγάδα που έστειλε η 4η Διεθνής σε ενίσχυση της γιουγκοσλάβικης επανάστασης και του νεαρού εργατικού κράτους της, που απειλούσε να συντρίψει ο Στάλιν. Τη δεκαετία του '50 συνέβαλλε στην εκστρατεία υπεράσπισης και ενίσχυσης των αντιιμπεριαλιστικών επαναστάσεων στον Τρίτο Κόσμο, από την Αλγερία ως την Κούβα. Έχοντας αρχίσει ν' αποκτά διεθνή φήμη ως μαρξιστής οικονομολόγος, κλήθηκε από τον Τσε Γκεβάρα να συμμετάσχει στη συζήτηση για τη νεοσύστατη σχεδιασμένη οικονομία της επαναστατικής Κούβας το 1963-64.

Το 1960 έπαιξε αποφασιστικό ρόλο στην προετοιμασία της μεγάλης γενικής απεργίας στο Βέλγιο και διώχθηκε από το βελγικό κράτος. Καθώς οι επαναστατικές προοπτικές αναζωπυρώνονταν στην Ευρώπη, μετατόπισε εκεί σημαντικό μέρος της δράσης του. Συμμετείχε στα οδοφράγματα του Μάη του '68, προσπαθώντας να βοηθήσει τα κινήματα της περιόδου να επιτύχουν, δίνοντας τις απαραίτητες πολιτικές κατευθύνσεις και προωθώντας την οικοδόμηση επαναστατικών κομμάτων, εθνικών τμημάτων της 4ης Διεθνούς. Ήταν από τους πρωτεργάτες αυτής της στροφής στην οικοδόμηση της 4ης Διεθνούς,

μέσα από την αυτόνομη συμμετοχή της στο επαναστατικό κύμα του 1965-1975, ξεπερνώντας την τακτική του «εισοδισμού» της προηγούμενης περιόδου. Για τη συμμετοχή του στον Μάη του 1968 συνελήφθη από την αστυνομία και απελάθηκε από τη Γαλλία. Στη συνέχεια, μια σειρά χώρες θα του απαγορεύσουν την είσοδο στο έδαφός τους - μεταξύ άλλων, οι ΗΠΑ, Γαλλία, Ανατολική και Δυτική Γερμανία, Ελβετία, Αυστραλία, Νέα Ζηλανδία, Σουηδία και βέβαια η ΕΣΣΔ και η Κίνα, καθώς η 4η Διεθνής πάλευε ενάντια στα σταλινικά καθεστώτα, για την πολιτική επανάσταση που θα ανέτρεπε την γραφειοκρατία και θα προωθούσε την ολοκλήρωση της σοσιαλιστικής επανάστασης.

Προβλέποντας τις εξελίξεις του 1989-1991, με την περεστρόικα και την πτώση της ΕΣΣΔ, έκανε έγκαιρες αναλύσεις για την εξέλιξη των αντιφάσεων των σταλινικών καθεστώτων, αν και υπερεκτιμώντας, ίσως, τις δυνατότητες για μια πολιτική επανάσταση την περίοδο εκείνη. Τα τελευταία χρόνια της ζωής του, με την υγεία του σοβαρά καταπονημένη, δεν σταμάτησε να γυρνά τον πλανήτη (επισκέφθηκε και την Ελλάδα) δίνοντας διαλέξεις για την υπεράσπιση του σοσιαλισμού αλλά και για την επικείμενη κρίση του παγκόσμιου καπιταλιστικού συστήματος.

Ο Ερνέστ Μαντέλ δίδασκε Πολιτική Οικονομία στο Ελεύθερο Πανεπιστήμιο των Βρυξελλών, ενώ τιμητικές διακρίσεις του έγιναν από το Ελεύθερο Πανεπιστήμιο του Βερολίνου και από τη Σχολή Οικονομικών και Πολιτικών Επιστημών του Πανεπιστημίου του Κέμπριτζ. Όμως η μεγαλύτερη συνεισφορά του ήταν ο εμπλουτισμός του Μαρξισμού με το τεράστιο σε όγκο έργο του (εξέδωσε

περί τα 2.000 άρθρα και 30 βιβλία σε διάφορες γλώσσες). Το 1962 ολοκλήρωσε την «Μαρξιστική Πραγματεία της Οικονομίας», όπου συμπλήρωσε τις βασικές μαρξιστικές θέσεις με νέα ευρήματα των κοινωνικών επιστημών. Ακολούθησε η «Γέννηση των Οικονομικών Θεωριών του Καρλ Μαρξ». Σ' αυτά θα βασιστεί το κολοσσιαίο έργο του «Ο Ύστερος Καπιταλισμός» (1972), που είναι μέχρι σήμερα η πληρέστερη μελέτη της εξέλιξης του μεταπολεμικού καπιταλισμού, του μακρού κύματος ανάπτυξης που ακολούθησε τον πόλεμο και του περάσματος στο μακρό κύμα κάμψης. Πέρα όμως από την οικονομία, ασχολήθηκε και με ζητήματα ιστορίας, κράτους, στρατηγικής και τακτικής. Αναφέρουμε εντελώς ενδεικτικά ορισμένα έργα: *Για τον φασισμό* (για τις μορφές κυριαρχίας της αστικής τάξης), την εισαγωγή του στην ανθολογία *Εργατικός Έλεγχος, Εργατικά Συμβούλια, Αυτοδιαχείριση* (για τον επαναστατικό συνδικαλισμό), *Το Νόημα του Β' Π.Π.* (ιστορία), *Χρήμα και Εξουσία* (για τη γραφειοκρατία).

Παρά τα σοβαρά προβλήματα υγείας προς το τέλος της ζωής του, συνέχισε ακούραστα και πεισματικά την δράση του, αφήνοντας μια τεράστια κληρονομιά, θεωρητική και πολιτική, πρακτική και ηθική, στην 4η Διεθνή, στο εργατικό και επαναστατικό κίνημα, σε κάθε νέο επαναστάτη μαρξιστή, σε κάθε αγωνιστή που αναζητά απαντήσεις στα γιγάντια προβλήματα της εποχής μας. Αποτέλεσε επίσης ένα πρότυπο ακούραστης αφοσίωσης στην υπόθεση του σοσιαλισμού και λαμπρής αισιοδοξίας για το κομμουνιστικό μέλλον της ανθρωπότητας.

■ Γρηγόρης Καρβούνης

100 χρόνια από τη συγγραφή του «Ιμπεριαλισμού» από τον Λένιν

Το 1916, κι ενώ οι λαοί της Ευρώπης και όχι μόνο κομματιάζονταν από τις βόμβες του Α' Παγκόσμιου Πολέμου, μια μελέτη ενός εξόριστου επαναστάτη έδωσε φως στα πραγματικά αίτια της τεράστιας ανθρωποσφαγής. Ήταν το περίφημο έργο του Λένιν «Ο Ιμπεριαλισμός, Ανώτατο Στάδιο του Καπιταλισμού».

Στα μέσα του 19ου αιώνα, οι Μαρξ και Ένγκελς εξήγησαν ότι η ανάλυση των οικονομικών δομών και ειδικότερα των κοινωνικών σχέσεων που κυριαρχούν στις παραγωγικές διαδικασίες αποτελούν την απαραίτητη βάση για τη σε βάθος κατανόηση κάθε ανθρώπινης κοινωνίας. Παράλληλα, διατύπωσαν και ανέλυσαν τους ιστορικούς νόμους κίνησης του κοινωνικο-οικονομικού συστήματος που είχε κυριαρχήσει στο μεγαλύτερο μέρος της Ευρώπης και της Βόρειας Αμερικής, δηλαδή του καπιταλισμού. Ωστόσο, εκείνη την περίοδο ο καπιταλισμός βρισκόταν ακόμα σε ένα σχετικά πρώιμο στάδιο της ιστορικής του εξέλιξης, τον λεγόμενο «ελεύθερο ανταγωνισμό». Σε κάθε κλάδο της οικονομίας δραστηριοποιούνταν ένας αρκετά μεγάλος αριθμός καπιταλιστικών επιχειρήσεων, που ανταγωνίζονταν μεταξύ τους κυρίως με την προσπάθεια πτώσης των τιμών προϊόντων τους. Όμως, οι περιοδικές κρίσεις του καπιταλισμού οδήγησαν σταδιακά σε βαθιές αλλαγές, ιδίως κατά τις δεκαετίες του 1870 και 1880. Οι πιο αδύναμες επιχειρήσεις στις περιόδους κρίσεων έκλειναν μαζικά, ενώ πολλές άλλες υποχρεώνονταν να συγχωνευτούν ή να δημιουργήσουν μηχανισμούς κοινού καθορισμού των τιμών (καρτέλ). Ο Μαρξ στα τελευταία χρόνια της ζωής του άρχισε να αναλύει τα νέα φαινόμενα, έργο που συνεχίστηκε από

μαρξιστές όπως ο Χίλφερντινγκ και η Ρόζα Λούξεμπουργκ. Το καπιταλιστικό σύστημα έμπαινε πλέον στη μονοπωλιακή φάση του: στις αναπτυσσόμενες χώρες της Ευρώπης και στις ΗΠΑ το κεφάλαιο συγκεντρωνόταν σε όλο και λιγότερα χέρια και οι κυριότεροι οικονομικοί κλάδοι κυριαρχούνταν από μεγάλες μονοπωλιακές επιχειρήσεις (τραστ).

Ο Λένιν, στον «Ιμπεριαλισμό», κωδικοποίησε και επέκτεινε τις αναλύσεις άλλων μαρξιστών για την εξέλιξη των μονοπωλίων και εμβάθυνε στον κομβικό ρόλο που πλέον είχαν αποκτήσει οι τράπεζες: προκειμένου να εξασφαλίζουν ότι θα παίρνουν πίσω τα χρήματα που δανείζουν σε διάφορες επιχειρήσεις, οι τράπεζες είχαν πλέον ζωτικό συμφέρον να επιβάλλουν μαζικές συγχωνεύσεις και τη δημιουργία ισχυρών μονοπωλίων, αποκτώντας παράλληλα μετοχές και καθοριστικό λόγο στη διοίκηση τους. Έτσι γεννήθηκε το χρηματιστικό κεφάλαιο: μικρές ομάδες καπιταλιστών (χρηματιστικός όμιλος - holding) κατέχουν μεγάλα μετοχικά μερίδια σε πολλές επιχειρήσεις διάφορων κλάδων (τράπεζες, βιομηχανίες, εμπορικές αλυσίδες κ.λπ.) και τελικά η οικονομική ζωή σε κάθε χώρα κυριαρχείται από λίγες δεκάδες ισχυρών οικογενειών καπιταλιστών. Με την ολοκλήρωση αυτής της διαδικασίας, το περιθώριο που έχουν οι πανίσχυροι όμιλοι - τραστ να αυξήσουν τα κέρδη τους και να αποφύγουν τη συσσώρευση κεφαλαίων που λιμνάζουν χωρίς να μπορούν να επενδυθούν με κέρδος, σκοντάφτει στους περιορισμούς των εθνικών συνόρων και της στενής «εθνικής» αγοράς. Η εξαγωγή κεφαλαίων σε όλο τον κόσμο γίνεται ζωτική ανάγκη για τους καπιταλιστές, με θύματα τους λαούς των φτωχών χωρών όλων των ηπείρων, εκεί όπου οι καπιταλιστικές σχέσεις παραγωγής δεν έχουν ακόμα κυριαρχήσει. Τα

κεφάλαια σύντομα ακολουθούν οι στρατοί και οι στόλοι των μεγάλων καπιταλιστικών δυνάμεων, διασφαλίζοντας ότι οι επενδύσεις - οι οποίες, σε αντίθεση με την απλή εξαγωγή εμπορευμάτων, απαιτούν αρκετά μεγάλα χρονικά διαστήματα για να αποδώσουν - δεν θα απειληθούν από τοπικές εξεγέρσεις, «απειθαρχες» κυβερνήσεις κ.λπ. Ο Λένιν περιέγραψε το πώς ολοκληρώθηκε, μέχρι τις αρχές του 20ου αιώνα, η αποικιακή μοιρασιά του πλανήτη μεταξύ των ισχυρών καπιταλιστικών χωρών, που συνοδεύτηκε από απερίγραπτα εγκλήματα και σφαγές εκατομμυρίων ανθρώπων, ονομάζοντας το νέο στάδιο του καπιταλισμού «ιμπεριαλισμό», από τη λατινική λέξη «imperium» (εξουσία, αυτοκρατορία).

Ο Λένιν έθεσε τις θεωρητικές βάσεις και για τον νόμο της «άνισης και συνδυασμένης ανάπτυξης», που αργότερα διατυπώθηκε στην τελική του μορφή από τον Τρότσκι, και είναι απαραίτητο εργαλείο για την ανάλυση του καπιταλιστικού συστήματος στην ιμπεριαλιστική εποχή. Ο ιμπεριαλισμός ενοποιεί την παγκόσμια οικονομία σε ένα συνεκτικό σύνολο με δικούς του νόμους κίνησης, που είναι αδύνατο να κατανοηθούν αν κανείς περιορίζεται στη μελέτη κάθε «εθνικής» οικονομίας ξεχωριστά. Το σύνολο αυτό δομείται με βάση μια αυστηρή ιεραρχία, που περιλαμβάνει μεγάλες ιμπεριαλιστικές δυνάμεις, ιμπεριαλισμούς «δεύτερης» τάξης, μισοβιομηχανοποιημένες εξαρτημένες χώρες, μισοαποικιακές και αποικιακές χώρες. Ο ανταγωνισμός, που φαινομενικά αμβλύνεται από τη δημιουργία των μεγάλων μονοπωλίων, μεταφέρεται σε διεθνές επίπεδο και οξύνεται στο έπακρο. Οι πάντες, για να βελτιώσουν ή ακόμα και να διατηρήσουν τη θέση τους στην ιμπεριαλιστική πυραμίδα, είναι υποχρεωμένοι να χρησιμοποιήσουν όλα τα μέσα, οικονομικά, πολιτικά

και βεβαίως στρατιωτικά. Έτσι, οι παγκόσμιοι πόλεμοι οφείλονται στο γεγονός ότι η Γερμανία και άλλες ιμπεριαλιστικές χώρες, οι οποίες κατά το αρχικό μοίρασμα του κόσμου σε αποικίες δεν ήταν αρκετά ισχυρές ώστε να πάρουν ικανοποιητικό «μερίδιο», όταν ο συσχετισμός δυνάμεων μεταβλήθηκε προς όφελός τους, εξαπέλυσαν πόλεμο για να αποσπάσουν εδάφη, αγορές και ζώνες επιρροής από τις «παλιές» ιμπεριαλιστικές δυνάμεις, κυρίως την Αγγλία και τη Γαλλία.

Ο ιμπεριαλισμός, σύμφωνα με τον Λένιν, είναι το «ανώτατο στάδιο του καπιταλισμού» και ταυτόχρονα «η εποχή των πολέμων και των επαναστάσεων». Αυτό σημαίνει ότι ο καπιταλισμός, ενώ σε προηγούμενες περιόδους είχε οδηγήσει σε εκρηκτική ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων, στην ιμπεριαλιστική εποχή, όχι μόνο έχει πάψει να παίζει οποιοδήποτε προοδευτικό ρόλο, αλλά τις καταστρέφει μαζικά και σε ασύλληπτη κλίμακα, μέσω των περιοδικών κρίσεων και των πολέμων. Το ιστορικό αδιέξοδο και «σάπισμα» του καπιταλισμού δημιουργεί τις αντικειμενικές προϋποθέσεις για την ανατροπή του, που βέβαια δεν θα έρθει μόνη της, αλλά είναι ιστορικό καθήκον της μοναδικής πλέον προοδευτικής κοινωνικής τάξης, του παγκόσμιου προλεταριάτου.

■ Γιάννης Χαλάς

ΣΥΝΟΔΟΣ ΝΑΤΟ

Ψυχρός πόλεμος και επεμβάσεις

■ Κώστας Δικαίος

Η Σύνοδος κορυφής του ΝΑΤΟ, που θα γίνει στη Βαρσοβία στις 8-9 Ιουλίου με οικοδεσπότη τη συντηρητική, εθνικιστική και ρωσοφοβική νέα πολωνική κυβέρνηση, έχει στόχο να επικυρώσει σημαντικές νέες κατευθύνσεις και προοπτικές, όπως αυτές διαμορφώθηκαν τα τελευταία χρόνια, μέσα από μια σειρά συγκρούσεων, επεμβάσεων, σφαγών των λαών και ψυχροπολεμικών εξοπλισμών.

Το ΝΑΤΟ πλέον κοιτάει «360 μοίρες», όπως τόνισαν οι υπουργοί Εξωτερικών της Συμμαχίας κατά τη συνεδρίασή τους στις Βρυξέλλες τον Ιούνιο, και δεν περιορίζεται όπως άλλοτε μόνο στον «ανατολικό κίνδυνο». Ωστόσο, την πρώτη μέρα των εργασιών μονοπώλησε η λεγόμενη στρατηγική «άμυνας και αποτροπής» απέναντι στην ιμπεριαλιστική πλέον Ρωσία, για να αποδειχτεί περίτρανα ότι τους πολέμους γεννά το καπιταλιστικό σύστημα, αφού οι πολεμικές συγκρούσεις καλά κρατούν, παρότι δεν υπάρχει πλέον αισθητός «κομμουνιστικός κίνδυνος» και σοσιαλιστικό στρατόπεδο!! Το σκεπτικό είναι ότι το ΝΑΤΟ είχε εφρησυχάσει μετά την κατάρρευση των «κομμουνιστικών καθεστώτων» και πιάστηκε στον ύπνο από την ταχεία και αποτελεσματική επέμβαση της Ρωσίας στην Ουκρανία (ενσωμάτωση Κριμαίας και ενίσχυση ανταρτών στα ανατολικά) και στη Συρία. Ξεχνούν βέβαια να αναφέρουν ότι οι εξελίξεις στην Ουκρανία και τη Συρία οφείλονται κυρίως στον δικό τους δάκτυλο και ότι η Ρωσία έχει κάνει ξεκάθαρο ότι δεν θα ανεχτεί να φτάσει το ΝΑΤΟ στα σύνορά της ήδη από την επέμβαση της στη Γεωργία. Αξιοποιώντας τα φιλοδυτικά και εθνικιστικά καθεστώτα που έχουν ανέλθει στην εξουσία με τη στήριξή τους, από τη Βαλτική (Εσθονία, Λιθουανία, Λετονία) μέχρι τη Μαύρη Θάλασσα (Βουλγαρία, Ρουμανία), τα οποία πρωτοστατούν στην ανά-

γκη εξοπλισμών ώστε να αντιμετωπιστεί ο «ρωσικός κίνδυνος», τα γεράκια του ΝΑΤΟ δηλώνουν ότι η Συμμαχία θα «συνεχίσει να προστατεύει και να υπερασπίζεται όλες τις σύμμαχες χώρες από οποιαδήποτε απειλή».

Έτσι, πρώτον στη Σύνοδο του Ιουλίου θα ενταχτεί επίσημα πλέον στη δικαιοδοσία του ΝΑΤΟ η βάση Ντεσεβέλου στη Ρουμανία, που φιλοξενεί τους πυραύλους SM2 και αποτελεί μέρος της αντιπυραυλικής ασπίδας PRO, με την οποία οι δυτικοί ιμπεριαλιστές σκοπεύουν να εξουδετερώσουν τη στρατηγική πυρηνικής αποτροπής (ή επίθεσης) της Ρωσίας, αποκτώντας προβάδισμα στην περίπτωση πυρηνικού πολέμου με πυραύλους μεγάλου βεληνεκούς. Η βάση αυτή αποτελεί κομμάτι του παζλ της PRO, μετά τα ραντάρ στην Τουρκία και την ανάπτυξη ναυτικών δυνάμεων στη Μεσόγειο με μόνιμη βάση τον ναύσταθμο Ρότα στην Ισπανία, ενώ θα ακολουθήσει η κατασκευή και άλλης βάσης στο Ρεντζικόβο της Πολωνίας!! Το επιχείρημα του ΝΑΤΟ ότι οι πυραύλοι στοχεύουν στην αποτροπή επίθεσης από το Ιράν ασφαλώς προκαλεί γέλια!

Δεύτερον, θα οριστικοποιηθεί η μόνιμη εγκατάσταση 4000 στρατιωτών σε βαλτικές χώρες και Πολωνία, υπό τη διοίκηση Βρετανίας, Γερμανίας, ΗΠΑ και Καναδά. Οι ανατολικοευρωπαϊκές κυβερνήσεις «καλωσόρισαν» την αποστολή των τεσσάρων ταγμάτων – τα οποία, μαζί με τη δύναμη ταχείας επέμβασης 40000 στρατιωτών που εκπαιδεύει το ΝΑΤΟ, αποτελούν τη μεγαλύτερη στρατιωτική παράταξη του μετά το τέλος του ψυχρού πολέμου – και ζήτησαν εναέριες περιπολίες μαχητικών και αντιπυραυλική ασπίδα μέσου βεληνεκούς!! Τώρα πώς όλα αυτά θα σώσουν τους λαούς αυτών των χωρών (που περιλαμβάνουν και ισχυρές ρωσικές ή φιλορωσικές μειονότητες) από μια στρατιωτική εμπλοκή είναι πραγματικά απορί-

ας άξιον. Συζητιέται επίσης, με αίτημα της Ρουμανίας και της Βουλγαρίας, η διεύρυνση της ναυτικής δύναμης στη Μαύρη Θάλασσα και η εγκατάσταση 5000 στρατιωτών στη Ρουμανία. Τέλος, μετά την ένταξη του Μαυροβουνίου στο ΝΑΤΟ ως 29^ο μέλος, έχει αφεθεί προς το παρόν εκτός ατζέντας η ένταξη της Γεωργίας, αν και πραγματοποιήθηκαν κοινά στρατιωτικά γυμνάσια γεωργιανών και αμερικανικών στρατευμάτων!!

Τρίτον, οι νατοϊκοί αναμένεται να κηρύξουν τον κυβερνοχώρο ως επίσημο πεδίο στρατιωτικών επιχειρήσεων. Δηλαδή το ΝΑΤΟ θα αντιδρά σε ηλεκτρονικές επιθέσεις, που θα είναι δύσκολο να αποδειχτεί αν έγιναν ή όχι και από ποιον, σαν να ήταν στρατιωτικές επιθέσεις, δηλαδή με πόλεμο!!

Όλα τα παραπάνω απέκτησαν σάρκα και οστά με τη στρατιωτική άσκηση με την κωδική ονομασία «ANAKONTA-16» (μια από τις πολλές που γίνονται στα σύνορα με τη Ρωσία, αλλά μακράν η μεγαλύτερη). Διεξήχθη στις 7 Ιουνίου στο έδαφος της Πολωνίας, με τη συμμετοχή 31000 στρατιωτών από 24 χώρες (συμπεριλαμβανομένων μερικών εκτός ΝΑΤΟ, όπως η Φινλανδία, η Μακεδονία, η Ουκρανία, η Γεωργία και το Κόσοβο!!), 3000 οχημάτων, 105 αεροσκαφών και 12 πλοίων. Το «παρών» έδωσαν και 400 μέλη ακροδεξιών παραστρατιωτικών ομάδων, μέρος μιας δύναμης 35000 εθελοντών που έχει κινητοποιήσει η Πολωνία, με το πρόσχημα της «εθνικής άμυνας» απέναντι στη Ρωσία. Στα πλαίσια της άσκησης, γερμανικά τανκς διέσχισαν την Πολωνία για πρώτη φορά μετά τον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο!! Είναι χαρακτηριστικές οι δηλώσεις της Μέρκελ σε οικονομικό συνέδριο στο Βερολίνο, ότι η ΕΕ επί του παρόντος δεν είναι σε θέση να υπερασπιστεί τον εαυτό της από εξωτερικές απειλές και δεν μπορεί να βασίζεται αποκλειστικά στη διατλαντική σχέση της με τις ΗΠΑ. Η Γερμανία, που δαπανά 1,2% του ΑΕΠ της για την άμυνα, και οι ΗΠΑ, που δαπανούν 3,4%, θα πρέπει να συγκλίνουν!!

Η αντίδραση της Ρωσίας ήταν η ανακοίνωση συνολικά 2000 αεροναυτικών και χερσαίων ασκήσεων έως τα τέλη Οκτωβρίου.

Το ΝΑΤΟ όμως συνεχίζει ακάθεκτο. Δηλώνει μάλιστα ότι για να αντιμετωπίσει τις προκλήσεις στη νέα εποχή πρέπει να αλλάξει, όπως αλλάζει γρήγορα και ο κόσμος.

Επομένως, δεν πρέπει να περιορίζεται μονοδιάστατα στην κλασική – αν και πάντα απαραίτητη – υπεράσπιση των συνόρων των χωρών μελών. Έτσι, μετά τη στρα-

τηγική «άμυνας και αποτροπής», τη δεύτερη μέρα της συνόδου των υπουργών Εξωτερικών εγκαινιάστηκε η στρατηγική «προβολή σταθερότητας εκτός συνόρων», που αφορά τη νότια περιοχή της Συμμαχίας, που ακριβώς λόγω των ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων έχει μετατραπεί σε τεράστια περιοχή αστάθειας, από το Αφγανιστάν μέχρι τη Βόρεια Αφρική, με όριο τη Μεσόγειο, που έχει γίνει θάλασσα πνιγμένων προσφύγων. Ο γενικός γραμματέας του ΝΑΤΟ, με περίσσεια υποκρισίας, δηλώνει ότι «όταν οι γείτονές μας έχουν σταθερότητα, είμαστε και εμείς πιο ασφαλείς...» και πως το ΝΑΤΟ θα αυξήσει τη συνεργασία του με 40 χώρες, πέραν των 29 μελών του!!

Με λίγα λόγια, προετοιμάζουν επεμβάσεις σε 40 χώρες. Στη Βαρσοβία, θα εγκριθεί η εκπαίδευση ιρακινών αξιωματικών, η παραχώρηση AWACS στη Συμμαχία ενάντια στο Ισλαμικό Κράτος, η συμμετοχή της Ιορδανίας σε ασκήσεις του ΝΑΤΟ και η βοήθεια στην Τυνησία σε θέματα αντιμετώπισης της τρομοκρατίας. Ωστόσο, το μεγάλο ενδιαφέρον εστιάζεται στις δύο επιχειρήσεις του ΝΑΤΟ στην ανατολική Μεσόγειο. Πρόκειται για την Active Endeavour, με κύρια αποστολή την αντιμετώπιση της τρομοκρατίας, και την SNMG2 στο Αιγαίο, για την παρεμπόδιση (και τον πνιγμό) των προσφύγων, που οι ιμπεριαλιστές εξώθησαν σε μετανάστευση. Στόχος είναι η μετατροπή της πρώτης σε επιχείρηση «θαλάσσιας ασφάλειας», που στην ουσία αφορά τον έλεγχο όλων των ανεξάρτητων οδών όπου θα μπορούσε να εξασφαλίσει χρήματα και όπλα οποιοσδήποτε δεν ανήκει στο ΝΑΤΟ και βέβαια τη στενή παρακολούθηση των στόλων Ρωσίας και Κίνας. Επίσης, επιδιώκεται η επέκταση της δεύτερης στα παράλια της Λιβύης, έτσι ώστε, μαζί με την επιχείρηση Sophia της ΕΕ, που ήδη βρίσκεται σε εξέλιξη, να βοηθήσει στην επέμβαση των ιμπεριαλιστών στη χώρα.

Θερμός υποστηρικτής της επέκτασης της SNMG2 είναι και η Ελλάδα (παρά το γεγονός ότι ακόμα και η φιλοϊμπεριαλιστική κυβέρνηση της Λιβύης δεν έχει ζητήσει τη συνδρομή του ΝΑΤΟ), παραχωρώντας την Κρήτη για την εκπαίδευση των ακτοφυλακών της Λιβύης, με όρο να μην γίνει Hotspot στην Κρήτη και να μην διοικείται η επιχείρηση από Τούρκο!!

Με λίγα λόγια, η Σύνοδος της Βαρσοβίας προετοιμάζει μια σειρά έμμεσων ή άμεσων επεμβάσεων, αυξάνοντας τον κίνδυνο μιας κολλοσιαίας σύγκρουσης.

